Mircea Bucin
Eques a Magnum Opus

Ritul Strictei Observanțe

Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem

Publishing House & Literary Agents

MIRCEA BUCIN

EQUES A MAGNUM OPUS

Ritul Strictei Observanțe

Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem

2017

PUBLISHING HOUSE & LITERARY AGENTS

Ritul Strictei Observanțe
Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem

Mircea BUCIN
Eques a Magnum Opus

Editor & Design: Mircea BUCIN
Print: SC AVV 13 Publishing SRL
© AVV 13 Publishing, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BUCIN, MIRCEA
Ritul Strictei Observanţe : Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem / Mircea Bucin.... - Floreşti : AVV 13 Publishing, 2017
ISBN 978-606-93950-8-0

061.236.6

!Atenție! Lucrarea de față nu reprezintă vreun punct de vedere al unei Obediențe masonice sau a vreunei Loji și nu este o publicație oficială. Cartea constituie viziunea proprie a autorului asupra Ordinului Strictei Observanțe iar la baza acestei sinteze stau experiențele personale și informațiile disponibile. Nu este prezentat nici un mod de recunoaștere și nu conține dezvăluiri cu privire la Secretul masonic. Toate informațiile prezentate au în primul rând valoare istorică și filozofică iar pentru o mai profundă abordare se recomandă studiul titlurilor trecute în bibliografia lucrării.

CUPRINS

MULȚUMIRI

Pentru sprijinul acordat în ceea ce privește materialele despre Stricta Observanță și imaginile atașate, țin să mulțumesc în special Forschungsvereinigung Frederik, domnilor Klaus Bettag și Christian M. Baumgartner. Nu în ultimul rând aduc mulțumiri Ordo Illuminatorum Universalis – Ordinis Templarium și tuturor persoanelor implicate în acest proiect.

Asociația de cercetare ”Frederik” este un cerc de cercetare care reunește la ora actuală peste 600 de membri din toată lumea. Scopul ei este de a promova și a ajuta la studiul asupra Francmasoneriei.

Inițial, acest grup de cercetare a fost o Lojă sub Obediența Marii Loji Naționale a Francmasonilor din Germania, fondată la 27 decembrie 1770. Tradiția în cercetarea masonică datează în cadrul acestei Mari Loji de peste 100 de ani, iar în 1982, din grija Marelui Maestru al Ordinului, Fratele Manfred Obermann, ia ființă această asociație cu sediul în Flensburg.

Numele și-l trage de la Loja ioanită din Felsburg, fondată în 1863, botezată după regele Frederik al VII-lea al Danemarcei.

Publicațiile editate de ”Frederik”, care se ridică la un număr de peste 50 de volume pe teme masonice, vin în sprijinul Fraților, ca ei să înțeleagă mai bine Ordinul, tradițiile și ce se transmite prin ele. Subiectele principale sunt Ordinul în Evul Mediu, începând cu 1459 când vorbim de Loji operative din Germania și Danemarca; ”Stricta Observanță”, adică secolul XVIII; riturile și gradele apărute după secolul XVIII; dar și istoria Obedienței care a fost, începând cu 1773, prima Mare Lojă germană recunoscută de Marea Lojă a Angliei.

Prin eforturile membrilor au fost traduse și publicate, în limba germană, nenumărate documente și cărți din limbile

engleză, franceză, olandeză, suedeză, daneză, dar și lucrări de cercetare apărute în acele țări.

Am să închei această succintă prezentare a asociației ”Frederik” printr-un citat extras din discursul Fratelui Orator la Ținuta de înființare a Lojii, în anul 1863:

”Francmasoneria nu este o știință în propriul sens al cuvântului, ea este o idee pe care fiecare Frate trebuie să și-o însușească cât mai bine. De aceea ea este considerată ca fiind o Artă și anume Arta Regală.”

Forschungsvereinigung ”Frederik”
Klaus Bettag
Giehler Str. 1 d, D-27442 Kuhstedt, Deutschland
Klaus.Bettag@ewetel.net

Înainte de a pătrunde tainele particulare Strictei Observanțe, trebuie să îmi fac datoria față de cititorii neinițiați în ale Francmasoneriei cunoașteri și am să abordez subiectul la modul general. Astfel, sper să reușesc, într-un format comprimat, să furnizez acele informații fundament de care aveți nevoie pentru a surprinde valoarea temei abordate.

Pentru început, am să vă introduc în fenomenul masonic, așa cum apare el în societate. Francmasoneria este un Ordin Inițiatic Tradițional și Universal. Este un ”Ordin” pentru că are o ierarhie administrativă, un regulament strict și precis, iar admiterea membrilor se face în urma unei selecții foarte riguroase. Ordinul este ”Inițiatic” deoarece un membru nou este primit prin ceremonii specifice, iar ele odată oficiate realizează o inițiere a membrilor. Potrivit Dicționarului Explicativ al Limbii Române, a iniția înseamnă ”a da cuiva sau a căpăta cunoștințele necesare într-o știință, într-o artă, într-o meserie etc.”. Pe scurt, inițierea, prin ceremoniile specifice, are rolul de a pune un om pe un drum nou și a-l pregăti, totodată, pentru acel drum. Ordinul Inițiatic este ”Tradițional” pentru că are legitimitate și continuitate, atât ale formei de organizare sau administrare, dar și ale cunoașterii transmise prin intermediul diferitelor grade ce au la bază origini care se pierd în negura timpului. Ordinul Inițiatic Tradițional este ”Universal” pentru că practicând toleranța ca virtute capitală, membrii acestuia nu se limitează la forme ci le transcend și se preocupă doar de esență, care în fond este universală. Francmasoneria primește în rândurile ei oameni liberi, de bune moravuri, indiferent de rasă, naționalitate,

credință, religie, viziuni politice etc., dacă acestea sunt în limitele morale și legale. Fiecărui membru îi este respectat dreptul la propria identitate morală, intelectuală și spirituală, îi este apărată libertatea de gândire și de conștiință, cu condiția ca și el să facă la fel pentru ceilalți membri.

Scopurile Francmasoneriei sunt redate în rezumat prin ”Crezul unui Francmason”: *”Progresul umanității este cauza noastră; libertatea de gândire este dorința noastră supremă; libertatea de conștiință este misiunea noastră, iar garantarea drepturilor egale tuturor oamenilor, de pretutindeni, este scopul nostru final.”*

Cumulat cu pretenția de a lua oameni buni pentru a-i face și mai buni, rezultă în linii generale că Ordinul este o instituție filosofică și filantropică, practică, care depune eforturi permanente pentru ameliorarea societății și condiției umane. Mijloacele prin care o face sunt învățăturile desprinse dintr-o tradiție primordială, învățături și instrucții care au menirea de a-l elibera pe om din lanțurile ignoranței și prejudecăților, pentru ca el să poată fi liber și neconstrâns. Desigur libertatea absolută este tiranie, iar pentru a evita această catastrofă, conștiința omului trebuie să fie instruită și să raționeze în baza unui cod etic și moral sănătos. Chiar dacă sună a îngrădire, nu este. Este o garantare a perpetuării libertăților dobândite, iar cel care ajunge să fie cu adevărat liber, va ști totdeauna să măsoare libertatea prin moderație, ca să poată obține echilibrul sustenabil al vieții sale.

În linii foarte generale și foarte comprimate cam asta este și face Ordinul. Zic că prezentarea este extrem de sumară pentru că Francmasoneria păstrează cu strășnicie, încă din vremuri de mult apuse, un vast univers de cunoaștere și trăiri, ale

căror importanță și efecte sunt știrbite dacă nu sunt ancorate în experiența proprie.

Despre originile sale, spațiul și timpul în care a apărut Francmasoneria sunt foarte multe speculații și teorii, toate analizate și reanalizate, dezbătute și redezbătute de istorici, filosofi, sociologi, antropologi, cercetători din varii domenii, care fascinați de fenomen au încercat să îl explice cât mai bine. Problematica originilor este totuși relativ simplă, dar vastă, deoarece analiza lor trebuie dusă pe două planuri separate: istorie și legendă.

Din punct de vedere istoric, Francmasoneria speculativă își are originile în masoneria operativă, adică constructorii de catedrale și edificii religioase ai Evului Mediu. De aici și etimologia cuvântului Francmason, adică zidar-liber. Când și unde s-a produs această segmentare rămâne încă incert. Ultimele cercetări au scos la iveală faptul că primii membri ”ne zidari” primiți într-o lojă de masoni operativi au fost William, Lord Alexander și fratele său, Anthony Alexander (*the King's Maister o' Wark*, adică Maestru al Construcțiilor al Regelui) și Sir Alexander Strachan din Thornton. Ei au fost primiți pe data de 3 iulie 1634 în Loja din Edinburgh. Și de aici încolo, intrăm pe tărâmul legendelor și miturilor. Care au fost motivele primirii de ”ne operativi” în lojile vremii? De ce făceau aceștia parte din regalitate? De ce au adus la rândul lor oameni de carte, cercetători în domenii științifice sau religioase? etc. Toate aceste întrebări aduc atâtea răspunsuri câte abordări.

Mai târziu, în 1717, are loc unificarea a patru Loji masonice din Londra și astfel ia ființă Marea Lojă a Londrei, care, în 1813, (sau după alții 1826) devine Marea Lojă Unită a Angliei, autoritate supremă asupra Francmasoneriei primelor trei grade

Ucenic, Calfă și Maestru. Cum s-a dezvoltat Ordinul în diferite țări constituie în sine o lucrare enciclopedică de câteva mii de pagini. Mecanismul este însă unul general: fie prin relații comerciale, adică Masoni care călătorea în scopuri de afaceri, fie pe căi militare, existând în batalioane așa numitele Loji Militare, compuse din soldați, care făceau Ținute ritualice și inițiau oameni ai locului, majoritatea tot din cadrul armatei.

Legendele Ordinului încearcă să construiască în jurul istoriei o meta-istorie care să confere o garanție suplimentară a celor enunțate de Ordin. Găsim varianta prin care se afirmă că Ordinul a existat de la începutul timpurilor, evident sub diverse forme, dar transmitea aceeași cunoaștere. Conform altei variante, masoneria a apărut la egipteni prin constructorii de piramide. Altă variantă pune Ordinul în seama Cavalerilor Templieri. La fel apar și legendele pe care le vom aborda împreună când vom discuta despre Stricta Observanță.

Singura legendă de fondare a Francmasoneriei, universal acceptată, este cea a construcției Templului lui Solomon din Jerusalem, întreg simbolismul și alegoriile fiind inspirate din acel episod. Și această afirmație este subiectivă, pentru că în jurul unor legende s-au adaptat și anumite sisteme masonice. De exemplu, în jurul legendei egiptene s-a constituit o masonerie egipteană, cum este și Anticul și Primitivul Rit Memphis-Misraim; sau legenda templieră care a dat naștere unei masonerii templiere, așa cum este cazul Strictei Observanțe. Dincolo de această bogată paletă de mituri și legende, nu este atât de important ce alegem, atâta timp cât noi rezonăm cu alegerea făcută și găsim inspirația de care avem nevoie pentru a păși pe calea spre Lumină și Adevăr.

Contextul în care apare masoneria speculativă, din punct de vedere istoric vorbind, societatea din secolele XVII, XVIII, nu trebuie să mire pe nimeni. Acele vremuri erau dificile, marcate foarte des de conflicte militare, sărăcie, boli, lipsa educației și în general tirania conducătorilor. Astfel este necesară o forță de reacție, care să echilibreze situația precară a societății. Nu spun că înainte de asta totul era bine și frumos și că nu a existat o altă mișcare de opoziție la acele vremuri, și poate aici este punctul comun al tuturor legendelor, dar prefer pentru acest expozeu să iau în calcul datele concrete, istorice, legate de Ordin.

Francmasoneria apare deci ca un curent social, ca reacție la cădere liberă a unei societăți, care nemulțumește populația Europei. Folosind cunoașterea din Antichitate, respectiv scrierile morale și filosofice ale gânditorilor lumii, Ordinul vine să corecteze aspectele deficitare de comportament în societate și mai ales ale liderilor comunităților de atunci. Insuflând valori umaniste și o gândire bazată pe compasiune și iubire de semeni, se dorea o schimbare radicală de direcție în societate, care de altfel era foarte necesară. Probabil așa se explică de ce erau primite în ordin la acea vreme doar persoane care făceau parte din familiile regale, conducătoare sau care aveau o funcție activă în societate. Zic doar poate, intrând din nou pe tărâmul speculației despre speculație.

Având în gând realizarea unei ”noi ordin sociale”, prost interpretată și azi de către adepții teoriei conspirației privind Noua Ordine Mondială, este de înțeles de ce Francmasoneria a întâlnit o gravă opoziție și și-a atras nenumărați dușmani. Și când vorbesc despre dușmani mă refer la conducătorii acelor vremuri care nu doreau să se reformeze și știm bine că lider în societate era fie regalitatea, fie biserica, fie ambele. Să nu ne mire atunci

propaganda anti-masonică condusă de biserica catolică sau suportul favorabil acordat masoneriei de biserica anglicană.

Atunci, ca și tot timpul, era nevoie de o schimbare și de o putere care să furnizeze acea schimbare prin mijloace adecvate. De ce zic că tot timpul există această necesitate, pentru că evident societatea umană nu a atins perfecțiunea și mai mereu se găsește câte ceva de îmbunătățit. Poate acum mai ușor decât acum 300 de ani, poate nu. Cert este că Francmasoneria a avut un imens impact asupra societății, chiar dacă acum prin apariția ONG-urilor acesta a scăzut. Ordinul a fost responsabil de militarea pentru și crearea unui sistem de instruire și educație accesibil tuturor oamenilor; a pus în mișcare diverse mecanisme de întrajutorare; a demarat proiecte de susținere socială pentru cei defavorizați; a propagat sisteme politice bazate pe umanitate și moralitate și uneori a adus aceste schimbări pașnic, alteori militar (Revoluția Franceză a lui Napoleon).

Francmasoneria a încercat mereu să se adapteze nevoilor societății și să găsească mijloacele cele mai eficiente pentru a induce acele schimbări, iar în funcție de stările sociale a avut o mai mare sau o mai mică influență. Dar nu greșim dacă afirmăm că delimitând spiritul Francmasoneriei de partea ei organizatorică, administrativă prin care s-a manifestat, Ordinul este acel spirit al responsabilității sociale, al iubirii de semeni, de libertate și de dreptate, care indiferent de ce formă ia, este format din oameni altruiști, vizionari, care urmăresc binele omenirii.

Sunt sigur că unii dintre voi, cititorii mei, veți concluziona că această prezentare este un segment de propagandă pro-masonică, venind din partea unui mason. Dar vă invit să nu vă limitați la a concluziona ci să căutați, voi înșivă, acele argumente

prin care expunerea să îmi fie combătută. Accesul la informație este azi la îndemâna oricui, atât mijloacele de accesare cât și informația în sine fiind libere și deschise publicului larg.

Veți descoperi inclusiv în istoria României, secvențe în care masonii români împreună cu cei străini au jucat un rol esențial în progresul și construcția modernă a țării noastre. Nu trebuie să mă gândesc mult și îmi vine în minte cel mai elocvent exemplu, constituirea României Mari. După pacea de la Paris din 1919, România a devenit o națiune unită, regrupând toate teritoriile istorice populate de români. Dar puțini știu cine au fost *arhitecții* Marii Uniri și cum au realizat-o. Răspunsul îl veți găsi în lucrările biografice despre Alexandru Vaida-Voevod, mare om politic și de cultură, care a jucat un rol esențial în istoria poporului român.

În cele ce urmează am să mut, treptat, atenția de la Francmasonerie în general spre subiectul cărții, și anume Ritul Strictei Observanțe, nu înainte însă de a face o mențiune. Nici un om nu este perfect și prin urmare nicio construcție a sa nu poate să fie perfectă. La fel se întâmplă și cu Francmasoneria. Ea este ca ideologie produsul societății și este ca formă alcătuită din oameni. Prin urmare nu trebuie să avem pretenția că masonii nu greșesc sau că nu folosesc ceea ce primesc în scopuri nu tocmai onorabile. Puterea corupe! Așa a fost, așa este și așa va fi întotdeauna pe acest pământ, deosebindu-se doar cantitatea. Nu există rău în lumea aceasta care să fie anihilat. Există doar bine care să vină să corecteze efectele răului. Prin urmare nu am să pretind altceva despre Francmasonerie, decât că indiferent de natura și originea răului, Frații Masoni fac tot ceea ce le stă în putință pentru a corecta efectele acestuia. Ce pot să pretind și chiar să afirm, este că procentul celor care fac rău față de al celor

care fac bine, în cadrul Ordinului este foarte mic. Și așa este normal să fie pentru că un individ care și-a însușit o educație corespunzătoare, care are un sistem de valori corect și funcționează după anumite precepte morale sănătoase, este foarte puțin probabil să facă voit rău în jurul său.

Un singur aspect mai trebuie adus în discuție și anume acela organizatoric. Francmasoneria este o idee, un spirit așa cum am mai spus, care ia diverse forme. Acele forme se numesc *Mari Loji* (de obicei naționale, activând doar în jurisdicția unei singure țări), care sunt compuse din *Loji* (de obicei locale, ele activând doar în cadrul unui singur oraș din acea țară, care poartă numele de *Orient*), care la rândul lor sunt formate din masoni. Marile Loji se recunosc între ele pe baza anumitor principii, recunoașteri care confirmă regularitatea organizației. Pentru ca o Mare Lojă să fie regulară, ea trebuie să îndeplinească anumite condiții, în funcție de specificul masoneriei practicate. Și aici, Ordinul se poate împărți în două categorii: *Masoneria Tradițională* și *Masoneria Liberală*. Cea tradițională urmează regulile trasate de Marea Lojă Unită a Angliei, pe care am să încerc să le prezint succint. Pentru a putea fi considerată tradițională, o *Mare Lojă* recunoaște doar Loji care: primesc doar persoane de sex masculin, de vârstă matură; mențin obligativitatea credinței într-o divinitate, încadrată general în termenul *Mare Arhitect al Universului*; folosesc un *Rit* acceptat de Marea Lojă, compus din *ritualuri* masonice. Dacă respectă toate aceste condiții o Mare Lojă poate să primească recunoașterea altor Mari Loji, așa cum este *Marea Lojă Unită a Angliei* și să devină astfel regulară. Masoneria Liberală regrupează Mari Loji care îndeplinesc condițiile tradiționale, dar nu au recunoașterea britanică, deoarece această Mare Lojă recunoaște doar o singură putere

masonică pe teritoriul unei țări. Pe lângă acestea, curentul liberal include Marile Loji care nu respectă acele condiții. Diferențele majore față de primul sistem vizează faptul că Lojile pot primi atât bărbați cât și femei, evident persoane mature; nu au obligativitatea crezului într-o putere superioară omului; au libertatea de a alege o multitudine de Rituri și ritualuri pe care să le includă în practica lor.

Am considerat oportună această ultimă precizare pentru că veți regăsi mulți dintre acești termeni în prezentarea ce urmează.

Și fiind că orice încheiere aduce un nou început, în cele ce urmează am să vă prezint sistemul *Ordinului Înalt al Templului Sfânt din Jerusalem*, cunoscut și prin numele de Strictă Observanță.

Pe fondul acelorași deficiențe și nemulțumiri sociale, animat de aceeași dorință de mai bine, utilizând același mod de funcționare și acțiune, dar de data aceasta în Germania, apare un nou curent masonic, de inspirație cavalerească și în special Templieră.

Numele oficial al Ordinului era ”Ordinul Înalt al Templului Sfânt din Jerusalem”, denumire care indică o filiație cel puțin ideologică izvorâtă din Ordinul Cavalerilor Templieri, ordin închis oficial în anul 1312. De aici primește ulterior și denumirea de ”Strictă Observanță Templieră***”.***

Numele oficial al Ordinului era ”Ordinul Înalt al Templului Sfânt din Jerusalem”, denumire care indică o filiație cel puțin ideologică izvorâtă din Ordinul Cavalerilor Templieri, ordin închis oficial în anul 1312. De aici primește ulterior și denumirea de ”Strictă Observanță Templieră”.

Ritul Strictei Observanțe, activ între anii 1743 și 1782, a fost inițial denumirea unei abordări asupra unui sistem, o abordare de supunere cu strictețe în fața unei ierarhii masonice. La început nu se putea vorbi de un rit separat, la vremea respectivă existând un singur rit în Germania. Diferența în acest sistem consta în modul strict de supunere față de ierarhia Ordinului. Dacă azi, odată cu răspândirea Masoneriei Liberale în lume, această abordare poate fi considerată cel puțin ciudată, trebuie avut în vedere că membrii acestui Ordin erau militari în termen sau în rezervă, persoane familiarizate cu acest mod de abordare și raportare.

Referitor la rit, acesta era cunoscut sub numele de ”Ritul German”, fapt ce indică jurisdicția la acea vreme, respectiv regatul Germaniei. Acest rit vine ca o contra-dezvoltare, oarecum o identitate proprie, față de masoneria franceză și britanică.

Cu timpul, sistemul se răspândește rapid pe teritoriile vorbitoare de limbă germană, dar și în afara lor. De ce? Pentru că Europa fiind învăluită în războaie și datorită rolului pe care îl avea armata în acea perioadă, sistemul uzual, denumit de membrii Ordinului drept ”latae observantiae” (adică *supunere lejeră*), era considerat inadecvat. Putem observa deci, încă din acele timpuri, cum masoneria a fost adaptată nevoilor societății, dar vom reveni ulterior asupra acestui aspect.

Viziunea ”rectificată” a Ordinului asupra Francmasoneriei produce o schimbare majoră. Și anume, chiar dacă jurământul Ucenicului se depunea pe Biblie, deschisă la Evanghelia după Ioan, nu există nicio referință, în absolut nici un document, care să recunoască patronajul Lojilor de către Sfântul Ioan Botezătorul, cum era cazul masoneriei obișnuite. Mai mult, orice contact cu masoni aparținând celorlalte sisteme era interzis, iar

corespondența cu aceste Obediențe se purta doar la nivelul superiorilor Ordinului.

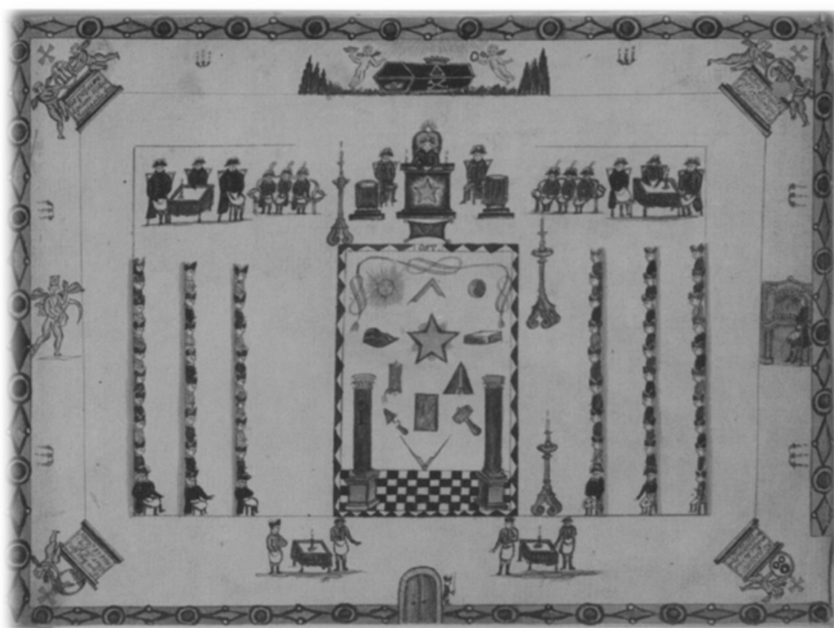
Referitor la conceptul de ”Superiori Necunoscuți” ai Ordinului, Baronul von Hund, face câteva precizări în cadrul conventului din 1764, la Altenberg. El afirmă că nu știe nimic despre existența lor, dar admite prezența unui Mare Maestru ales în 1743, cunoscut doar după pseudonimul Eques a Sole Aureo și care conducea capitulul suprem al Ordinului, cu sediu în Londra. Despre acesta nu se mai știa însă nimic după 1751 și nici despre Marele Capitul din Londra. Totuși conceptul exista, deoarece fiecare membru cunoștea doar superiorul său direct, iar comunicarea se făcea conform ierarhiei, de la nivel la nivel.

Încă un aspect foarte important, care clarifică în oarecare măsură bănuita legătură a Ordinului cu rozacrucienii, îl reprezintă preocuparea Fraților pentru alchimie și mai ales pentru Transmutare (procedeu prin care se obține din metal comun, metalul pur, aurul). Este cunoscut faptul că mulți din superiorii ierarhici ai Ordinului aveau veritabile laboratoare de alchimie. Acesta este și cazul lui Franz von Lothringen, care a fost plătit de către Maria Theresia a Austriei să construiască un laborator alchimic în Viena și să împărtășească descoperirile sale, coroanei Austriei.

Fondarea Ordinului rămâne și azi un mister învăluit în legende, dar cercetând documentele disponibile (în număr suficient de mare) se poate trasa o filiație pornind de la Ordinul Cavalerilor Templieri, care a continuat prin Ordinul Rozacruce, ai cărui superiori germani au decis să fondeze Stricta Observanță pentru a oculta studiul și cercetările lor.

Alt scop al Ordinului este dat de legenda prin care dinastia Stuart din Anglia, prin intermediul sistemelor de Grade Înalte ale

Francmasoneriei britanice, dorea să ajungă din nou pe tronul britanic. Astfel a încercat să își sporească influența în regatele europene și să pună presiune pe regalitatea britanică în a ceda tronul pretendentului *Bonnie Prince Charlie*.

ȚINUTĂ DE LOJĂ

Prima legendă pe care o voi aborda în cele ce urmează este legenda care fixează legătura cu Ordinul Cavalerilor Templieri.

Ordinul Soldaților Săraci ai lui Cristos și al Templului lui Solomon (denumirea latină fiind *Pauperes commilitones Christi Templique Salomonici*), sau Ordinul Templului lui Solomon cum mai este cunoscut, Cavalerii Templieri de asemenea, a fost un ordin catolic militar religios înființat în 1119, activ până în 1312. Ordinul a fost recunoscut oficial de către Vatican în 1139 prin bula papală ce purta numele *Omne Datum Optimum*. Scopul inițial al cavalerilor cu mantie alba decorate cu o cruce roșie era de a proteja pelerinii în drum lor spre Jerusalem. În scurt timp Ordinul a devenit foarte iubit, ceea ce i-a adus o imensă putere financiară prin donațiile pe care le primea, dar și o impresionantă forță militară. Cu timpul, templierii au ajuns să aibă grijă de avuțiile pelerinilor, asigurându-le un sistem similar cecurilor de călătorie. Pe scurt, pelerinul depunea la casieria comanderie din orașul cel mai apropiat lui suma de bani cu care dorea să călătorească, iar în schimb îi era eliberată o scrisoare de garanție. Pe baza acelei scrisori, el putea să retragă suma integrală sau parțială de la casieriile Ordinului aflate în drumul său. Desigur, pentru acest serviciu, pelerinul era taxat cu un procent din suma depusă.

Fondurile Ordinului erau mai apoi folosite pentru a achiziționa proprietăți, arme și cele necesare cruciadelor, dar și construcțiilor de edificii religioase. O altă practică a templierilor

era de a credita diverse fețe bisericești sau regale, activitate care vom vedea, îi aduce și sfârșitul.

Nu am să intru în prea multe detalii despre activitatea Cavalerilor Templieri, nici asupra nenumăratelor speculații pe această temă, lăsând la libera alegere a cititorului să cerceteze mai în detaliu existența Ordinului.

După ce Orașul Sfânt a fost pierdut, suportul pentru cruciade s-a redus substanțial, iar în anul 1307, Regele Filip al IV-lea al Franței, îndatorat financiar față de Ordin, a simțit momentul potrivit pentru a desființa această structură și astfel să scape și de datoriile contractate. Împreună cu Papa Clement al V-lea organizează o lovitură inopinată arestând o mare parte din membri Ordinului aflați în Franța. La scurt timp, au urmat arestări în mai toate teritoriile unde Ordinul avea comanderii.

Ca urmare a procesului intentat Ordinului și conducerii acestuia și în urma verdictului de vinovăție asupra acuzațiilor de erezie aduse acestora, Papa Clement , în cadrul Consiliului de la Viena din 1312, va da o nouă bulă papală, *Vox in excelso*, prin care Ordinul este desființat definitiv. Toate posesiunile acestuia trec în patrimoniul Ordinului Ospitalier (Ordinul Cavalerilor Spitalului Sfântului Ioan din Jerusalem – în latină, *Ordo Fratrum Hospitalis Sancti Ioannis Hierosolymitani*), cunoscut mai târziu ca Ordinul Suveran Militar de Malta. Jacques de Molay, Marele Maestru al Ordinului și Geoffroi de Charney, Preceptor pentru Normandia, chiar dacă și-au retras declarațiile motivând că au fost extrase sub tortură, sunt condamnați la moarte prin ardere pe rug, sentință pusă în executare la Paris pe 18 martie 1314.

Legătura cu Francmasoneria apare în urma discursului Cavalerului Ramsay (Andrew Michael Ramsay) din 1737 de la Paris, Francmasoneria a primit o geneză și origini până atunci

necunoscute. Prin orația sa, Ramsay trasează profunde legături ale Francmasoneriei cu Ordinul Cavalerilor Templieri, afirmând o continuitate a ordinului defunct prin intermediul Lojilor masoneriei speculative, folosite drept paravan. Desigur, și Stricta Observanță sau, cel puțin, o parte a membrilor ei a adoptat această legendă fondatoare a Ordinului. Legenda atribuie acestui sistem o filiație templieră și își asumă unul din scopurile sale ca fiind restabilirea Ordinului Templier și a influenței și posesiunilor acestuia.

Conform celor vehiculate, Ordinul Templier nu ar fi dispărut în 1314, odată cu moartea conducătorului acestuia, Jacques de Molay, ci, înainte ca acesta să fie ars pe rug, ar fi reușit să transmită nepotului său, Contele de Beaujeu, toată învățătura dar și descendența ordinului. Cel din urmă ar fi reușit să se refugieze în Scoția unde a repornit Ordinul Templier, dar într-o variantă ascunsă, ocultată. Găsind structura și privilegiile lojilor de masoni operativi adecvate scopurilor Ordinului, membrii săi ar fi adoptat și infiltrat acest sistem.

JACQUES DE MOLAY
1243 – 1314

Cavalerismul nu mai este privit ca o chestiune ereditară, un titlu nobiliar, ci ca o fraternitate care funcționează pe principii morale solide și care are ritualuri de primire profund religioase. Acest lucru va permite adăugarea gradelor cavalerești în continuarea gradelor masoneriei albastre.

Ultimele descoperiri arheologice vin și adâncesc misterul acestei legende, prin identificarea unor morminte ale cavalerilor templieri atât în Țara Sfântă cât și în

Franța și Scoția, datând din anii 1263/1291, care pe piatra de mormânt afișau, conform tradiției, crucea templieră, iar lângă ea Echerul și diverse alte unelte ale masonilor operativi.

Aici intervine în peisaj și Ordinul Rozacruce din Germania. Unii istorici afirmă că, la întoarcerea lor din Țara Sfântă, Cavalerii Templieri au adus cu ei diverse manuscrise și o bogată cunoaștere alchimică, pe care au încercat să o răspândească, fără succes însă. Legenda întemeierii Ordinului povestește cum în 1378 se naște Christian Rozenkreuz, cel mai probabil dintr-o familie având legături cu Ordinul Templier. El ar fi trăit 104 ani, ar fi călătorit în Orient unde ar fi învățat tainele ezoterice ale Orientului și ar fi încercat să răspândească această cunoaștere printre nobilimea europeană a acelor timpuri. Neavând succes, decide să fondeze cu câțiva apropiați un ordin prin care să transmită și să păstreze această cunoaștere. Primele dovezi palpabile privind ordinul apar în anii 1607 și 1617 și constau în două manifeste, presupuse ca fiind emise de ordin, care promovau valori morale înalte și o anumită cunoaștere asupra alchimiei.

Ultimul grad în sistemul Strictei Observanțe, dar vom reveni asupra lui puțin mai târziu, presupunea o lucrare efectivă în laboratoare de alchimie, fapt care vine și certifică oarecum legenda continuării filiației Ordinului Rozacruce prin sistemul Strictei Observanțe.

Așa cum am amintit anterior, încă o legendă stă la fondarea Ordinului Strictei Observanțe. Este vorba de legenda arhicunoscută Francmasonilor Gradelor Înalte, în special ai Ritului Scoțian Antic și Acceptat. Legenda vehiculată pune fondarea acestor sisteme pe seama dorinței dinastiei Stuart de a accede din nou la tronul Angliei.

Găsim, antemergător Strictei Observanțe, în cadrul gradului Cavalerilor Sfântului Andrei de Ciulin, grad practicat în Scoția și Irlanda încă în anul 1688, narațiunea istorică a acestuia în care se afirmă că scopul ordinului este acela de a restabili religia catolică în Anglia prin Iezuiți și dinastia Stuart.

Preluarea acestei legende în cadrul Strictei Observanțe este făcută chiar de Baronul von Hund, în cadrul conventului din 1764 de la Altenberg, când afirmă că el personal ar fi fost primit în Ordinul Cavalerilor Templieri, în vara anului 1742 la Paris, în prezența pretendentului la tron, Prințul Charles Edward Stuart, a Lordului Kilmarnock și a Lordului Clifford, chiar de către unul din superiorii Ordinului, cunoscut doar după pseudonimul său, Eques a Penne Rubra. Tot atunci ar fi primit și funcția de comandant al Provinciei a VII-a a Ordinului, provincie ce cuprindea geografic nordul Germaniei. Dovezile în cazul acestei legende sunt neconcludente, ba mai mult, unii istorici afirmă că această legendă este inventată complet.

Indiferent care dintre variante am alege să o luăm în calcul ca fiind la baza fondării Strictei Observanțe, fondul istoric, impresionant de vast, lămurește problema originilor. În abordarea istoriei Ordinului vom începe cu fondatorul acestuia, Baronul Karl von Hund.

Sigiliul Ordinului Cavalerilor Templieri

Pe numele său complet și titlurile nobiliare aferente, Carl Gotthelff, Freiherr von Hund und Altenkrotkau, Erbherr von Lipse in der Oberlausitz, Manne, Unwuerde etc. se naște pe 11 septembrie 1722 la Moenau și moare pe 8 noiembrie 1776 la Meiningen, Thueringen.

Nu cred că există alt personaj care să fi jucat un rol mai important în dezvoltarea Francmasoneriei germane, decât Baronul von Hund. Fiind ultimul dintre frați, a moștenit o avere impresionantă, constând în proprietăți și lichidități, pe care a pus-o integral la dispoziția Ordinului și mai ales în scopul dezvoltării acestuia. Toată viața sa și-a dedicat-o acestui obiectiv nobil, iar când timpul i-a sosit și a trecut la Orientul Etern, era fără urmași și foarte sărac. Voi reda în cele ce urmează evenimentele importante din biografia sa, de unde reiese fără dubii devotamentul și implicarea sa în dezvoltarea Ordinului.

Remarcabil este faptul că la doar 20 de ani, ocupa funcții importante în cancelariile germane și poloneze. În 1764, cu ocazia zilei sale de naștere, baronul organizează un eveniment major de consacrare a bisericii episcopale, renovată complet după specificațiile și funcționalitatea unei biserici templiere.

Toată activitatea lui se învârte în jurul Ordinului, dar nu o face din interes personal și nu trage nici un fel de foloase de pe urma lui, iar pe parcurs ce Ordinul se dezvoltă se retrage și deleagă atribuții celor care s-au dovedit vrednici de astfel de responsabilități.

În toamna anului 1741, Baronul von Hund participă la încoronarea Ducelui Karl al VII-lea, iar cu această ocazie, la invitația Ducelui von Schoenborn, este inițiat ca Ucenic în Loja ”Zu den drei Disteln”. Tot în aceeași zi este trecut la gradul de Calfă. Din această Lojă mai făceau parte la acea vreme și Prințul Georg von Hessen și fratele său Friedrich, precum și Prințul August von Baden. Pe 21 iulie 1742 este primit în gradul de Maestru în Loja Ioanită ”Zu den drei Rosen” din Gent.

Din jurnalul baronului aflăm că pe 22 august 1742, este invitat de către Contele de Albemarle să se alăture gradelor scoțiene. Un an mai târziu, pe 20 februarie 1743, îl găsim conducând Lucrările Lojii ”Etrangere” și pe 20 august același an, va ocupa oficiul Primului Supraveghetor în Loja din Versailles.

La Paris fiind, în prezența pretendentului la tron Charles Eduard Stuart, a Lordului William Kilmarnock, a Lordului Clifford, și a unui misterios personaj cunoscut doar după pseudonimul său, Eques a Penna Rubra, primește inițierea în gradele Capitulului din Clermont. El primește pseudonimul Eques ab Ense, cavaler al spadei, și își modifică blazonul în așa fel încât pe scut să apară un echer încrucișat cu o spadă. Tot atunci primește

o patentă prin care este numit succesor al Mareșalului von Bieberstein, Mare Comandor al Ordinului în Provincia a VII-a, adică teritoriile din nordul Germaniei.

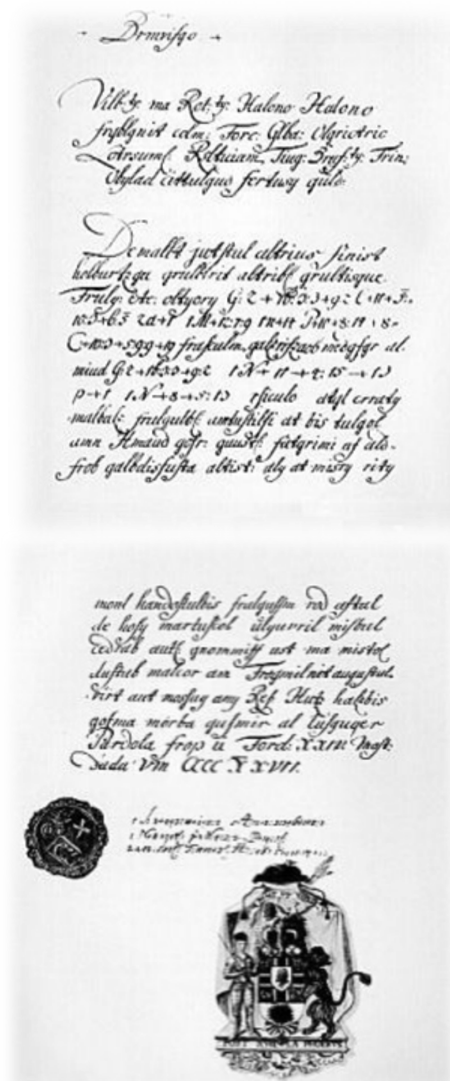
Pe 25 august 1743 părăsește Franța și se întoarce în Germania cu misiunea ”de onoare” de a răspândi sistemul Strictei Observanțe în țara sa natală.

În 1751 primește o patentă încifrată (care până în ziua de azi a rămas nedecriptată), prin care se atestă și se confirmă statutul și funcția sa, singurul segment inteligibil fiind numele baronului, ”Charles Baron de Hund, Eques de l`Epee”. Sigiliile de pe pantenta codată sunt identice celor de pe patenta inițială, la fel și semnăturile și grafologia, ceea ce conferă autenticitate acestui document și risipește orice suspiciune de fals, care așa cum vom vedea, apare la intervale regulate de timp.

O posibilă decriptare este dată de eruditul Francmason Friedrich Ludwig Schroeder în lucrarea sa ”Documente privind istoria Francmasoneriei” (1815) după cum urmează: ”*Nous George Guillaume Chevalier du Solei d`or, grand Maitre de tout les Templiers tec. Etc. aux tres Reverendissimo, tres Haut et Magnanime grand maître provincial des pays de l`Elbe et Oder etc. Baron de Hund Chevalier de l`Epee notre chere frere et ami salut contendem*”. Această descifrare este incompletă și nu a fost confirmată de alte cercetări până în ziua de azi.

Devotamentul său față de această cauză îl face să călătorească în 1776 la Meiningen, pentru a-l aduce pe ducele Friedrich August în rândurile Strictei Observanțe. Bolnav fiind, această călătorie îi devine fatală și pe 8 noiembrie 1776, la Meiningen, trece la Orientul Etern. Baronul a fost înmormântat cu onoruri militare pline, iar la deget avea un inel pe care erau inscripționate inițialele N.V.I.O. (nulla vi invertitur ordo), adică

nici un act de violență nu va destabiliza ordinul/ordinea. Acesta era și moto-ul lui Stephen of Blois (1092/6 - 1154), rege al Angliei. Să fie oare acest inel un indiciu cu privire la originile expuse în legendele prezentate anterior?

Patenta Baronului von Hund

Alte personalități care au avut un rol important în dezvoltarea inițială și existența Ordinului Strictei Observanțe au fost Ducele Ferdinand von Braunschweig-Lueneburg, ducele Karl von Soedermanland și Contele Carl von Hessen-Kassel, printre alții. În cele ce urmează am să descriu pe scurt biografia acestor personaje și cum au afectat ele existența Ordinului.

Ducele Ferdinand von Braunschweig-Lueneburg, având chiar rol de conducere în Ordin, este fratele ducelui regent Karl I de Braunscheig-Lueneburg-Wolfenbuettel și cumnat al Regelui Friedrich cel Mare al Prusiei (personaj cu profunde legături în Francmasoneria mondială a acelor vremuri).

Ducele se distinge prin serviciul militar excepțional, fiind înrolat între anii 1741 – 1766. El a luptat cu succes, din funcția de comandat, în războiul de șapte ani, de partea Regelui Friedrich al II-lea al Prusiei. La încheierea războiului este decorat cu titlul de General-Mareșal, ca mulțumire din partea regelui pentru meritele sale. În 1766 cere să fie trecut în rezervă, favor acordat cu mare fast de către rege, și se dedică exclusiv Francmasoneriei.

Despre parcursul său masonic aflăm că este inițiat în 1741 în Loja ”Zu den drei Weltkugeln” din Berlin, una din cele mai prestigioase loji masonice germane, chiar la recomandarea lui Frederick al II-lea al Prusiei. Este elevat la gradul de Maestru în 1743 și în 1745 primește gradele Masoneriei Cavalerești a Sf. Andrei.

În 1770 este numit Mare Maestru Provincial pentru Germania și în 1771 trece cu toți membri Obedienței sale de partea Ordinului Strictei Observanțe, adoptând pseudonimul Eques a Victoriae.

În cadrul conventului din Kohlo, 1772, este ales ”magnus superior ordinis” și Mare Maestru al Lojilor Scoțiene, în sistemul Strictei Observanțe. Dezamăgit de deciziile luate în cadrul conventului de la Wilhelmsbad din 1782, renunță la toate oficiile și demnitățile sale, se retrage din masonerie și în 1784 se alătură Ordinului Rozacruce sub pseudonimul Redivivus. Tot în acel an este primit drept Mare Demnitar în sistemul Suedez și se alătură Ordinului Illuminati din Bavaria cu pseudonimul Josephus.

În 1786 este primit în Fraternitatea Secretă a Fraților Asiatici și este ales Mare Maestru General, sub pseudonimul Noah.

Ducele Ferdinand trece la Orientul Etern pe 3 iulie 1792, iar impresionanta sa colecție masonică precum și arhivele Provinciei a VII-a Stricta Observanță trec în posesia Ducelui Karl von Hessen de unde ajung și se păstrează până azi în arhiva Capitulul Ordinului din Copenhaga.

Următorul personaj important al Ordinului este ducele Carl von Soedermanland, născut pe 7 octombrie 1748. Acesta este primit în 1770 în capitului Marii Loji a Suediei și în Stricta Observanță sub pseudonimul Eques a

Sole Vivifivante. La fel ca și fratele său, Regele Gustav al III-lea al Suediei, primește influențele profund iluministe ale unchiului său Regele Frederick al II-lea al Prusiei.

În 1778, în urma conventului de la Wolfenbuettel, este ales cu mare fast drept continuitor al Baronului von Hund în Ordinul Strictei Observanțe din Suedia. Mai târziu, în 1780, este confirmat Mare Maestru al Strictei Observanțe în Suedia și primește susținerea fratelui său Regele Gustav al III-lea și a Episcopatului din Stockholm, accentuând implicațiile politice și religioase ale Ordinului în viața politică a Suediei.

După asasinarea fratelui său, în 1792, ca urmare a deciziei Parlamentului suedez, din 1809, este ales drept Rege al Suediei, Regele Carol al XIII-lea. În 1811, cedează coroana, dar și oficiul de Mare Maestru al Marii Loji a Suediei, prințului moștenitor Carl Johann Bernadott, general în armata lui Napoleon.

Francmason și ocultist împătimit el continuă să conducă lucrările capitulului din Stockholm chiar și din postura de rege al Suediei, neglijând însă Lojile primelor trei grade ioanite.

Carl al XII-lea trece la Orientul Etern pe 5 februarie 1818, la vârsta de 70 de ani încă fiind activ în Francmasoneria suedeză.

La fel de important este și rolul jucat de Prințul Carl von Hessen-Kassel. Născut pe 19 decembrie 1744 în Kassel, frate al ducelui regent Wilhelm al IX-lea, ducele Carl va avea o carieră impresionantă, fiind decorat în nenumărate rânduri de coroana Danemarcei, avansând până la funcția de general al armatei daneze. În 1834 primește distincția de președinte onorific al conducerii statale generale din Paris.

În cadrul Strictei Observanțe este numit drept urmaș al Ducelui Ferdinand von Braunschweig, după moartea acestuia în 1792. Deși ca urmare a conventului de la Wilhelmsbad din 1782,

sistemul a fost modificat, Carl von Hessen păstrează cu strictețe arhiva și colecția masonică a Ordinului, recunoscând valoarea inestimabilă a acesteia și importanța covârșitoare pentru identitatea Ordinului.

Viața sa masonică începe în cadrul Ordinului Philateților, în 1773 iar după 2 ani este primit în Loja ”Josua zum Korallenbaum”, lojă aparținând Strictei Observanțe, purtând pseudonimul Eques a Leone resurgente. La scurt timp este primit ca Protector al Ordinului și Superior Ordinis pentru Danemarca, iar în 1779 devine adjunct al Comandatului Ordinului pentru Provincia a VII-a, Germania, și Pro Mare Maestru Provincial pentru sudul Germaniei.

La fel ca și multe alte figuri proeminente ale Ordinului se alătură Ordinului Iluminati din Bavaria, unde este activ între 1783 și 1834 sub pseudonimul Aaron.

În 1782, după conventul de la Wilhelmsbad, este numit Mare Maestru Provincial al Ordinului pentru Danemarca. În 1785 se alătură Ordinului Fraților Asiatici, sub pseudonimul Ben Oni Ben Miriam.

Prințul Carl von Hessen-Kassel trece la Orientul Etern la vârsta de 92 de ani, în 1836, fiind încă activ în diferite aspecte ale Ordinului, majoritatea fiind oficii onorifice.

La baza ritului se află, la fel ca și în cadrul majorității riturilor, gradele simbolice ale masoneriei Sf. Ioan: Ucenic, Calfă și Maestru.

Precursorul gradelor înalte ale Strictei Observanțe este Ordinul Cavaleresc al Sf. Andrei de Ciulin. Ulterior este introdus sistemul gradelor Capitulului de Clermont, care își face apariția între anii 1733 și 1736, în Germania. Din acest sistem provine originea spirituală a Ordinului.

Peste gradele simbolice, inițial, au urmat gradele de *Cavaler al Sf. Andrei de Ciulin* și *Cavaler al lui Dumnezeu și al Templului Său*. Chiar dacă cel din urmă ar indica o oarecare influență templieră, gradele masonice primesc această valență abia în urma orației Cavalerului Ramsay, din 21 martie 1737.

Nu am să intru acum în detaliile gradelor simbolice, acestea fiind comune majorității riturilor, deja arhicunoscute, analizate și dezbătute, dar am să încerc să redau ideile de bază ale Gradelor Înalte.

Cavaler al Sf. Andrei de Ciulin este primul grad al sistemului și urmează gradului Măiestriei. Recipiendarul este introdus într-o cameră de pregătire, echivalentul Camerei de Chibzuință. Această încăpere este de dimensiuni mici, cu pereții negri, fiind slab iluminată. Pe unul dintre pereți este trecut îndemnul ”Mare este lucrarea Domnului, iar cel care o observă se va bucura de ea.”. Pe o măsuță mică se află Biblia, deschisă la capitolele 40 și 41 ale cărții lui Ezechiel, text asupra căruia recipiendarul trebuie să reflecteze și ulterior să dea interpretarea proprie Fratelui Preparator. Loja și mai toate decorului sunt de

culoare verde, iar la Orient deasupra Maestrului Atelierului se află Steaua Înflăcărată, în centrul căreia se află o oglindă, inscripționată în partea de sus cu numele JEHOVAH.

Numărul central al gradului este 4, iar semnul se face ducând mâna la frunte, deasupra ochilor, ca și cum te-ai proteja de o lumină puternică. Acest gest este inspirat din legenda Templului din Jerusalem, marele preot intrând în acest mod în templu. Semnul se dă pornind de la semnul Maestrului, se urcă până la cot și se comunică, într-un mod aparte, cuvintele sacre Jehova și Gabaon.

Pentru recepție, candidatul este plimbat de patru ori în jurul încăperii, având un ștreang în jurul gâtului, după care primește o baie ritualică și depune jurământul gradului.

Interesant de observat pe parcursul recepției este faptul că, postulantul este purtat pe covorul care redă Tabloul Lojii, iar acest tablou este de fapt o schiță a Templului din Jerusalem. Călătoria recipiendarului începe cu un pas spre vasul de bronz, bazinul mării purificatoare, după care la dreapta spre Arca lui Noe. Al treilea pas îl duce în fața Turnului din Babilon iar al patrulea în fața Pietrei Cubice. Aici el primește regalia gradului, îi este scos ștreangul, și aflat în fața unei interpretări profund alchimice a interiorului templului, ascultă explicația simbolismului gradului și a legendei.

În mijlocul Templului, este reprezentat sarcofagul Maestrului Hiram-Abif, la umbra unei ramuri de Acacia, iar colțurile sarcofagului sunt iluminate de patru lumânări. În partea stângă se află simbolul mării de bronz, purificatoare; în dreapta, masa de sacrificiu cu cele 12 bucăți de pâine. Pe tablou mai sunt reprezentate Arca Alianței, semn al iubirii fraterne și al

legământului față de Ordin; trei farfurii de aur care conțin sare, mercur și sulf; Turnul din Babilon și Arca lui Noe.

Nou investitul Cavaler învăță că primele două grade ale masoneriei simbolice reprezintă clasa leviților, care nu avea acces decât în curtea Templului (Sala Pașilor Pierduți în Loja masonică); Maeștrii sunt asemuiți preoților care puteau intra în Templu (Hikal) dar doar Maeștrii Scoțieni, Cavalerii Sf. Andrei, în calitatea lor de mari preoți, aveau acces în Sfântul Sfinților (Debir). Aici, cavalerii învață tainele transmutării, conform căreia prin descompunerea metalelor comune și parcurgerea anumitor procedee alchimice, se poate genera aur. Aceste principii sunt simbolice pentru transmutarea anumitor elemente comune în elixirul vieții, aurul sau piatra filosofilor, Marea Operă a alchimiștilor sau rezultatul final al adevăratei Arte Regale.

Nu am să redau integral procedeul de lucru și nici interpretările simbolice, deoarece acest Arcan este rezervat doar Maeștrilor Scoțieni, și chiar dacă acesta poate fi găsit în alte surse, Marea Operă este rezervată celor care au acces în Laborator, Sfântul Sfinților Templului din Jerusalem. Am să indic, pentru inițiați, că cele cinci operații, patru alchimice plus ceea ce rezultă din oglinda inscripționată cu numele Jehova, sunt de fapt sursa celor cinci puncte ale Măiestriei.

La finalul ceremoniei, cavalerul nou investit primește crucea Sfântului Andrei și spada corespunzătoare noului său titlu. În continuare, primește explicații suplimentare în privința legendei gradului. El află acum că inițiator al acestui ordin este Jacob al II-lea al Angliei, cel care a trecut în 1673, pe ascuns, la catolicism, și dorind să transmită învățăturile sale doar aparținătorilor cultului, a constituit rangul de Cavaler al Sf. Andrei de Ciulin. Din cauza practicilor sale, el este nevoit să se refugieze

la Paris, unde fiind primit sub aripa Ordinului Iezuit, continuă să confere acest titlu Maeștrilor Masoni, care devin astfel Maeștri Scoțieni.

Scopul acestui demers este de a restabili religia catolică în Anglia și odată cu aceasta și dinastia Casei Stuart.

În ierarhia antică, primară, a Ordinului, urmează gradul de *Cavaler al Domnului și al Templului Său*. În acest grad se continuă Arta Regală, finalul ei nefiind obținerea Pietrei Filosofale ci aplicarea ei în toate aspectele vieții omului. Astfel, accentul este pus pe caracterul mistic al Arcanului, iar recipiendarul află că această cunoaștere a fost revelată primilor învățați evrei chiar de către divinitate, cu scopul de a o răspândi pentru a face posibilă construcția Templului din Jerusalem. Legenda spune că, deși aveau această cunoaștere, nu aveau voie să o utilizeze, doar să o transmită generațiilor viitoare. Aici apar referințe la Cavalerii Templieri, care ar fi primit această cunoaștere de la cavalerii Domnului și ai Templului Sfânt, pe care au utilizat-o cu rezultatul bogăției și prosperității Ordinului, ceea ce a atras invidia și dorința de răzbunare a bisericii și regalității, simbolizate de Papa Clement al V-lea și Regele Filip cel Frumos. Cei doi nu au obținut ceea ce căutau și au decis să distrugă definitiv Ordinul, operațiune eșuată și ea, deoarece o parte din cavaleri, aflați în posesia cunoașterii au reușit să se refugieze în Scoția.

Acest grad a rămas și azi în practică în cadrul Lojii ”Zu den drei Weltkugeln” din Berlin, unde Lucrările se desfășoară după Ritul Ioanit.

Sistemul de grade înalte practicat în Germania la acel moment va fi înlocuit în curând de algoritmul furnizat de Capitulul de Clermont, activ între anii 1758 și 1764, mai apoi înlocuit de sistemul Strictei Observanțe.

Ceremoniel bey Eröffnung und Haltung einer Lehrlings □ und Reception eines Profanen.

Wenn sich die Brüder im □ Zimmer versamlet, so tritt der Meister vor die Chaire und sagt

In Ordnung meine Brüder!

da denn die Brüder so gleich in Ordnung treten.

Der Meister fragt alsdenn

1 Br: 1ter Vorsteher, welche Zeit ist es?

der 1te Vorsteher antw: Es ist hoch Mittag!

2 Br. 2ter Vorsteher, was ist die Pflicht des 2ten Vorstehers?

antw. Zu sehen, ob die Thüren geschlossen, die Profanen hinaus und alles in Ordnung.

3 Meister. Br. 2ter Vorsteher verrichtet euer Amt.

Da denn der 2te Vorsteher geht, und nachsiehet, ob die Thüren geschlossen, und die □ gedeckt sey.

Bey seiner Zurückkunft sagt er:

Ehrwürdigster Mstr: Die Profanen sind entfernt, die Thüren geschlossen, und alles in Ordnung.

4. Meister: Br. 1ter Vorsteher, wie heisst ihr?

A. Thubalkain.

5. Meister. Br. 2ter Vorsteher, seyd ihr ein Frey Maurer?

A. Meine Brüder und Gesellen halten mich dafür.

6. Meister. Br. 1ter Vorsteher, ist es gerechte Zeit, die □ zu eröffnen?

A. Ja es ist gerechte Zeit.

Meister Br. 2ter Vorsteher welche Zeit ist es?

A. Es ist hoch Mittag.

Alsdenn sagt der Meister vom Stuhl

So eröffne ich denn die □ im Nahmen des Großmeisters aller Frey Maurer des ganzen Erdbodens, und im Nahmen des Groß Meisters dieser Provinz, durch die geheiligte Zahl und allen ihren Bedeutungen der Maurerey. Da denn schlägt der Meister mit dem

RITUAL DIN COPENHAGA, 1751

Implementarea Capitulului de Clermont are loc în 1758 după capturarea unor ofițeri francezi și a unui pastor, care primesc autorizație din partea Împăratului Frederick cel Mare, de a practica acest rit în limba franceză în cadrul Lojii Militare ”La Fidelite”, în Berlin. La scurt timp, prizonierii francezi sunt înlocuiți la conducerea ordinului berlinez și primesc aprobarea de a se reîntoarce în Franța.

Pe 19 iulie 1759, sub conducerea Baronului von Printzen și a Marchizului Gabriel de Lernay, are loc deschiderea oficială și prima întâlnire a Cavalerilor de Jerusalem, sub tutela Lojii ”Zu den drei Weltkugeln”. Într-un timp foarte scurt Capitulul răspândește sistemul pe teritoriul Germaniei, având corpuri constituite la Jena, Leipzig, Braunschweig, Griefswald, Dresden, dar și în Praga.

Se presupune că și Ordinul Rozacruce din Germania preia legenda vehiculată de Cavalerul Ramsay și o transferă sistemului de grade cavalerești al lojilor germane, justificând astfel apariția gradelor scoțiene, creștinând oarecum sistemul inițiatic după care funcționau.

Capitulul de Clermont, fiind un sistem de grade înalte, se bazează pe primele trei grade ale masoneriei simbolice ioanite, pe care adaugă următorul algoritm inițiatic. După ce a ajuns la Măiestrie, un postulant al gradelor înalte trece printr-o perioadă pregătitoare (care nu poate fi considerată un grad în sine). Dacă primește acceptul conducătorilor ritului, el urcă scara gradelor începând cu Maestru Scoțian, trece la următorul, numit *Maestru Ales* sau *Cavaler al Vulturului* și de acolo mai departe la gradul *Eques Illustris* sau *Cavaler al Templului*. Algoritmul inițiatic se încheie cu gradul de *Chevalier Sublime* sau *Cavaler al Domnului*.

În cele ce urmează am să intru pe scurt în analiza acestor grade, pentru ca distinșii cititori să poată înțelege mai ușor cum

s-au constituit gradele Strictei Observanțe, pornind și dezvoltând algoritmele inițiatice existente la acea vreme.

Maestrul Scoțian este echivalentul gradului Cavalerului Sf. Andrei de Ciulin, practicat anterior. Legătura evidentă reiese din faptul că în acest nou grad se va utiliza Tabloul de Lojă, identic, cu cel al sistemului predecesorului său. Culoarea predominantă este tot verdele, iar acțiunea se întâmplă și aici în interiorul Templului Solomonic.

Gestul ritualic de a purta recipiendarul cu ajutorul unui ștreang în jurul gâtului este motivat în acest grad, trasând o paralelă cu Marele Maestru al Ordinului Templier Jacques de Molay, care se presupune că ar fi fost dus în acest mod spre locul asasinării. Este evidentă dorința ritualiștilor de a consolida legătura acestui grad cu legenda templierilor.

O noutate este introdusă în cadrul ceremoniei. La investire, postulantul primește o mistrie în mâna stângă și un pumnal în mâna dreaptă (pumnalul simbolizează de fapt un fragment de sabie) și primește explicația potrivit căreia pe parcursul cruciadelor, înaintașii lor lucrau cu mistria în mâna stângă și se apărau cu pumnalul în mâna dreaptă. Desigur și acesta este un gest simbolic, care trebuie interpretat drept lucrarea spirituală a Masonului care trebuie mereu consolidată și protejată.

Învățăturile alchimice sunt prezente, dar sunt ascunse de paravanul filosofiei, chimiei și a științei înalte (teologiei), mascând din dorința de a proteja cunoașterea inițială despre Marea Operă a alchimiștilor. Desigur, uneltele și elementele alchimice au rămas neschimbate, dar au primit alte valențe.

Parcurgând învățăturile gradului, dovedind cunoașterea și experiența necesară, Maestrul Scoțian este invitat în Ordinul

Maeștrilor Aleși sau al Cavalerilor Vulturului. Acest grad și următorul sunt văzute ca fiind grade istorice de răzbunare.

Acțiunea acestui grad nu mai are loc în Templul Solomonic ci în Jerusalemul Ceresc, locul în care sălășluiește divinitatea, iar învățăturile transmise privesc cunoașterea cerească și magia naturală.

Accesul în acest grad este explicat de legenda prin care, după cucerirea Jerusalemului Ceresc de către cavalerii creștini, aceștia au ales din rândul celor care s-au dovedit suficient de curajoși, apărând pelerinii care călătoreau în Țara Sfântă, pe noii protectori ai tărâmului ceresc, primindu-i în Ordinul Cavalerilor Vulturului.

Semnul gradului se face ridicând palmele cu degetele despărțite spre cer; atingerea constă în strângerea pumnului ca și cum ar ține un pumnal, iar interlocutorul mimează prinderea lamei acestuia; cuvântul sacru provine din ebraică și înseamnă *constanță* sau *perseverență* iar răspunsul se face prin cuvintele *shed necum*, tot de origine ebraică.

Pe masa Șefului de Atelier, cel ce poartă în acest grad denumirea latină Magister Prior, se află în loc de ciocan un sceptru și un candelabru cu nouă lumânări. Adunarea nu se mai numește Lojă ci Capitul Canonic, iar soarele aflat deasupra maestrului atelierului primește interpretarea de ”remarcabilă geometrie, astronomie și astrologie”.

Pentru a putea fi primit în acest grad, postulantul este testat într-o cameră de pregătire, cerându-i-se să asasineze persoana care se află acolo și să aducă capul acesteia în templu. Evident nu vorbim de o ființă vie ci de o păpușă cu capul detașabil, un manechin, care îl simbolizează pe Abiram, unul dintre asasinii Maestrului Hiram Abif. La intrarea în Templu,

postulantul este instruit să rostească cuvântul *necum*, care în ebraică înseamnă *răzbunare*. În acel moment, Maestrul Lojii se ridică agravat și îl informează pe candidat că nu a respectat ordinul său și că el dorea asasinul în viață nu doar capul său. Candidatul află aici identitatea victimei sale, Abiram, și legenda răzbunării morții Maestrului Hiram Abif.

În centrul încăperii se află o sferă de cristal care simbolizează oul cosmic din care a pornit toată creația, odată ce acesta a fost atins de focul divin. Din el, au izvorât cele șase științe sacre înalte cunoscute Cavalerilor Templieri la care dacă se adaugă o a șaptea, fac accesibilă omului cunoașterea divină. Când cele șapte arte sunt unite, în Lojă se manifestă un curent spiritual, numit ”foc electrifiant”, care învăluie toți frații cavaleri. Rolul acestuia este de a primi pe noul cavaler în rândul Fraților săi, realizând astfel o legătură divină, indestructibilă, între ei.

La următorul grad, fiind o continuare directă a celui precedent, așa cum este normal, recipiendarul este în sfârșit primit în Jerusalemul Ceresc, unde are acces prin cuvântul de trecere ”Jehovah aiterbach” (a cărui însemnătate se traduce aproximativ prin *Dumnezeu necreat*).

Templul prezintă la Orient o reprezentare a Jerusalemului asupra căruia veghează ochiul deschis al divinității. Acesta este un simbol pentru cunoașterea cerească, care permite căutătorului de Lumină și Adevăr să cunoască mai îndeaproape natura trinitară a divinității.

În cadrul ceremoniei, postulantul primește din nou învățături alchimice prin alegoria trupului decedat, aflat în descompunere, a celui de al doilea criminal al Maestrului Hiram Abif, pe care acesta trebuie să îl taie în patru părți pe care să le împrăștie în cele patru zări, păstrând însă craniul. Această

operație descrie un procedeu hermetic, pe care nu am să îl detaliez, cunoașterea hermetică fiind rezervată celor îndreptățiți să o află. Mai exact, cei care au pătruns în Jerusalemul Ceresc.

Firul narativ al ritualului îl poartă pe candidat la mormântul celui de al doilea asasin al lui Hiram, apoi în cele patru zări, după care înapoi în Capitul unde acesta aduce cu el craniul și depune jurământul noului său grad. Legământul se face pe Biblie, deschisă la Apocalipsa după Ioan, Capitolele 21-22.

După legământ, noul *Eques Illustris* învață că, de fapt, al doilea asasin al Maestrului Hiram nu este decât o alegorie care ascunde adevărata identitate, fiind vorba de Papa Clement al V-lea, care moare conform blestemului rostit de Jacques de Molay în ceasul morții sale.

În urma investirii, candidatul primește regalia gradului care constă într-o diagonală neagră de care atârnă un pumnal și un șorț negru. Bijuteria gradului este o stea în șase colțuri, pe care o va purta atârnată de gât.

Finalul algoritmului inițiatic este reprezentat de acest ultim grad, *Chevalier Sublime*, care este în fond continuarea învățăturilor celui precedent, și anume gradul de Cavaler al Domnului și al Templului Său. În acest grad, recipiendarul este din nou introdus în Jerusalemul Ceresc unde află însemnătatea Cuvântului Pierdut, cel folosit drept cuvânt de trecere în gradul anterior. Abia aici îi este relevată semnificația, și anume *berit ackava*, adică *creația și creatorul au fost reuniți*.

Cu noua informație, candidatul este dus în camera de preparare, unde ascultă Capitolele 21 și 22 din Apocalipsa după Ioan, iar la final își prezintă cunoștințele desprinse din ele. Dacă Fratele Preparator este mulțumit, îl conduce la poarta templului, unde din nou este chestionat în ceea ce privește legămintele sale

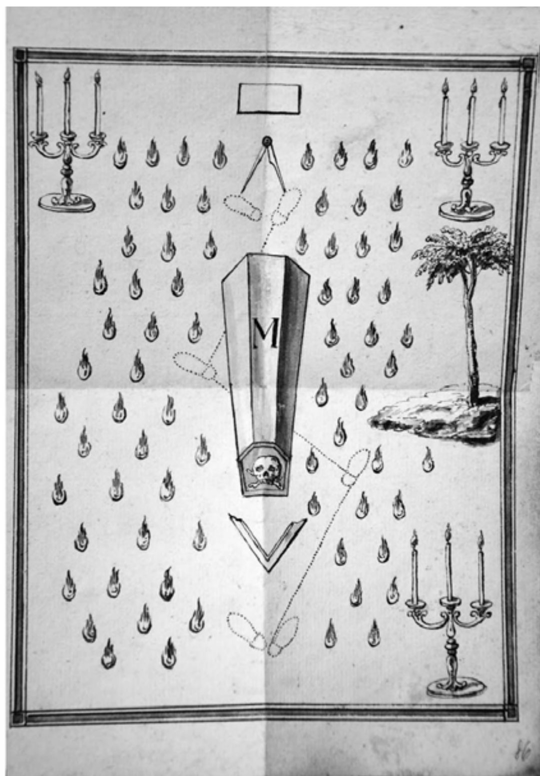
față de învățăturile creștine, fidelitatea față de coroana engleză de drept și a credinței în divinitate.

Urmează jurământul și investirea, după care primește un colan alb de care atârnă o cruce templieră roșie și diagonala ordinului, tot albă, pe care este reprezentată aceeași cruce. Pe urmă este invitat să asculte lectura gradului, în care se reafirmă pretențiile exprimate de Anderson în constituțiile sale, potrivit cărora însuși Dumnezeu a transmis această cunoaștere primului mason, Adam. De atunci cunoașterea s-a transmis liniar poporului evreu și de acolo a fost îmbrățișată de cavalerii Ordinului Templier, prin care ea a ajuns să fie cunoscută masonilor ultimului grad.

Nu se pot aduce în discuție veridicitatea și eficiența algoritmului inițiatic al sistemul Capitulului de Clermont când vorbim de risipirea acestuia. Problema a constat în abordarea pastorului Rosa care a înțeles să facă din acest sistem o afacere personală, vânzând grade și patente oricui era dispus să plătească sumele de bani cerute, care, trebuie menționat, nu erau deloc mici. Astfel, din cauza calității morale și spirituale precare, ca să nu mai vorbim de cea intelectuală foarte îndoielnică a membrilor, prestigiul și seriozitatea Ordinului s-au pierdut și au dus în scurt timp, anul 1764, la dizolvarea acestuia. Desigur, Loja ”Zu den drei Weltkugeln” va păstra acest sistem dar, el va fi rezervat doar celor mai serioși dintre membrii ei.

Pretențiile pastorului Rosa, care afirma că în sistemul său de grade, membrii vor cunoaște adevăratele mistere și științe sacre, vor fi dejucate cu ușurință, deoarece în acea perioadă mulți dintre Francmasoni făceau parte și din ordine oculte, cum ar fi Ordinul Rozacruce. În final, tot sistemul se dovedește a fi creația unui șarlatan, pentru a-și spori veniturile.

Circumstanțe fac astfel posibilă abordarea Baronului von Hund, care încearcă să aducă Capitulul ”Zu den drei Weltkugeln” de partea Strictei Observanțe, aducând la cunoștința membrilor acestuia informația că Ducele de Clermont, presupus fondator al sistemului de grade înalte, nu avea cunoștință de capitulul german. Baronul promite membrilor capitulului berlinez că nu va permite nicio legătură sau influență a sistemului francez în Germania. Astfel reușește să atragă de partea sa pe conducătorii capitulului, Zinnendorf și Krueger, care pe 9 august 1766, vor aduce în cadrul Strictei Observanțe toți membrii din subordinea lor.

Schiță Tablou de Lojă pentru Maestru (Man. Loewen)

Acum că am stabilit oarecum o istorie și cadrul în care va prinde popularitate Stricta Observanță, voi prezenta în cele ce urmează modul în care s-a dezvoltat și s-a răspândit Ordinul.

Prima apariție a noului ordin datează din anul 1751, când Baron von Hund fondează un capitul provincial pe unul din domeniile sale, format din Lojile ”Zu den drei Sauelen” din Unwuerde și ”Zu den drei Haemmern” din Naumburg. Loja din Naumburg este fondată pe 24 iulie 1749 și cea din Unwuerde pe 24 iunie 1751. Ambele foloseau ritualuri franceze pentru gradele înalte și lucrau în limba franceză. Capitulul Provincial va avea inițial doi membri, Baron von Hund cu pseudonimul Chevalier de l`Epee și Ducele Schoenberg, cunoscut drept Chevalier du Lion Rouge.

Tradiția și cunoașterea Ordinului provin de la Heinrich Wilhelm von Marschall, care a fost instalat Mare Maestru al Provinciei a VII-a încă din anul 1737. Chiar și în noul sistem construit de Baronul von Hund, rolul acestuia de antemergător al Strictei Observanțe este recunoscut și cinstit ca atare.

Primii șase membri ai Ordinului erau: Carl von Hund – Eques ab Ense; Wolf Christian von Schoenberg – Eques a Leone Rubro; Ernst Joseph Georg Schmidt – Eques a Columna; Viztum von Eckstaedt – Eques ab Aquila; Johann Heinrich Braune – Eques a Salamandero; și Loc. Johan Wilhelm Mylius – Eques a Stelle.

În 1754, ierarhia militară a Ordinului este completă, aceasta numărând 20 de membri și astfel, Provincia a VII-a a Ordinului este fondată. Structura administrativă se va consolida

abia un an mai târziu, în 1755, dată preluată de istorici drept dată oficială de înființare a Ordinului.

Având în vedere că ramura administrată de von Marshall, după moartea acestuia, a distrus toate documentele ordinului, atât cele ritualice cât și cele administrative, acestea au trebuit să fie refăcute după ritualurile originale din Franța. Orice ritualist înțelege efortul major îndelungat presupus de această muncă. La fel a trebuit refăcută istoria și legendele Ordinului și ale gradelor. Din toate acestea a rezultat un algoritm inițiatic în șase grade.

Între 1751 și 1755, von Hund și asociații săi redactează ritualurile primelor patru grade, documentația administrativă și contabilă, dar și o culegere de manuscrise care tratează existența Ordinului. Documentele au fost adunate într-o culegere cu coperte de piele roșii, pe care erau gravate sigla Ordinului (realizată de Baronul von Hund) și blazonul familiei sale.

Împărțirea teritorială a Ordinului urma structura Ordinului Cavalerilor Templieri, anume opt provincii după cum urmează: Provincia I – Aragonia; II. – Auvergne; III. – Occitanien; IV.- Leon, Spania; V. – Burgudia; VI. – Britania; VII. – Elbe und Oder, sudul Germaniei și Polonia; VIII. – am Rhein. Fiind inadecvată vremurilor, von Hund decide să o actualizeze, iar rezultatul a fost următorul: I. sudul Germaniei, Polonia și Priusia; II. Auvergne; III. Occitanien; IV. Italia și Grecia; V. Burgundia și Elveția; VI. nordul Germaniei; VII. Austria și Lombardia; VIII. Rusia; IX. Suedia.

Fiecare cavaler primește un pseudonim în latină, eliminând astfel și ultima urmă de influență franceză din Ordin. Baronul von Hund își atribuie pseudonimul ”Eques ab Ense” iar Zinnendorf ”Eques a Lapide Nigro”.

Data legendară de fondare a ordinului devine 13 martie 1313/1314, data la care ultimul Mare Maestru, Jacques de Molay

este asasinat. Ordinul primește și o notație specială a anului în curs, iar calculul de face scăzând din anul vulgar (era noastră) cei 1313 ani decurși de la nașterea lui Isus până la moartea Marelui Maestru.

Fondatorii aleg și câteva sărbători oficiale ale Ordinului, evenimente istorice și religioase care aveau o importanță deosebită pentru Ordinul Templier. Aceste sărbători sunt: 1. Prima duminică după Rusalii, ziua în care Hugues de Payens înființează Ordinul Templier; 2. Sf. Ioan Botezătorul, zi ce marchează reanimarea ordinului după exilul cavalerilor în Scoția; 3. 25 iulie, ziua în care ordinul a primit regula oficială, redactată de Bernard de Clairvaux în 1128; 4. 17/25 noiembrie, comemorarea lui Hugues de Payens; 5. 9/20 iulie, dată comemorativă pentru bătălia de la Marea Genezareth.

Sistemul Strictei Observanțe prinde repede în Germania și până în 1756 ajunge să acapareze loji masonice ale vechii orânduiri. Remarcabilă este receptivitatea Fraților din provincia Sachsen și a Imperiului Habsburgic.

În urma studiului documentelor Ordinului din arhiva Marii Loji din Copenhaga, reies date statistice uimitoare. La foarte scurt timp de la înființare, numărul membrilor ajunge la 1270 și cuprinde personalități importante ale societății. Putem identifica drept membri: un rege, 11 duci, 11 principi, 21 de prinți, 126 de grafi și marchizi, 2 lorzi, 72 de baroni, 438 de alte titluri nobiliare și 568 de cetățeni activi în sistemul statal și în armată.

Pe lângă titlurile conferite și disciplina impusă, Ordinul atrage eliminând din cadrul întâlnirilor banalele jocuri de cărți și consumul excesiv de alcool, în favoarea discuțiilor filosofice și a activităților de natură culturală, spirituală.

Încă un aspect important în succesul Ordinului îl joacă aspectele financiare. Se vor stabili taxe uniforme, într-un cuantum acceptabil, valabile în tot Ordinul, iar registrele contabile ale lojilor și capitulelor sunt strict și periodic verificate. Astfel se pune capăt practicii comerțului cu grade și a plăților neuniforme și părtinitoare.

Ritualurile sunt practicate cu strictețe, punându-se accent pe psihodrama gradelor, iar limba franceză a fost înlocuită de cea latină, oarecum o limbă oficială la acea vreme, cel puțin în cercurile mai ridicate ale societății. Cei care participau la un ritual înțelegeau astfel ce se vorbește și ceea ce are de transmis gradul, lucru considerat neimportant până atunci.

Dincolo de aspectele inițiatice și psihologice ale ceremoniilor, se pun un deosebit accent pe transmiterea învățăturilor și a instrucției gradelor, aspect ignorat până atunci de masoneria comună.

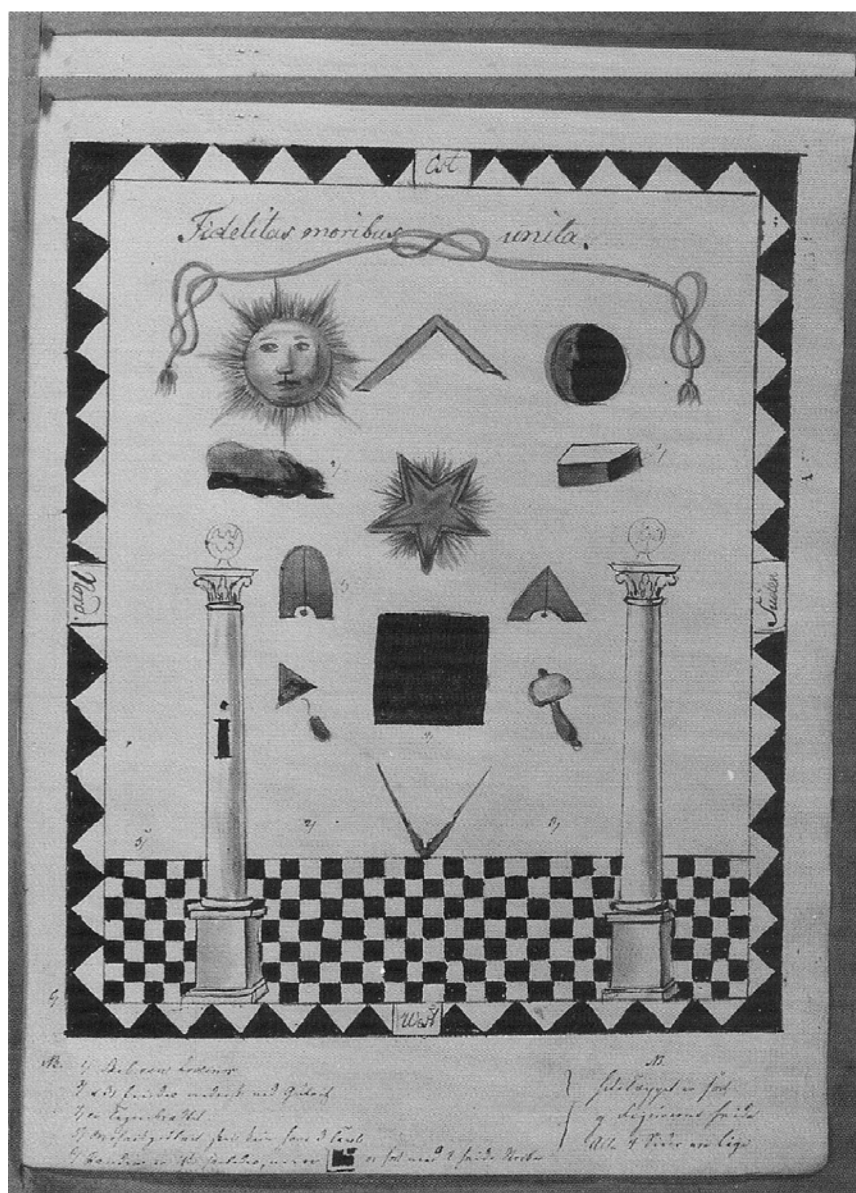
Așa cum am mai spus, primele trei grade sunt oarecum asemănătoare gradelor masoneriei simbolice ioanite, practicate de restul lojilor, cu diferența că în primele două grade este introdus un element nou, care face legătura cu Ordinul Cavalerilor Templieri. Pe lângă piatra brută și piatra cubică, este introdusă o ”piatră sfărmată”, simbol al distrugerii Templului din Jerusalem, de a cărui reconstrucție se vor ocupa cavalerii Strictei Observanțe.

Nu am să dau prea multe detalii despre ritualurile în sine, deoarece acestea se practică și în ziua de azi, cel puțin în cadrul Ordinului tradițional, autentic, iar o cunoaștere prealabilă dăunează trăirii celor care vor să facă parte din Stricta Observanță. În cele ce urmează veți putea găsi o scurtă înșiruire a elementelor fiecărui grad, ca mai apoi să surprindem importanța acestui Rit și să îl înțelegem la valoarea lui corectă.

I. UCENIC

Primul grad îl obișnuiește pe recipiendar cu noile reguli de strictețe și subordonare față de Superiorii Necunoscuți ai Ordinului, în camera de pregătire fiindu-i luate spada, însemnele nobiliare și toate ”metalele”. Hainele îi sunt aranjate la fel ca și în practica zilelor noastre și este dus în templu cu un pumnal apăsat pe piept.

Simbolul gradului este o colonetă ridicată, pe soclul căreia apare gravat *adhuc stat* cu explicația *mereu în picioare*, aluzie la acei cavaleri care au supraviețuit și care au menținut Ordinul Templier activ.

TABLOU PENTRU LOJA UCENICILOR

Ceremonialul de primire seamănă cu cel practicat în zilele noastre în riturile masoneriei simbolice, dar are câteva modificări esențiale care conferă un sporit nivel de mister, învățături și desigur și un ridicat caracter festiv.

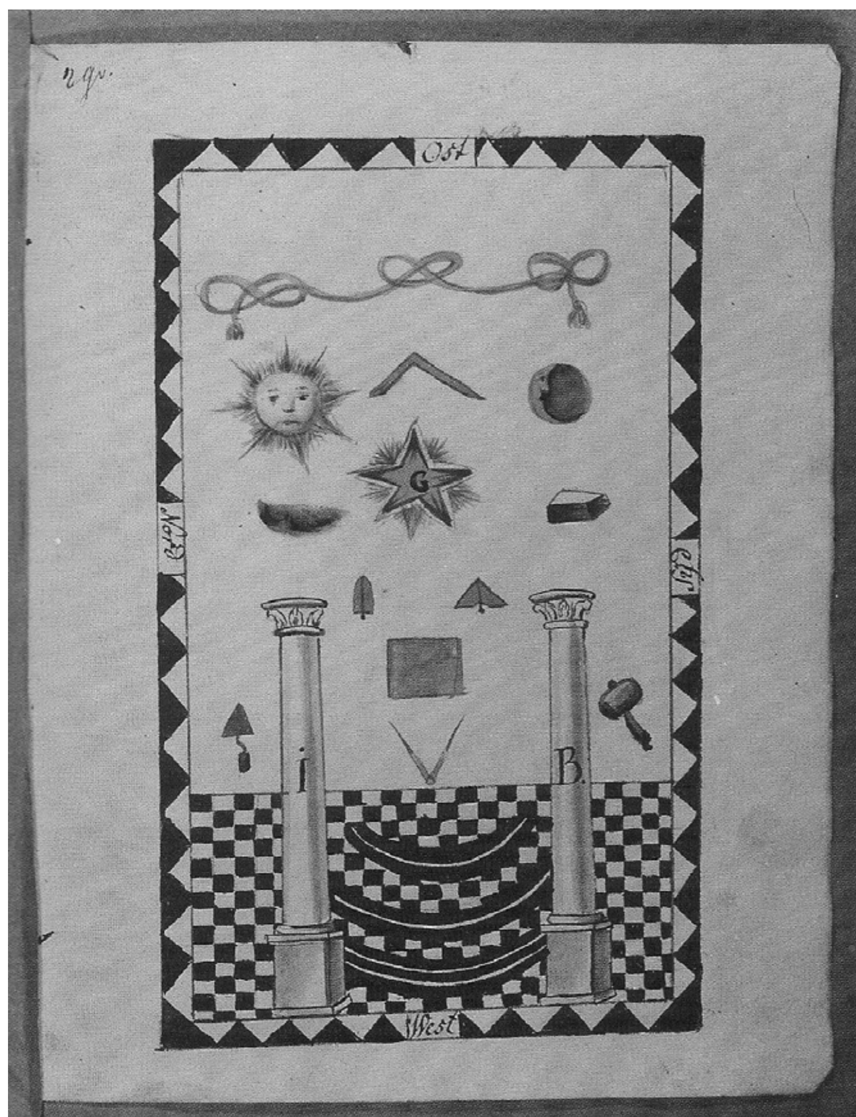
Îi este explicat Tabloul de Lojă, iar primul lucru pe care îl află este că are în câmpul vizual poarta Templului, dar va avea acces în el abia după ce urcă cele șapte trepte de la intrare, aluzie evidentă la gradele prin care va avea de trecut.

II. CALFĂ

Al doilea grad, și acesta foarte asemănător cu cel practicat în cadrul masoneriei simbolice ioanite, îl aduce pe candidat o treaptă mai aproape de intrarea în Templu. Acesta primește noi interpretări pentru învățăturile primului grad, dar și completări cu privire la tradiția Ordinului. Astfel, cei doi stâlpi de la intrarea în Templu, J:. și B:., primesc explicația numelui ultimului Mare Maestru al Ordinului, Jacobus Molay Burgundicus, cel pe care se sprijină noul templu al Ordinului.

Simbolul acestui grad constă într-o piatră cubică pe care este așezat un echer, iar în fundal este reprezentat un copac

TABLOU LOJA CALFELOR

căzut, dar din el răsare un vlăstar nou. Simbolismul ne duce din nou cu gândul la Ordinul Cavalerilor Templieri, care chiar dacă a fost distrus, continuă să renască, să se dezvolte și să își îndeplinească menirea. Deviza gradului este *dirigit obliqua* adică, *măsoară întotdeauna drept*.

Pentru recepție, candidatul este verificat din catehismul și învățăturile gradului anterior, iar dacă acesta răspunde satisfăcător, este îmbrăcat corespunzător, îi sunt luate pălăria și pumnalul și este introdus în Lojă.

După ceremonial, el primește înapoi pumnalul, desigur cu o altă explicație decât în primul grad și este invitat să asculte lectura gradului, despre simbolurile și uneltele Calfei.

Acesta este invitat să urce cele șapte trepte care duc la poarta întredeschisă a Templului, unde el încă nu are acces și primește explicația acelor trepte, care sunt valorile și principiile morale după care noua Calfă trebuie să își stabilească conduita, pentru a putea progresa în Ordin.

În final îi este reamintită alegoria celor trei pietre (brută, cubică și sfărmată) reprezentând existența Ordinului Templier.

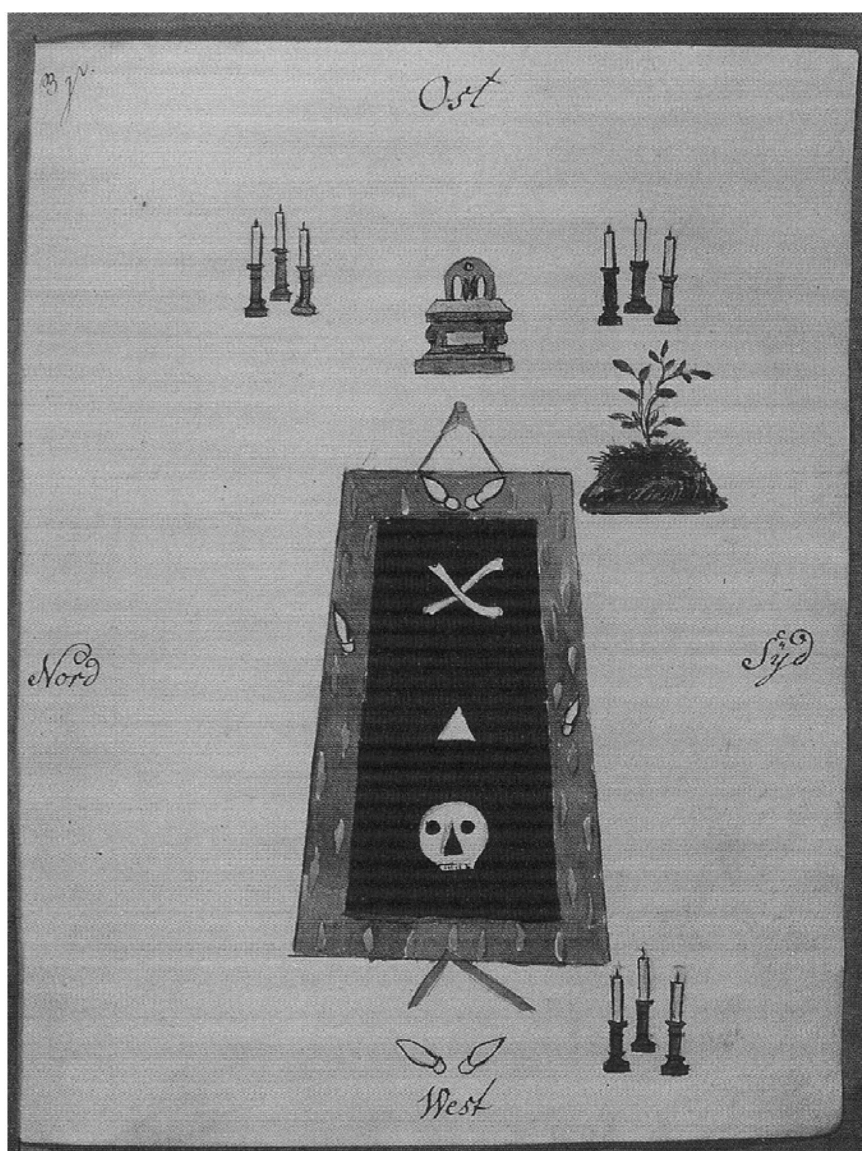
III. MAESTRU

Pentru al treilea grad, cel de Maestru, Loja este acoperită în negru, iar pe masa Venerabilului este așezat un craniu. Ceremonia are loc în interiorul Templului, la care datorită devotamentului său față de Ordin, acum va avea acces. În centrul sălii este așezat un sicriu, iar întreaga încăpere este iluminată cu șase lumânări, trei pe masa Venerabilului și trei împrejmuind sicriul.

Candidatul este verificat din învățăturile gradelor anterioare, i se cere să își reafirme obligațiile față de Ordin și supunerea față de Superiorii Necunoscuți ai acestuia, după care este introdus în Lojă. Trecând prin ceremonial, recipiendarul depune jurământul cu mâna pe Biblie și pe craniu, după care primește legenda tragicei morți a Maestrului Hiram Abif. În continuare va juca rolul defunctului Hiram și ascultă legenda întrerupă la gradul precedent. La final, recipiendarul este elevat conform uzanțelor și primește explicații cu privire la aranjamentul Templului și a Tabloului de Lojă. La final primește explicația celor cinci puncte ale Măiestriei.

Simbolul gradului de Maestru este reprezentat de un vas cu pânze, a cărui catarg și vâsle sunt distruse, și care plutește lin pe o mare liniștită. Deviza este *In silentio et spe est fortitudo meo*, în traducere, *în tăcere și speranță zace toată puterea mea*.

TABLOU LOJA MAEȘTRILOR

IV. MAESTRU SCOȚIAN

Al patrulea grad, *Maestru Scoțian*, folosește ritualul gradului *Mare Arhitect*, care apare publicat prima oară în 1746, de către Laurdan. Culoarea predominantă este verdele, ea decorând Loja, regalia gradului, dar și Covorul de Lojă.

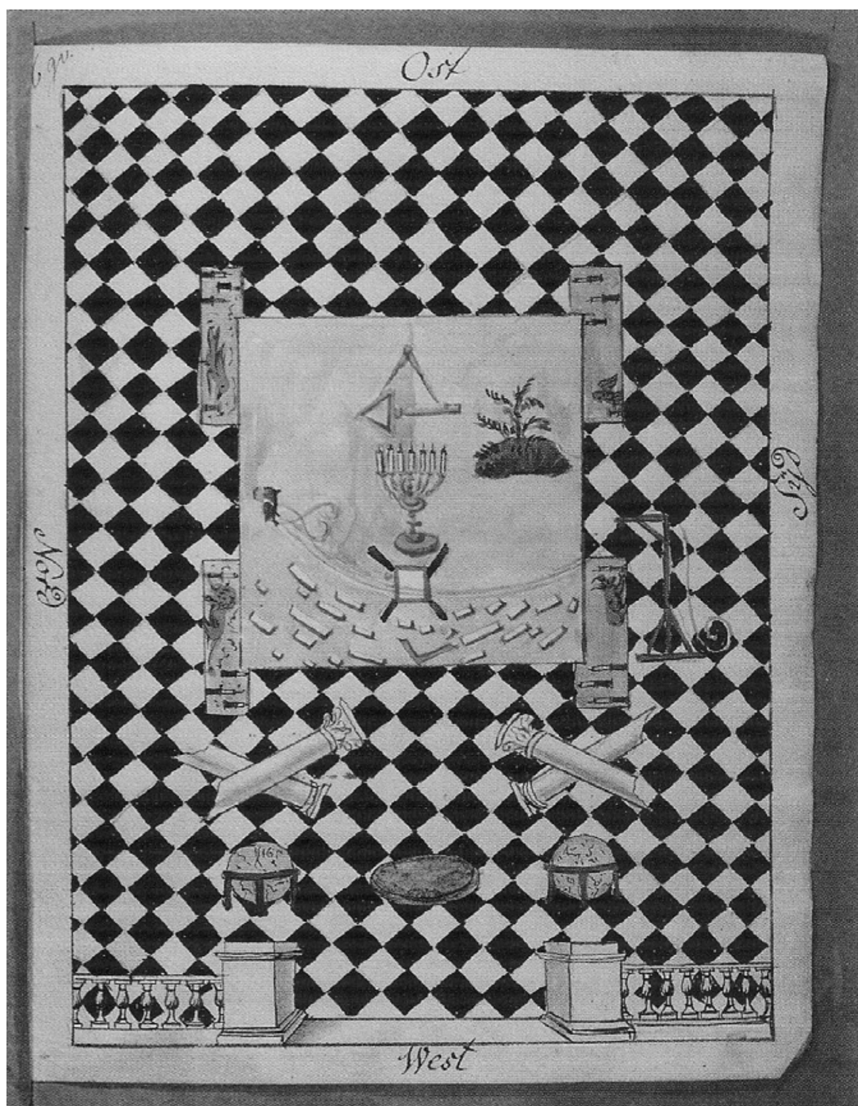
Covorul de Lojă este verde, iar simbolurile sunt desenate cu alb. Printre acestea se numără o stea în opt colțuri care cuprinde numele inefabil al divinității; sicriul din care este elevat Maestrul Hiram înconjurat de palmieri; un leu; o vulpe; o maimuță și un șoim. Toate aceste elemente vor fi explicate în cadrul ceremoniei de primire. Loja este iluminată de patru sfeșnice cu lumânări verzi.

În cadrul ceremoniei, recipiendarul este lăsat să creadă că se face vinovat de moartea lui Hiram, act pentru care va suporta consecințele. Totuși, până la finalul ritualului el este achitat și depune jurământul de Maestru Scoțian.

Prin lectura gradului, recipiendarul primește explicația ritualului, a simbolurilor și atingerea, semnul și cuvintele de trecere.

Emblema gradului constă într-un peisaj cu o stâncă acoperită de vegetație, la poalele căreia se află un leu care păzește uneltele masonului, echerul, compasul și rigla. Deviza este *meliora praesumo*, adică *caut mereu mai binele*.

TABLOU LOJA MAEȘTRILOR SCOȚIENI

V. NOVICE

Odată cu al cincilea grad, cel de Novice, legăturile Ordinului cu Francmasoneria se încheie. Recipiendarul este aici numit Postulant, iar în acest grad nu va mai întâlni simboluri, tradiții și învățături masonice, acestea fiind înlocuite cu unele de inspirație cavalerească.

Rolul acestui grad este de a pregăti Postulantul pentru înnobilarea în gradul de Cavaler.

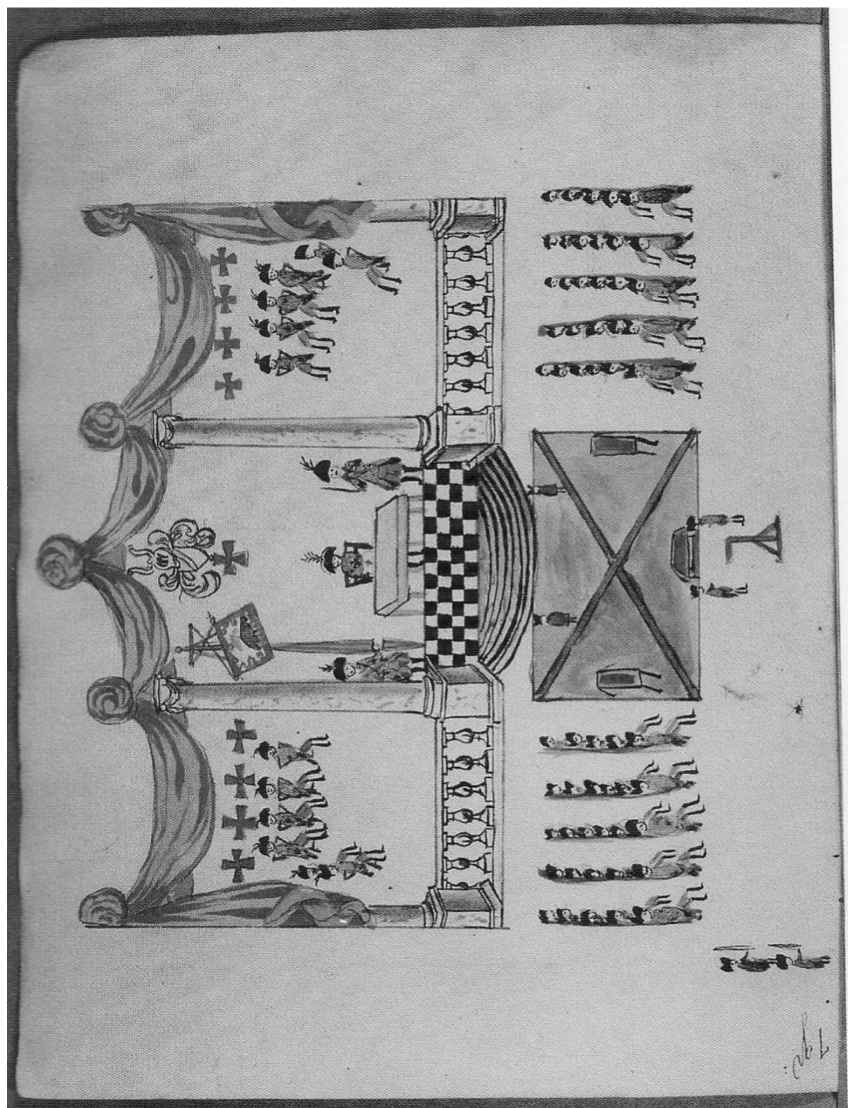
Noptuma este personajul central al gradului, presupusul continuator al Ordinului, după exilul din Scoția. Loja se numește Casa Novicilor. Ceremonialul de recepție este relativ simplist, condus fiind de data aceasta fie de Prefect fie de Comandorul capitulului. El poartă numele de Superior și este îmbrăcat cu platoșa unei armuri.

În deschidere, unul dintre Frați va stinge toate lumânările din templu și va aprinde o singură lampă de dimensiuni mici. Motivația acestui gest ritualic este de a comemora memoria cavalerilor trecuți la Orientul Etern.

Postulantul depune noul jurământ prin care se obligă la perseverență, supunere și tăcere absolută, iar legământul este făcut tot pe Biblie. Pentru a-și aminti de jurământ, candidatului i se cere să bea un pocal cu băutură foarte amară, acesta având și rolul de a demonstra asistenței că noul primit în Ordin este dispus să suporte orice pentru binele și progresul acestuia.

După investire, Novicele ascultă legenda Ordinului Templier și primește învățăturile specifice. Conform acestei legende, Francmasoneria și simbolurile ei sunt folosite pentru a depozita și transmite adevărata cunoaștere a Cavalerilor Templieri. Caracterul cunoașterii templiere se află depozitat ascuns și acoperit în simboluri și alegorii. Francmasoneria devine

astfel liantul prin care Ordinul Templier continuă să existe, să fie activ și să își îndeplinească scopul.

TABLOUL LOJII NOVICILOR

VI. CAVALER

Ultimul grad în algoritmul sistemului Strictei Observanțe este cel de Cavaler. Acesta este împărțit în trei clase: 1. Armigeri – cel care purta armele; 2. Socii et amici – companioni și prieteni ai Ordinului; Eques – cavaler.

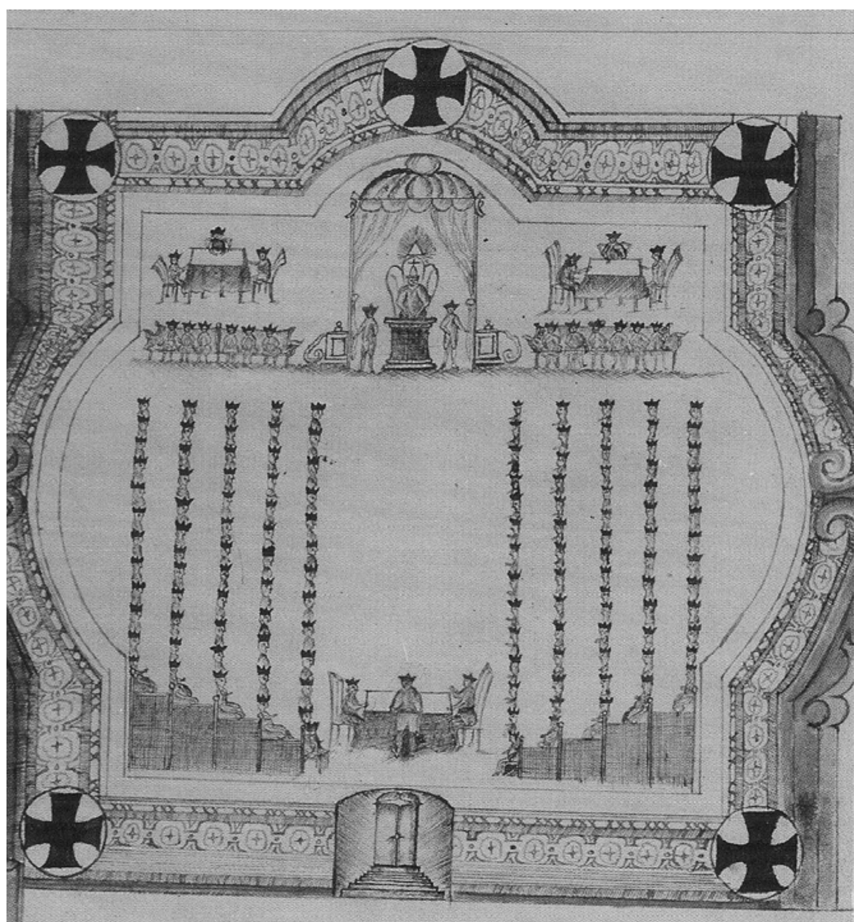
Pentru prima clasă, postulanții sunt aleși din rândul cetățenilor înstăriți, care nu provin din familii nobiliare, dar care au reușit prin muncă să își consolideze poziția socială. A doua clasă este formată din nobilimea comună, iar a treia doar din aristocrați și nobili de vază sau funcționari de rang înalt în guvern.

Pe lângă aceste uzanțe, au acces la cele trei clase ale gradului și cetățeni obișnuiți care dau dovadă de dedicare totală și implicare majoră în Ordin. Astfel, vor primi și aceștia titlul nobiliar de cavaler, dar nu ereditar ci ca răsplată a muncii depuse.

Ceremonia de primire este tratată cu mare fast și îi este acordată o importanță deosebită. Totul este oficiat în limba latină, iar ritualul se bazează pe pasaje liturgice și pe extrase din documentele vechiului Ordin Templier.

Înainte de investire, Novicele își asumă noi obligații în ceea ce privește viața Ordinului, dar și viața sa în afara acestuia. Noile sale îndatoriri se concentrează în jurul supunerii față de Ordin și de conducătorii acestuia; o atitudine tolerantă și fraternă față de toți oamenii; să își folosească abilitățile cât mai bine în interesul statului și a umanității; să fie util Ordinului și Fraților săi, să fie perseverent și harnic în ceea ce privește sarcinile pe care le va primi.

După jurământ, primește investirea cavalerească și este ridicat Cavaler, în clasa care i-a fost atribuită. El primește pseudonimul cavaleresc, în limba latină, cu care se va prezenta și identifica Fraților săi. Investit fiind, va primi rasa specifică, mantia

TABLOUL LOJII CAVALERILOR

și spada, iar în jurul gâtului va purta crucea templieră. Toate acestea sunt transmise cu un profund caracter festiv, dar sobru, demn de titlul pe care îl va purta de acum înainte.

De asemenea el va primi inelul Ordinului pe care îl va purta permanent asupra sa, pe degetul mic de la mâna dreaptă.

Ritualul pentru primele două clase este similar celui utilizat în ceremonia de înnobilare, cu diferența că aici nu

primește înnobilarea, iar titlul obișnuit cavalerilor, *Eques*, este înlocuit prin *Frater Ordinis*.

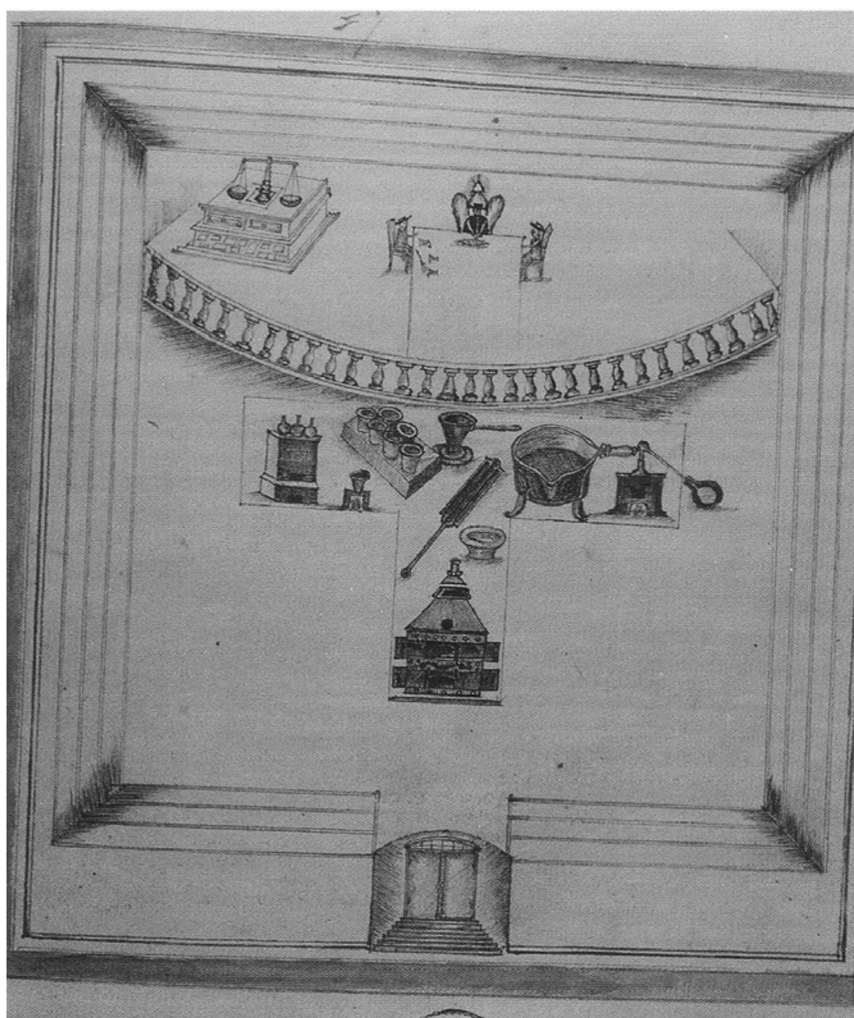
Înainte de finalul ceremoniei, noul cavaler primește explicații pentru toate simbolurile și învățăturile masonice transmise până acum, dar îi este revelată adevărata însemnătate a lor, din perspectiva tradiției Templiere.

VII. CAVALER AL MARELUI JURĂMÂNT

În 1770 un nou grad este constituit, cel de *Eques Professus* sau *Cavaler al Marelui Jurământ*. Acest grad se referă la practica efectivă nu doar teoretică și cuprindea de asemenea clasa ”Laboranților”. Această din urmă clasă era formată din membri ajunși la gradul VII, care dețineau vaste cunoștințe în domeniul chimiei (sau alchimiei) și fizicii și care experimentau în laboratoarele lor. Ei aveau obligația să raporteze superiorilor Ordinului experimentele făcute și rezultatele obținute, de cele mai multe ori printr-un jurnal minuțios ținut.

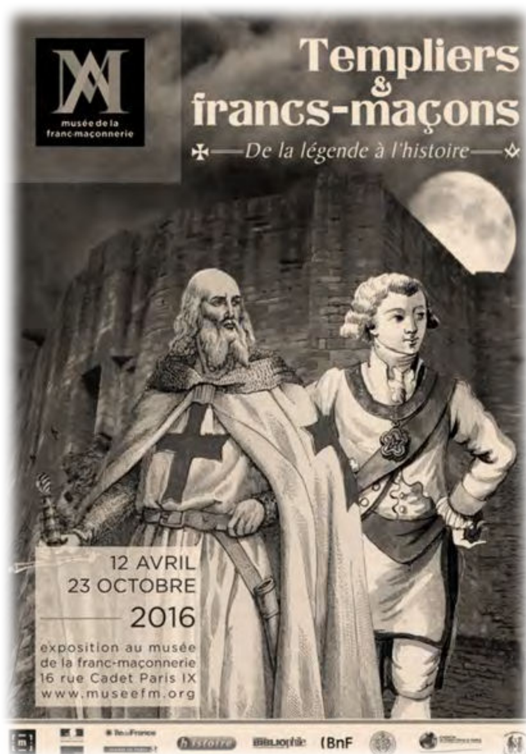
Din succinta prezentare a gradelor, ceremoniilor și ritualurilor putem observa seriozitatea cu care Francmasoneria și tradiția inițiatică erau abordate în cadrul Strictei Observanțe. De asemenea, înțelegem ce a determinat succesul acestui sistem masonic, în contextul social, cultural și geografic al acelor timpuri.

Pentru că suntem la capitolul ritualuri, vreau să atrag atenția asupra faptului că, în elaborarea lor, se simt două curente diferite: cele de influență germană și cele de influență franceză. Astfel, diferența majoră între cele două o reprezintă amprenta puternică asupra formei ritualurilor prin importul de elemente religioase. Și aici mă refer la cele de origine franceză. În Franța au fost adăugate diverse rugăciuni și gesturi catolice, astfel încât să

TABLOUL LOJII ALCHIMIȘTILOR

amplifice o eventuală legătură cu religia. Ritualurile originale, de proveniență germană, sunt axate mai mult pe caracteristici specifice Francmasoneriei, cum ar fi moralitate, spiritualitate, toleranță și o cunoaștere de sorginte alchimică. Practic, francezii au luat ritualurile germane și le-au ”împodobit” cu rugăciuni, cruci și referințe biblice, probabil în ideea de a justifica curentul masoneriei creștine, pe care doreau să îl propage în Europa.

Afiș expoziție Francmasonerie și Templarism, G.O.D.F., 2016

Abordarea religioasă a Ordinului este evident o interpretare modernă a învățăturilor și tradițiilor Strictei Observanțe.

Existența inițială a Ritului Masonic în discuție nu este impregnată de opulență și bigotism creștin, așa cum îl întâlnim azi practicat prin Lojile diferitelor Obediențe.

Francmasoneria a fost de la început creștină, în sensul că se considera ”fiica naturală a bisericii”, dar aici este vorba de curentul anglican, care era în antiteză cu filosofia Strictei Observanțe. Și am să explic în cele ce urmează tipul de manifestare a Ordinului în relație cu creștinismul.

Pentru a înțelege corect, în primul rând trebuie separate cele două concepte, credința și religia/biserica. Credința creștină este una singură, bazată pe învățăturile lui Isus, pe Vechiul și Noul Testament. Religia este o formă a credinței, în cazul de față cea creștină, adică o interpretare a celor cuprinse în Vechiul și Noul Testament. Biserica este locul de întâlnire a oamenilor de aceeași religie, nu de aceeași credință.

Avem atâtea confesiuni creștine spre exemplu, atât cele oarecum tradiționale, catolică și ortodoxă, cât și cele protestante, luterane, calviniste, sau chiar și neo-protestante. Fiecare pornește de la o interpretare a valorilor, principiilor și învățăturilor creștine. Cu alte cuvinte, religia îi dă o formă credinței și are loc într-un cadru organizat, adică într-o biserică.

Al doilea aspect care trebuie înțeles este contextul istoric al Francmasoneriei. Omul se raportează totdeauna prima dată la ce știe, iar ceea ce știe cel mai bine este prezentul pe care îl

trăiește el însuși. În secolele XVI, XVII, chiar dacă în Europa erau prezente comunități de alte credințe decât cea creștină, ele erau neînsemnate, pentru că întreaga Europă era condusă și dominată de creștini. Cât despre interesul acestora pentru Francmasonerie, cu câteva excepții, lipsea cu desăvârșire.

Toleranța propagată inițial de Francmasonerie nu se răsfrângea asupra altor credințe, ci se apleca mai degrabă asupra religiilor de inspirație creștină, dorind a manifesta o formă de implementare a unui ecumenism creștin.

Și aici ajungem la una din trăsăturile Ordinului Templier. Printre acuzele aduse la proces Ordinului, prezentate cu mare indignare de către reprezentantul Papei, a fost și faptul că inculpații promovau ecumenismul religios.

Deci, Francmasoneria a fost la început creștină pentru că așa era natural să fie, dar odată cu evoluția societății a descris termenul de universalitate și toleranță mult mai larg, astfel încât să cuprindă toate aspectele care îl diferențiază pe om: credințe, viziuni politice, rase, standarde sociale, educaționale etc.

Stricta Observanță, ca să revin la subiectul în sine, nu era un promotor al unei religii ci era un vehement apărător al învățăturilor creștine. Tocmai din această cauză clericatul protestant pe de o parte și Ordinul Iezuit (aparținând de Biserica Catolică) pe de alta, au încercat să infiltreze Ordinul și să îl utilizeze după propriile interese.

Valorile Templiere păstrate și observate în cadrul Ritului Strictei Observanțe nu sunt religioase, sunt creștine și vizează exact acele învățături și principii de fraternitate, de sacrificiu de sine și de a fi mereu în slujba semenilor tăi, pentru progresul societății și ameliorarea condiției umane.

Azi, multe obediențe care folosesc Ritul Strictei Observanțe, pe lângă multe alte rituri, o fac pentru a argumenta existența unei masonerii creștine. Această nevoie trebuie pusă tot în contextul social și politic al vremurilor, care se prezintă azi cu un conflict cel puțin ideologic dar direct, cu repercusiuni și în viața de zi cu zi, între credința musulmană și cea creștină. Adică între Est și Vest. Speculând acest nou context, masoneria creștină devine slogan de propagandă și de atragere a noi membri, în rândul celor indignați din cauza disensiunilor Est-Vest.

Iar a scoate din contextul istoric un întreg rit masonic și a-l aduce în perspectiva intereselor personale și de moment, ștergând cu buretele fondul său și păstrând doar forma, nu doar că este o dovadă de rea intenție, ignoranță și necunoaștere, dar reprezintă și un posibil pericol pentru societate. La fel, regimul nazist a folosit mitologia și credința nordică pentru a contura într-o formă ideologia lor, iar rezultatul a fost unul dezastruos pentru umanitate.

În concluzie, când vorbim de masonerie creștină, trebuie să înțelegem acele învățături ale creștinismului care se pot rezuma prin *fă celorlalți doar ceea ce ai vrea să îți facă ei ție*. Sub nicio formă nu putem să tragem masoneria într-o poziție de combat, pentru a contracara, folosind credința creștină, alte credințe. Iar Ritul Strictei Observanțe nu a fost niciodată un militant sau combatant pentru o religie sau alta din cadrul curentului creștin, și nu a fost un combatant prin creștinism al altor religii. Dacă nu reiese din ritualuri, din regulamente și constituții, sau din învățăturile desprinse din simboluri, indiferent ce ideea ar fi, ea nu există în cadrul unui rit și prin urmare nici a Ordinului care alege să practice acel rit.

Dacă în primele grade, așa cum am văzut, regalia era cea uzuală, folosită și de alte sisteme, după gradul de Maestru Scoțian, când începe renunțarea treptată la masonerie, apar decoruri și uniforme inspirate din tradiția templieră.

Legat de șorț, în regulamentele Ordinului se specifică portul acestuia, și anume cu fiecare grad primit se prinde câte unul din colțuri. Pe ilustrații din acea perioadă se poate regăsi uneori reprezentat acest obicei.

În gradele cavalerești nu se mai purta șorț. Frații aveau o mantie de lână albă, pe care era pictată sau țesută o cruce templieră roșie; pe dedesubt purtau o tunică albă tot de lână. În funcție de clasa gradului, așa cum reiese din descrierea lor, Frații poartă pe sub mantie o vestă azurie brodată cu franjuri aurii și o tunică purpurie. În jurul gâtului, Cavalerii purtau o panglică roșie de care atârna crucea ordinului, confecționată din aur și email roșu. Pe spatele crucii, în funcție de clasă erau gravate următoarele litere, acronime pentru lozincile și devizele gradului în cauză: L.V.C. (*Labor viris convenit*); V.N.I.O. (*Vi nulla invertitur Ordo*); F.L.S.O. (*Fratres Laici Servientes Ordinis* sau *Firmat Labor Servatque Ordinem*).

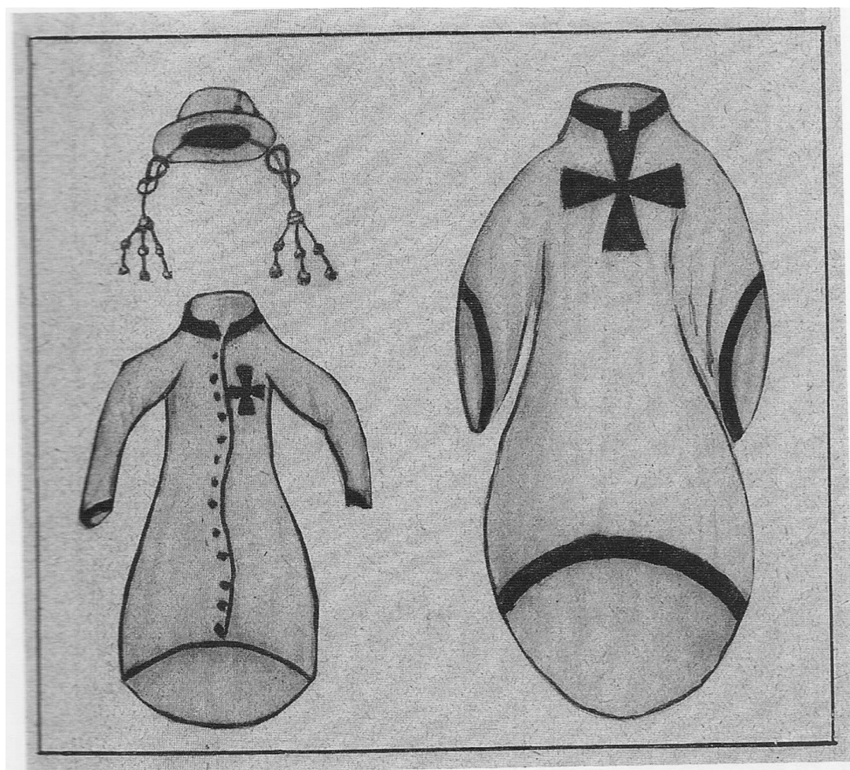
Demnitarii Ordinului aveau pe lângă regalia gradului și însemne specifice funcției, dar toți purtau la vedere blazonul Strictei Observanțe sub o formă sau alta.

Clericii, la rândul lor, aveau o îmbrăcăminte conform obiceiurilor catolice, dar cu motive templiere.

Remarcabil este modul în care Frații participau la întâlnirile gradelor inferioare. Ei erau obligați să poarte doar

regalia și decorurile gradului la care participau, indiferent de gradul deținut. Implicările sunt de ordin organizatoric, astfel păstrându-se misterul asupra ierarhiei Ordinului, dar în același timp conferindu-se sobrietatea și egalitatea inspirate de principiile Francmasoneriei.

Codul etic al Ordinului a fost atent redactat pentru fiecare grad și pentru fiecare oficiu în parte, asigurând astfel o uniformizare a comportamentului Fraților în întreg Ordinul.

REGALIA CLERICILOR

Caracterul militar și disciplina Ordinului ne sunt deja familiare, astfel că vom înțelege mult mai ușor organizarea ordinului prin această perspectivă.

Fiecare Provincie avea un comandor la conducerea ei, care era susținut de un capitul provincial format din nouă Frați. Structura imită structura Ordinului Cavalerilor Templieri, care a fost constituit la început de către cei nouă cavaleri întemeietori.

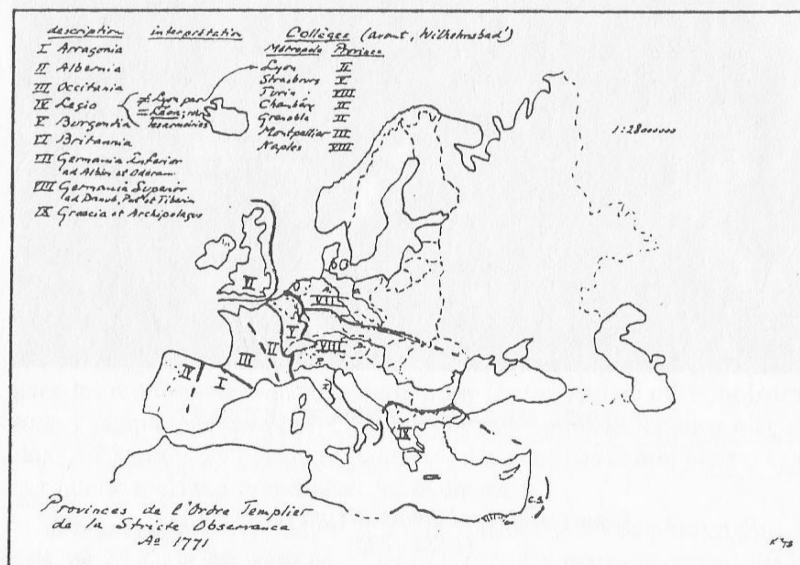
Cele nouă oficii aveau roluri precise, iar denumirea lor era dată în limba latină. Astfel un capitul provincial era format pe lângă comandor din câte un Prior, Decanus, Subprior, Senior, Cancellarius, Visitator Perpetuus, Procurator Perpetuus, Provisor Domorum, Thesausarius.

Fiecare Provincie a Ordinului avea patru cenzori care își prezentau rapoartele direct delegatului permanent pe lângă Provincia respectivă. De la acesta își primeau direct ordinele pe care le comunicau în funcție de nevoi conducerii Provinciei.

Fiecare Prefectură era condusă de un Prefect care primea la fondare o listă cu trei Provinciali dintre care își alegea unu și acesta transmitea ordinele pentru Prefectură și primea rapoartele de activitate și cele administrativ-financiare. Prefectul avea în subordine un capitul prefectural format din cavaleri, care aveau rolul de a-l sfătui pe diversele probleme legate de funcționarea Ordinului. Prefectul nu putea să confere gradele cavalerești fără aprobarea scrisă a provincialului. Provincialul avea un trimis permanent, Commisarius Capituli Provincialis, care supraveghea activitatea Prefectului și a Prefecturii și prin care se realiza comunicarea uzuală cu provincialul.

Toate aceste funcții erau ocupate de Frați care dețineau minim gradul VI, și care nu dădeau seamă Fraților din gradele inferioare. Frații până la gradul IV nici măcar nu cunoșteau aceste funcții și cine le ocupa, ei fiind subordonați direct capitulului prefectural, a cărui denumire era *Marea Lojă Scoțiană*.

Maestrul Lojii nu era ales, ci era numit pe viață de către Provincial la propunerea Prefectului. Orice eventuale probleme pe care le-ar fi avut membrii Lojii se soluționau în urma unei plângeri scrise adresate Marii Loji Scoțiene. Lunar, Maestrul Lojii trimitea rapoarte de activitate și administrativ-financiare către Prefectură, iar o dată la trei luni, Prefectura trimitea toate datele către Procurorul General.

Harta Provinciilor Ordinului 1771

Toată această organizare minuțioasă, toată orânduirea era făcută cu anumite scopuri precise și totul a fost gândit astfel încât acele scopuri să poată fi implementate fără ezitare și greșeli de funcționare. Astfel, țelurile principale se pot contura în jurul acestor idei: repornirea efectivă a Ordinului Cavalerilor Templieri; asigurarea bazei materiale necesare acestui scop; redobândirea avuțiilor și proprietăților ordinului abolit; renunțarea la Francmasonerie odată ce aceste scopuri au fost realizate.

Aceste țeluri sunt explicate în amănunt în *Cartea Roșie a Ordinului*, accesibilă doar celor din conducere, care aveau obligația fermă de a respecta aceste directive cu strășnicie și fără abatere.

Membrii Ordinului Interior considerau Masoneria primelor grade ca fiind o structură inițială, formată în secolul XIV de către supraviețuitorii Ordinului Templier, tocmai pentru a pregăti un organism prin care aceste țeluri să fie materializate. Mai mult, ei considerau gradele înalte concepute în Franța, plasate între gradele albastre și cele cavalerești, ca fiind fără nici o însemnătate reală. Germania avea astfel misiunea de a coordona și duce la îndeplinire scopurile adevăraților Maeștri Scoțieni.

Problema majoră, care a generat deturnarea de la scopurile inițiale, a fost exact aspectul care a generat cu ani în urmă puternica admirație și dezvoltare a Ordinului. Multitudinea de curente mistice și ezoterice, care și-au făcut apariția și s-au răspândit în Germania la finalul secolului XVIII, a făcut ca Frații să nu mai fie mulțumiți de legenda întemeietoare și de originile Ordinului. Ei doreau să pună întemeierea pe seama magilor, a misticilor, a ocultiștilor, a esenienilor etc. și implicit să aducă în Ordin învățăturile și tradițiile lor. Majoritatea Fraților, neștiind adevăratele scopuri ale Ordinului, nu au înțeles nici utilitatea menținerii actualului sistem și au permis modificarea acestuia ca urmare a diferitelor Convente organizate după 1775.

Având în vedere conflictele armate care au cuprins Europa în acea perioadă, restricțiile financiare și nevoia de a redirecționa capitalul către efortul de război au făcut ca anumite activități sociale, caritabile și inclusiv cele de cercetare să fie sistate, fapt care a nemulțumit pe mulți dintre Frați.

În cele ce urmează am să abordez Conventele principale care au adus schimbări majore Ordinului Strictei Observanțe, fie ele benefice sau nocive, în ordine cronologică.

CONVENTUL DIN ALTENBERG (1764)

Primul punct al adunării a constat în autentificarea documentelor furnizate de Baronul von Hund, concluzie favorabilă care a întărit încrederea membrilor din Ordin.

Al doilea punct a constat în primirea de noi Frați în gradul de Novice, desigur urmând aceeași rigoare și ceremonial festiv.

Al treilea punct a reprezentat închegarea relațiilor cu Capitulul Jenenser din Zion, condus de Baronul Johnson a Fuenen, al cărui discurs a accentuat originile Francmasoneriei ca fiind templiere și nevoia de a transmite acest lucru cât mai deschis, astfel încât clericii vremii să privească cu prietenie și armonie Ordinul și să se apropie de el. Chiar dacă von Hund a confirmat cele spuse de Johnson, mai târziu, pe parcursul Conventului, Baronul reușește să dejoace planurile ascunse ale acestuia și îi dă șansa să aleagă duelul sau să fie deservit justiției. Johnson a fost anchetat ca fiind un șarlatan și a fost expulzat în Eisenach, unde a trăit izolat și departe de societate. Acesta moare în 1775 în odaia în care a locuit și Luther, autorul reformei religioase din Germania.

Al patrulea punct a constat în decizia de a păstra scopurile și istoria Ordinului ca învățături rezervate ultimelor două grade, totodată lucrând la corelarea afirmațiilor cu privire la acestea și prin intermediul altor sisteme ezoterice.

În anii următori conventului, Stricta Observanță va cunoaște o dezvoltare foarte importantă, reușind să atragă multe Loji de pe teritoriul Germaniei, aflate sub alte obediențe masonice.

COVENTUL DIN KOHLO (1772)

Încă din anii precedenți, printre unii Frați, a reapărut în discuție problema autenticității Ordinului și a Baronului von Hund. Astfel, conventul începe prin a relua această problemă, fiind formată o comisie care să examineze din nou documentele puse la dispoziție de von Hund. Comisia formată din cinci Frați va trage concluziile firești, și anume că nu se pot pune la îndoială

afirmațiile Baronului, iar conventul va decide ca pe viitor să nu se mai abordeze acest subiect.

O decizie importantă a conventului constă în faptul că de atunci înainte nici un Frate nu va mai fi obligat să se supună necondiționat Superiorilor Necunoscuți ai Ordinului, dacă aceștia nu se identifică și nu își divulgă identitatea. Desigur, aceste doleanțe au în spate amestecul francezilor, care doreau să slăbească structura pentru ca mai târziu să poată acapara conducerea Ordinului. Vom vedea că asta se va și întâmpla câțiva ani mai târziu.

Această modificare va permite o apropiere și mai fermă din partea clerului, iar asta va duce din nou la o creștere a numărului de membri și a influenței Ordinului în cele șapte provincii ale acestuia. În acest sens, Baronul von Hund va elabora un regulament suplimentar numit simbolic *Pactum Fundamentale* care va fi adoptat de conducerea Ordinului.

În cadrul conventului se va vota și semna un trata de unificare între Clericat și Stricta Observanță, iar regulamentul elaborat de clerici va fi inclus în instrucția diverselor grade. Decizia adoptată va duce la abandonare treptată a legendei jacobine, fundament de întemeiere a Ordinului Strictei Observanțe, ceea ce este până la urmă un plan politic urmărit tot de anumite cercuri de interes din Franța.

Pentru a slăbi și mai mult autoritatea lui von Hund și a apropiaților acestuia se va lua decizia de a se renunța la structura Superiorilor Necunoscuți, astfel mutând polul de putere de la cei puțini care înțelegeau și urmăreau foarte bine scopurile Strictei Observanțe, către mase, care, neavând toate informațiile, puteau fi mult mai ușor influențate și astfel utilizate în scopuri

clandestine Ordinului, cele mai multe fiind desigur politice și economice.

Ca modificări majore în Ordin mai trebuie să menționez primirea în conducere a grafului Ferdinand von Braunschweig cu funcția de Superior Ordinis per Germaniam Inferiorem, responsabil ca Mare Maestru al Lojilor Scoțiene reunite și implicit asupra relației Strictei Observanțe cu celelalte obediențe masonice. Graful Carl von Hessen-Kessel devine astfel responsabil de problemele spirituale și organizatorice ale Ordinului.

Desigur și această mutare strategică vine să slăbească și mai tare influența întemeietorului Ordinul care din cauza dezamăgirii își înaintează demisia. Aceasta este refuzată însă de convent.

Se va renunța și la denumirea de Strictă Observanță, ca urmare a nerecunoașterii instituției Superiorilor Necunoscuți, optându-se pentru o alegere periodică a Superiorilor Ordinului de către convent. Noua denumire va fi de *Loji Unite*, care va da naștere mai târziu obedienței *Marile Loji Unite ale Germaniei*.

Pentru că Marea Lojă Națională a Germaniei devenea un concurent puternic pentru Stricta Observanță, bucurându-se de susținerea Prințului, noua conducere a Ordinului a înaintat o scrisoare de intenție cu scopul de a uni cele două puteri masonice, care evident a fost refuzată. Motivația a fost că Marea Lojă Națională fiind sub protectoratul statului nu are nevoie de parteneriate cu obediențe nerecunoscute, un fapt real până la urma urmei. Această mișcare a fost o greșeală de strategie din partea Ordinului, admițând astfel tacit puterea Marii Loji.

Următoarea mișcare a fost de a căuta protectoratul Marii Loji a Angliei, care fiind în relații cu Marea Lojă Națională, desigur

a refuzat solicitarea. Analizând presiunile de unificare ale Strictei Observanțe, Marea Lojă ajunge la un compromis care constă în angajamentul ambelor părți de a nu-și pune piedici în dezvoltare una alteia, de a permite Fraților vizitele reciproce și de a lansa invitații oficiale de ambele părți la evenimentele festive ale celor două obediențe masonice.

Mai multe provincii cer recunoașterea Baronului von Hund, printre care și a II-a, a III-a și a V-a Provincie, ceea ce face ca von Hund să devină Comandor al Cavalerilor Templieri. Conflictele interne din Franța fac ca la scurt timp (1778) să se renunțe la denumirea de Cavaler Templier, aceasta fiind înlocuită de *Chevaliers bienfaisants de la Sainte Cite*, adică *Cavaleri Binefăcători ai Cetății Sfinte*.

CONVENTUL DIN BERLIN (1773)

Conventul are loc în perioada 14-19 octombrie și este un convent comun al Strictei Observanțe și al Marii Loji Naționale, în Berlin. În cadrul lucrărilor sunt prezentate sistemele de lucru ale ambelor Obediențe, fapt cerut insistent de către Stricta Observanță. Dacă aparent acțiunile se prezentau ca fiind pași importanți pentru unificare, mai târziu s-au dovedit a fi un plan inteligent conceput și pus în aplicare de către Zinnendorf, Marele Maestru al Marii Loji. Reprezentanților Strictei Observanțe le este negată filiația Templieră, argument pe care aceștia nu l-au putut combate coerent și mai mult, importanța acestei filiații este devalorizată prin afirmația lui Zinnendorf, în parte corectă, prin care concluziona că adevărații Francmasoni se întâlnesc doar în Loji recunoscute de Marea Lojă a Angliei.

Mai mult, prin aceste afirmații se reușește însămânțarea unui conflict între Frații Strictei Observanțe aparținând gradelor

inferioare (până la Maestru Scoțian) și Frații din gradele superioare. Dacă lucrările celor două Obediențe în Gradele Albastre sunt similare, în ceea ce privește Gradele Înalte se afirmă clar că Marea Lojă nu recunoaște ”Lucrarea Templieră”, implicit cea alchimică și că ei se apleacă asupra cunoșterii și explorării magiei divine.

Rezultatul conventului nu a fost cel așteptat de către Stricta Observanță. S-au reafirmat înțelegerile anterioare, fără a aduce nimic nou în sensul relațiilor dintre cele două puteri masonice, ba mai mult, Ordinul Templier a ieșit foarte șifonat în urma întâlnirilor, inclusiv slăbit de disensiunile între gradele inferioare și cele superioare.

Anul 1773 este foarte greu pentru Francmasonerie în general, din cauza interdicției activităților Lojilor, impuse de Austria. Au fost necesare demersuri epuizante și costisitoare pentru a limita efectele acestei decizii și chiar pentru a retrage restricția impusă.

Relațiile dintre cele două Obediențe vor avea de suferit în anul următor când participarea unor Frați ai Marii Loji la un eveniment festiv al Strictei Observanțe a fost calificat drept încălcare a jurămintelor ceea ce a atras și anumite sancțiuni asupra lor.

CONVENTUL DIN BRAUNSCHWEIG (1775)

Pentru a pune capăt disensiunilor cu privire la contactele directe pe care Baronul von Hund le are în Franța, acesta convoacă conventul general pe 26 mai 1775. Delegații formate din Frați ai 23 de Loji vor defila cu tact și cel mai festiv ceremonial pe străzile orașului, evident von Hund fiind în fruntea procesiunii, după care vor fi întâmpinați de Ducele Ferdinand von

Braunschweig în poarta castelului său. Acolo sunt invitați să intre și să își desfășoare lucrările conventului. Dezbaterile se vor întinde pe mai multe zile, până pe 6 iulie mai exact, iar printre participanți se numără un număr de 22 de regenți ai diferitelor Provincii ale Ordinului.

Conventul începe cu mereu actuala problematică a legitimității lui von Hund și a însăși Strictei Observanțe, dar și problema identității Superiorilor Necunoscuți care l-au mandat pe von Hund cu crearea acestui Ordin. Baronul von Hund reamintește afirmațiile sale de la conventurile precedente și le garantează acestea cu numele, demnitatea și spada sa. Se insistă asupra identității Superiorilor Necunoscuți, dar Baronul își păstrează poziția afirmând că a jurat să nu divulge identitatea acestora și că nu este dispus să își încalce onoarea și cuvântul dat.

Concluzia trasă este că von Hund ocupă poziția de comandant legitim al Ordinului și nu va mai fi deranjat pe seama acestui subiect. De asemenea, se va negocia renunțarea definitivă la legenda jacobină de întemeiere a Strictei Observanțe.

Se va decide întemeierea unei comisii care să aducă mai multe informații cu privire la afirmațiile Baronului von Hund și la originile Ordinului. Comisia este condusă de către Consilierul Regal Eberhard von Waechter din Stuttgart, iar acesta va începe căutările în Florența, Italia, unde afirmă că a găsit urme ale existenței urmașilor de drept ai templierilor.

Problema acceptării *Clericilor* este adusă în discuție, aceștia neonorându-și obligațiile materiale față de Ordin. Mai mult, nu au prezentat nici dovezile cerute, care să susțină legitimitatea ritualurilor și regulamentelor folosite de ei în cadrul

Ordinului. Se va lua în discuție inclusiv existența acestor capitule clericale. Nici acest subiect nu va primi lămuriri satisfăcătoare pentru că von Ravens alege să se ascundă după jurămintele de tăcere asumate. Totuși se va hotărî ca în cel mai scurt timp, Frații Strictei Observanțe să primească informații detaliate din partea Clericatului. În baza acestor promisiuni se va confirma adoptarea la conventul precedent a *Pactum Fundamentale* și cele trei Provincii (a II-a, a III-a și a V-a) vor fi recunoscute oficial de către Stricta Observanță.

Printre cele dezbătute se numără și stabilirea regaliei uniformizate pentru Gradele Înalte, dar și situația șarlatanului Johnson, care aparent încerca să se elibereze prin diverse metode și influența anumitor persoane. Problema se rezolvă de la sine odată cu decesul acestuia, iar adunarea decide să îi acorde văduvei sale o rentă de 25 de Taleri pe an.

Discuțiile asupra finanțelor Ordinului aduc și mai multă nemulțumire în rândul membrilor, Provinciile nemaiputând să acopere cheltuielile administrative și costurile regenților Ordinului. Astfel, mulți dintre cei prezenți își pun în discuție motivația de a rămâne în cadrul Ordinului.

Conventul ia sfârșit cu acest aer de nemulțumire în rândul Fraților, dar cu speranța că în cel mai scurt timp problema legitimității va fi clarificată, implicit și cea a scopurilor Strictei Observanțe, al cărei nume de *Loji Germane Reunite*, asumat la conventul precedent, rămâne în vigoare.

CONVENTUL DIN WIESBADEN (1776)

Apariția unui personaj nou în conducerea Strictei Observanțe, Consilierul Regal Gottlieb Baron von Gugomus, care pretinde a fi Templier autentic și care ar fi plecat în Italia pe

urmele Ordinului, naște anumite discuții în rândul Fraților. El va face pe 20 aprilie 1776 o petiție adresată întregului Ordin, prin care afirmă că este trimisul adevăraților Superiori Necunoscuți ai Ordinului, cei care l-au mandatat pe Baron von Hund. Prin petiția sa va face câteva afirmații importante în contextul atmosferei din interiorul Ordinului. Von Gugomus afirmă că are informații sigure cum că Ordinul Templier încă există, chiar dacă într-un număr foarte restrâns; că a găsit continuatorii templierilor în țări îndepărtate și că, acolo, după îndelungi probe și un Noviciat dificil, ar fi fost înnobilat Cavaler Templier; că odată cu această numire a primit misiunea de a ajuta Ordinul în Germania.

Una din nemulțumirile acestuia este legată de faptul că a întâlnit membri ai Strictei Observanțe care nu erau în posesia atingerilor, semnelor și cuvintelor autentice Ordinului și că acestora nu a putut să își facă cunoscute intențiile și misiunea. Prin această Petiție își anunță participarea pe 15 august la Wiesbaden unde va dezvălui misiunea sa și disponibilitatea de a ajuta la îmbunătățirea situației Strictei Observanțe. Promisiunea sa este de a clarifica diferențele între practicile Strictei Observanțe, de până atunci, și cele ale adevăratului Ordin Templier; de a explica structura Ordinului Templier; de a clarifica originile și numele Ordinului; de a prezenta cronologia Ordinului; de a enumera eventualele structuri și membri existenți ai vechiului Ordin; de a analiza în ce măsură Francmasoneria mai respectă regulile și scopurile templiere; de a argumenta de ce este importantă păstrarea și perpetuarea Francmasoneriei; de a dezvălui care sunt învățăturile autentice ale templierilor și care ar fi sistemul de grade; de a face cunoscut cine este adevăratul și actualul Mare Maestru al Ordinului Templier; promisiunea de a

stabili o dată când va acorda Fraților merituoși adevărata înnobilare conform tradiției templiere.

Conducerea Ordinului privește cu suspiciune pretențiile lui von Gugomos și în urma cercetărilor făcute descoperă că acesta are o situație materială precară, chiar dacă afirmă că a descoperit rețeta alchimică pentru a produce aur. Existența și-o asigură din comerțul cu tutun și mătase importată din Italia, dar și acestea în cantități foarte mici. Prin urmare i se lansează invitația ca înainte de convent să aibă o întâlnire prealabilă cu Superiorii Ordinului, la sediul central. Invitația este însă refuzată.

Ducele Ferdinand von Braunschweig va emite o circulară către toate Provinciile Ordinului de a nu permite membrilor să participe la acest convent iregular, care totuși are loc. Desigur acesta va numi un Frate de încredere să participe și să îi relateze cele discutate și înfăptuite în cadrul adunării. Totuși, nemulțumirile din cadrul Ordinului și dorința de a primi răspunsuri fac 18 dintre cei 22 de delegați ai Strictei Observanțe, să fie membri ai Ordinului interior.

Conventul va dura din 15 august până pe 4 septembrie și va debuta cu o conferință a lui Gugomos în care povestește legenda Ordinului și organizarea acestuia. Informațiile oferite de acesta sunt similare celor propagate de Clericat, iar majoritatea întrebărilor rămân fără răspuns, ceea ce va produce dezamăgiri profunde în rândul celor prezenți.

Printre afirmațiile pretinsului autentic Templier sunt și următoarele: adevăratul sediu al Ordinului ar fi în Nicosia, Cipru; actualul Mare Maestru al Ordinului ar avea titlul de *pater sanctae sedis + supremum magister templarum* și ar fi Arhiepiscopul Albanus Gregorius, șeful bisericii grecești de la Nicosia, în vârstă de 74 de ani; ar fi în posesia cunoașterii secrete a Ordinului pe

care este dispus să o împărtășească cu cei prezenți dacă aceștia depun un jurământ de tăcere. Tot el va prezenta uniforma sa templieră, câteva sigilii și documente aparent oficiale.

Mai departe în convent Gugomos primește întrebări din partea celor prezenți, dar răspunsurile pe care le oferă sunt nesatisfăcătoare și evazive, ceea ce pune în discuție credibilitatea și intențiile sale. Scuza sa este că anumite informații se pot acorda doar membrilor Ordinului său și că în acest convent va răspunde doar acelor întrebări pe care le-a enumerat în petiție.

Rezultatul discuțiilor este acela că, la propunerea de a primi înnobilarea în Ordinul său, toți cei prezenți refuză, iar în continuare Gugomos alege să converseze doar în scris cu participanții la convent. Văzând că nu are priză și încercând să scape eventualelor urmări, acesta întrerupe participarea sa în cadrul conventului pe 25 august, motivând printr-o călătorie inopinată în Cipru, în interesul Ordinului.

Într-o scrisoare adresată conventului acesta le cere celor interesați să găsească o proprietate în Germania unde să poată fonda un Capitul al Ordinului și unde va aduce la întoarcere implementele sacre, necesare practicării cunoașterii secrete, fapt care face ca unii Frați din rândul Clericatului să suspecteze că acesta ar aparține unui Ordin care a găsit Piatra Filosofală și că membrii lui pot produce aur din metale comune. Ca urmare, câțiva dintre ei se arată dispuși să călătorească cu el la Nicosia pentru a primi înnobilarea. Răspunsul este pe măsură. Le sunt cerute sume exorbitante pentru înnobilare și călătorie, dar primesc asigurarea că după înnobilare vor afla răspunsurile la întrebările lor.

După convent, unii Frați ai Strictei Observanțe descoperă faptul că acele cruci de aur împărțite de Gugomos în cadrul

întâlnirii nu sunt din aur ci din metale comune, aspect ce duce la căutări mai aprofundate având drept rezultat identificarea inclusiv a artizanilor care au creat obiectele și documentele prezentate de acesta. Artizanii sunt toți din Stuttgart, nicidecum din Cipru.

Interesant este că în 1778, după moartea Baronului von Hund, Gugomos ajunge să fie din nou invitat în cadrul Strictei Observanțe pentru a clarifica cele descoperite, moment în care își schimbă atitudinea și afirmă că el însuși ar fi căzut pradă unor oameni rău voitori, chiar din cercuri iezuite, care ar fi dorit să îl folosească pentru a slăbi ordinele masonice din Germania.

CONVENTUL DIN HAMBURG (1777)

Pe lângă Frații Strictei Observanțe conduși de înlocuitorul lui von Hund, Ducele Ferdinand von Braunschweig, vor participa și membrii Înaltului Capitul din Suedia cu scopul de a oficializa legăturile fraterne dintre cele două structuri. Se vor stabili relații de vizitare reciprocă, dar și de susținere financiară și administrativă, rămânând totuși structuri independente.

Cu ocazia ratificării acestor relații, cele două Ordine vor schimba ritualurile. În urma analizei acestora, concluzia este că gradul de Cavaler al Orientului în sistemul suedez corespunde gradului al VI-lea Cavaler Templier, al Strictei Observanțe, lucrarea și învățăturile fiind aproape identice.

Cum era de așteptat, după moartea lui von Hund, a început o luptă internă pentru conducerea și direcția Ordinului iar cele mai evidente partide sunt Clericatul pe deoparte și Rozacrucienii și Iluminații din Bavaria pe de alta. Această situație nu face decât să dezamăgească și mai mult Frații din Ordin. O parte importantă dintre ei renunță la a mai participa la activitățile

Strictei Observanțe și se îndreaptă către alte ordine inițiatice și corpuri masonice.

CONVENTUL DIN LEIPZIG (1777)

Acesta este un convent ”preliminar” cu scopul de a alege oficial pe urmașul Baronului von Hund. Pretendent la titlul de Magnus Superios Ordinis este Ducele Carl von Soedermanland, ceea ce pune probleme datorită Articolului 44 din statutul Strictei Observanțe, care nu permite unui prinț să dețină funcția supremă în Ordin.

Delegația suedeză, care susținea alegerea lui von Soendermanland, părăsește conventul și încearcă să reia discuțiile cu Marea Lojă Națională, dar întâmpină reticențe din partea lor, din cauza legăturilor cu Stricta Observanță.

În cadrul Ordinului apar tot mai multe probleme între corpul Cavalerilor Templieri și al Clericatului care încă nu a furnizat documentele și explicațiile cerute cu ani în urmă. Aceste disensiuni vor culmina cu ieșirea Clericatului din Stricta Observanță. Astfel se renunță la acordul *pactum fundamentale* adoptat în 1772 la Kohlo.

Urmele Clericatului se pierd după conventul din Wolfenbuettel din 1778, dar se presupune că ar fi aderat Ordinului Rozacrucian, conform afirmațiilor lui Ernst Werner von Raven.

CONVENTUL DIN LYON (1778)

Conventul din 1780 solicitat de von Braunschweig are în spate nemulțumirea și dezamăgitoarea concluzie a acestuia, cum că Stricta Observanță nu ar deține o cunoaștere ascunsă cuprinsă în învățăturile Ordinului. Datorită legăturilor făcute de von Hund

cu Jean Baptist Willermoz, von Braunschweig ajunge în contact cu Ordinul Martinist care va juca un rol marcant în conventul de la Wilhelmsbad din 1782.

Willermoz creează în Franța sistemul ”Cavalerilor Binefăcători ai Cetății Sfinte”, care se vrea un sistem profund ocult. Prin ritualuri și simboluri magice specifice, numite *Operații*, se încerca producerea de evenimente și efecte supranaturale care să aducă binecuvântarea divină asupra practicanților. Von Braunschweig este, datorită învățăturilor martiniste, deturnat de la scopurile Strictei Observanțe și va încerca introducerea sistemului Martinist în Ordin.

Conventul de la Lyon are o importanță aparte pentru Francmasoneria franceză, cu ocazia lui fiind primit în Loja ”Nouă Surori” nimeni altul decât Voltaire. Introducerea sa este făcută la recomandarea ambasadorului american Benjamin Franklin care se bucura de un renume impecabil în rândul Fraților din Franța.

Tot în cadrul acestei întâlniri, Ducele von Braunschweig este ales ca Suveran al Provinciilor Auvergne și Occitanien. Prefectura din Basel, Elveția, este ridicată la rangul de Priorat, iar conducerea este dată în seama lui Diethelm Lavater, Eques ab Aesculapio, fiind numit în funcția de Mare Prior al Elveției.

Willermoz afiliază sistemul său Marelui Orient al Franței și se desprinde astfel de influența Strictei Observanțe.

Rezultatul conventului este că provinciile franceze, chiar dacă vor păstra forma exterioară a Strictei Observanțe, vor adopta sistemul Cavalerilor Binefăcători ai Cetății Sfinte și vor renunța la legenda templieră. Diferența majoră în funcționare va face necesară reforma Strictei Observanțe, pe care von Braunschweig o dorește odată cu conventul general al Francmasoneriei de la Wilhelmsbad.

CONVENTUL DIN WOLFENBUETTEL (1778)

Scopul conventului este de a finaliza unirea cu Înaltul Capitul Suedez, dar evident că pretențiile de ambele părți fac imposibil acest act, concluzia fiind că se vor mai duce negocieri pe viitor.

După ce Capitulului Suedez îi este refuzat acordul cu Marea Lojă Națională, se revine la varianta Strictei Observanțe dar doar cu condiția alegerii Ducelui Carl von Soedermanland ca Mare Maestru al Ordinului. Acest lucru se va realiza la finalul conventului și astfel Capitulul Suedez intră sub obediența Strictei Observanțe.

Din cauza alegerii Prințului, prin nerespectarea regulamentului, în cadrul Strictei Observanțe se lasă un nor profund de dezamăgire care va duce la distrugerea Ordinului. Conventul de la Wolfenbuettel este considerat punctul de cotitură în istoria Strictei Observanțe și pregătește terenul schimbărilor care vor avea loc odată cu conventul general din Wilhelmsbad.

Membrii Strictei Observanțe decid, conform Articolul 8 din statut, să suspende activitatea Ordinului Interior al Strictei Observanțe și să interzică formarea de noi Loji, măsură activă pe o perioadă de trei ani.

Și relațiile deja precare cu Marea Lojă Națională vor avea de suferit, tot din cauza alegerii unui regent străin Germaniei, ceea ce va genera refuzul acestei obediențe de a trimite delegați la conventurile Ordinului.

CONVENTUL DIN BRAUNSCHWEIG (1779)

Conventul are loc între 24 august și 24 septembrie cu scopul de a discuta unificarea cu Suedia în sensul de a păstra

acordul sau a alege din nou pe von Braunschweig în funcția de Magnus Superior Ordinis.

Temerea majoră este legată de o eventuală ruptură de Suedia care ar putea redeschide negocierile cu Marea Lojă Națională. Având în vedere sentimentul de dependențe față de Înaltul Capitul Suedez, instalat în rândul membrilor Strictei Observanțe, conducere Ordinului vede o posibilă ruptură în acest caz, o mare parte din Frați urmând și ei să treacă de partea Marii Loji odată cu suedezii.

Temerea este justificată și vine în urma unei declarații din partea conducătorilor Ordinului din Suedia, care au afirmat că legenda templieră și scopurile legate de reanimarea ordinului nu sunt singurele obiective ale Francmasoneriei.

Delegatul Suediei la convent se va angaja să nu folosească poziția sa în cadrul Strictei Observanțe pentru interese politice ale regatului și mai mult, promite că va instrui 27 de Frați suedezi în misterele Ordinului Interior și ale Marelui Maestru acoperit de către Superiorii Necunoscuți, care ar fi Chrales Eduard Stuart, păstrând astfel legenda politică de întemeiere a Ordinului.

În acest sens va fi redactat un acord de alianță între ordinul din Germania și cel din Suedia, dând celui din urmă dreptul de a întemeia o Provincie autonomă. Acest lucru se va întâmpla un an mai târziu, când în urma conventului din Stockholm, Provincia a IV-a va lua ființă.

Influența Ordinului Rosacruce crește considerabil. Ei ajung să adune în rândul lor membri din ambele ordine masonice germane, inclusiv pe Marele Maestru al Marii Loji Naționale, protectorul Prefecturii din Berlin a Strictei Observanțe, Frederic von Braunschweig (nepotul lui Ferdinand) care anunță trecerea unui număr important de Loji și Frați în rândul Marii Loji. Acest

moment marchează prima ruptură semnificativă în cadrul Provinciei a VII-a a Strictei Observanțe.

CONVENTUL DIN STOCKHOLM (1780)

Scopul conventului suedez este de a prezenta Lojilor din țară acordul cu Stricta Observanță, astfel încât acestea să facă modificările interne necesare, în acord cu noul protocol de colaborare. Pe 18 aprilie începe conventul, la care au fost invitați doar Cavalerii Templieri suedezi, data și locul fiind ocultate față de ceilalți Frați.

Ducele Carl von Soedermanland fondează, provocând nemulțumire în cadrul Strictei Observanțe, Provincia a IX-a, care cuprinde Norvegia, Danemarca și regiunea Schleswig-Holstei, care aparțineau inițial Provinciei a VII-a.

Conform noilor circumstanțe, conventul va decide adoptarea unui sistem administrativ diferit față de cel german, fiecare țară urmând să aibă un Mare Maestru care va purta titlul de *Vicarius Salomonis*. Carl von Soedermanland va fi ales în această nouă funcție, pentru Suedia.

Sistemul administrativ suedez va avea următoarea structură:

Primul nivel sunt Lojile Simbolice, gradele: Ucenic; Calfă; și Maestru.

Al doilea nivel este format din gradele: Frate Ales; Companion Scoțian; Maestru Scoțian sau al Sfântului Andrei; Cavaler al Orientului sau Frate al Stuarzilor; Prinț al Jerusalemului.

Al treilea nivel cuprinde gradele: Familiar al lui Solomon; Familiar al Sfântului Ioan; Familiar al Sfântului Andrei.

Gradele de conducere ale Ordinului vor fi: Cavaler Rosa-Cruce; Comandor; Cavaler de Onoare.

Sunt introduse următoarele funcții în conducere: Protector al Coroanei; Protector al Luminii; Protector al Spadei; Protector al Compasului; Protector al Templului și al Stindardului; Mare Cancelar; Mare Trezorier; Mare Arhitect.

Inclusiv sărbătorile oficiale ale Ordinului sunt modificate astfel: 13 mai – ziua comemorativă a lui Jacques de Molay, când se va organiza o Ținută de doliu; 30 noiembrie – ziua Sfântului Andrei; 27 decembrie – ziua Sfântului Ioan Evanghelistul.

Carl von Soedermanland constată cu amărăciune că titlul și funcția pe care o deține în cadrul Strictei Observanțe sunt lipsite de valoare și adevăratul conducător din spate este tot ducele Ferdinand von Braunschweig. Prin urmare va adresa o scrisoare pretendentului Eduard Stuart în care îi cere acestuia să îl recunoască conducător de drept al Provinciei a VII-a și să îi furnizeze toate informațiile cu privire la gradele superioare, în special de Cavaler Templier în toate clasele acestuia. Răspunsul nu este cel așteptat însă. Eduard Stuart îl felicită pentru noua funcție ocupată, dar îi mărturisește că nu știe nimic despre gradele în cauză.

Ca urmare a demersului său neloial, Ferdinand von Braunschweig trimite un memoriu Strictei Observanțe în care îl acuză pe conducătorul Ordinului din Suedia că a încălcat acordul semnat și asumat. Răspunsul la memoriul înaintat Lojilor face să scadă importanța și influența conventului din Stockholm, iar von Soendermanland va încerca să atragă sub obediența suedeză Lojile rectificate din Rusia.

CONVENTUL DIN WILHELMSBAD (1782)

Două aspecte fac inevitabil acest convent. Primul este oarecum de ordin administrativ, nemulțumirile fiind legate de neimplicarea Fraților în viața Ordinului; dorința lor de a accede la grade și funcții; practica unor Loji de a acorda grade doar de dragul taxelor și cotizațiilor; atitudinea ne fraternă față de membrii și lipsa de implicare în susținerea profanilor și a societății ”civile”. Al doilea aspect este legat de învățăturile Ordinului, concluzia fiind că există și alte tipuri de cunoaștere în diferite Ordine care nu sunt accesibile membrilor Strictei Observanțe prin actualul sistem. Aici se va aduce în discuție și sistemul Martinist al lui Willermoz.

Stricta Observanță nu vrea să utilizeze sistemele rosacrucienilor și ale alchimiștilor, dar nici cel al Marii Loji Naționale, astfel că rămâne deschisă doar varianta sistemului din Lyon, elaborat de Willermoz. Acest sistem fiind mistico-ezoteric, bazat pe practici creștine, pare a fi mai apropiat de viziunea membrilor asupra metodelor de dezvoltare și cunoaștere spirituală. Influențele clericale sunt evidente, rugăciunea fiind văzută ca unica formă de legătură autentică cu divinitatea prin care omul poate reface contactul direct cu Dumnezeu și poate avea acces la cunoaștere de tip spiritual.

Ferdinand von Braunschweig consideră că pentru a găsi cele mai bune soluții asupra celor două probleme de fond este necesară reprezentarea tuturor obediențelor masonice din Europa. În acest sens, va iniția un convent masonic general în 1781, demers care însă nu prezintă interes și rămâne fără răspuns. Pentru prima oară se aduce în discuție dizolvarea Ordinului Strictei Observanțe.

Singura soluție de a salva Ordinul este de a dezvolta un nou Rit Scoțian, cu un nou algoritm inițiatic, bazat pe alte grade și învățături ale diferitelor sisteme și tradiții existente la acea vreme.

Diferența de viziune și animozitățile dintre conducătorii germani și cei suedezi ai Strictei Observanțe generează o nemulțumire totală de ambele părți, iar cel mai bun exemplu este redactarea de către G.E. Lessing a unui material cu titlul ”Cinci discursuri despre Francmasoni”, o lucrare critică și obiectivă asupra situației Francmasoneriei acelor vremuri.

Un alt element care împinge spre concluzia necesității unui nou sistem rectificat o reprezintă publicarea unui volum de către August Friedrich Cranz, apărut în 1780, *Stein des Anstosses und Fels der Aergerniss : allen meinen teutschen Mitbuergern, in und ausser der siebenten Provinz*, care descrie în amănunt structura Ordinului, dar și ritualurile și învățăturile gradelor Strictei Observanțe.

Joseph de Maîstre își face apariția odată cu pregătirile pentru convent și propune un nou sistem care vrea să rupă total Stricta Observanță de legenda templieră, trăgând ordinul spre învățăturile și spiritualitatea lui L.C. de Saint-Martin. Chiar dacă nu consideră reale acuzațiile aduse Cavalerilor Templieri acesta afirmă că practicile lor nu erau tocmai corecte și explică decăderea ordinului prin faptul că ”fanatismul a dus la fondarea acestuia și zgârcenia l-a doborât”.

Teoria lui poate fi rezumată astfel: neexistând dovezi concrete asupra continuității ordinului abolit, Frații Strictei Observanțe au toată autoritatea să dezvolte și să își aleagă un nou sistem, bazat pe umanism și religie, cu trei grade, din care primul să fie dedicat valorilor umaniste, iar următoarele două să

reflecte devotamentul religios. Primul grad urmând să se ocupe de instrucția morală, politică și economică a Fraților, iar următoarele două de cunoașterea codată în diversele forme de religii practicate.

Curentele ideologice care au marcat epoca și-au pus amprenta și pe conventul masonic. Astfel, se disting două curente de opinie: cei care doresc ca Francmasoneria să rămână dedicată spiritualității și ocultismului; cei care văd o mai bună utilitate a unui Ordin conturat în jurul raționalismului. Curentul mistic este condus de von Braunschweig și Willermoz, care îl văd pe Isus ca intermediar între om și creatorul său, atât din punct de vedere intelectual, mistic cât și practic. Motivația intelectuală afirmă că este necesară o astfel de abordare pentru că omul, prin existența lui, nu poate cuprinde rațional măreția creatorului, doar a creației sale; misticismul se impune prin însăși calitatea de intermediar a lui Isus între om și divinitate, fiind văzut ca singurul care a reușit să restabilească o legătură directă; practicile deduse din învățăturile lui Isus sunt văzute drept unicele autentice prin care omul poate avea un contact cu divinul. De asemenea, aripa mistică militează pentru un ecumenism religios, care să lege oamenii între ei, nu să îi dezbine.

La convent, din partea misticilor, au mai participat delegați ai diferitelor societăți inițiatice, printre care Ordinul Rosa-Crucii Aurii; Ordinul Fraților Asiatici; Ordinul Philaleților fondat în 1771 la Paris; Ordinul Cavalerilor Binefăcători ai Cetății Sfinte, condus de Willermoz.

Frații curentului raționalist sunt apropiați de sistemul Francmasoneriei britanice, considerându-se ”fiica naturală” a protestantismului, legământul fiind depus pe Biblie și Isus fiind privit drept ”Mesia lui Dumnezeu și Marele Arhitect al Bisericii”.

În Germania, prin Ordinul Iluminaților din Bavaria (fondat de Adam Weisshaupt în 1776, la Universitatea din Ingolstadt), curentul raționalist capătă o importanță din ce în ce mai mare și cunoaște o dezvoltare pe măsură. Acest ordin nu avea inițial foarte mare legătură cu Francmasoneria, fiind o societate care milita pentru abolirea monarhiei, iar substratul filosofic era conturat în jurul unor principii anticlericale, radical-democratice, radical-iluministe, dar și o atitudine revoluționară activă.

Din cauza scopurilor sale, Ordinul Iluminaților a întâlnit o puternică opoziție din partea administrației și clericatului, astfel încât a fost nevoit să se infiltreze în Loji masonice unde au luat contact și cu diverși membri ai Ordinului Interior al Strictei Observanțe. Contactul celor două ordine va genera o masă importantă de Frați care doresc reactivarea Ordinului Templier și transferul tuturor acelor proprietăți către Francmasonerie. Planul acestora era de a pregăti o armata de 20.000 de masoni care să meargă în nou descoperitul continent Australia și acolo să fondeze o societate ideală bazată pe principii masonice. În susținerea acestei idei vine și un prinț valah, membru al Ordinului, cunoscut în acte doar sub numele Murusi (cel mai probabil fiind vorba de Alexandru Moruzi, dar vom reveni în capitolul dedicat Ordinului în Țările Române) care propune să formeze o armată de 50.000 de oameni cu care să străbată malurile Dunării și să recupereze toate proprietățile Ordinului Templier. Planurile Iluminaților din Bavaria nu găsesc răspuns favorabil în cadrul conventului, astfel încât pe viitor nobilul Knigge va lucra intens cu Weisshaupt pentru a reforma Ordinul Iluminaților.

În cadrul misticilor se regăsește și un grup de interes, cel al Hermetiștilor, foarte activ. Aceștia consideră imperios necesară

păstrarea originilor templiere ale Strictei Observanțe. Oarecum reprezentând o cale de mijloc, aceștia nu doresc restabilirea proprietăților vechiului ordin, fapt privit ca fiind imposibil după cei 500 de ani de la dispariția Cavalerilor Templieri. Ei speră totuși ca în urma conventului, în cazul unei ”victorii” să fie recompensați de Superiorii Necunoscuți prin revelarea cunoașterii secrete cu ajutorul căreia se poate obține Piatra Filosofală.

Aripa rațională din cadrul conventului, condusă de Baronul von Ditfurth, dorește să expună motive logice pentru constituirea Strictei Observanțe; să impregneze învățăturile Ordinului cu valori profund umaniste; și să provoace renunțarea la gradele scoțiene, în care erau condensate idei și practici magice, alchimice, teosofice și teurgice, în viziunea lor incompatibile cu Francmasoneria autentică.

Punctele comune ale tuturor grupărilor sunt continuarea Francmasoneriei; implicarea în societate și continuarea muncii în beneficiul și progresul umanității; credința în existența unor forțe superioare omului. Chiar dacă abordarea este diferită, există dorința de cunoaștere reciprocă a sistemelor ceea ce, animată de punctele comune, face posibilă desfășurarea conventului.

Participarea la convent este impresionantă, luând parte 35 de delegații din Europa. Printre acestea se numără: Provincia a VII-a (Germania de nord); Provincia a II-a (Auvergne); Provincia a III-a (Occitanien); Provincia a IV-a (Italia); Provincia a V-a (Burgundia); Provincia a VIII-a (țările nordice și Austria); Rusia, Elveția și Olanda.

Pe 14 iunie, are loc o întâlnire preliminară prin care se stabilesc regulile și desfășurarea conventului, dar și un program aproximativ. Astfel, conventul se va desfășura din 16 iunie până

pe 29 august, iar închiderea oficială va fi condusă de Ferdinand von Braunschweig pe 1 septembrie.

Cu toate că se dorea ca acest convent masonic să fie unul general, Frații din Suedia și cei ai Marii Loji Naționale refuză participarea. În final, întâlnirea de la Wilhemsbad devine de fapt un convent al Strictei Observanțe, iar rezultatul constă în adoptarea sistemului lui Willermoz.

Italia va înlocui Provincia IX, Suedia, considerând acțiunile lui von Soedermanland ca fiind contrare regulamentelor și intereselor Strictei Observanțe. Von Braunschweig este ales Mare Maestru General al Ordinului și sunt recunoscute Austria și Rusia ca Provincii autonome ale Strictei Observanțe. De asemenea, se va decide ca toți cei care au participat la convent să își brodeze cu fir de aur pe șorț, între Echer și Compas, litera ”F” încoronată de pălăria nobiliară a Ordinului.

Problema iezuită își face din nou apariția prin decizia de a prescurta denumirea *Superiores Incogniti* sub forma ”S.I.” care îi duce pe unii participanți cu gândul la Ordinul Iezuit, cunoscut sub numele *Societas Iesu*. Se atrage atenția asupra faptului că iezuiții aveau în plan încă din 1755 să se ascundă în spatele structurilor masonice și roza-cruciene. La această problemă, răspunsul vine de la Marchizul de St. Armand, care citează răspunsul Papei Clement al XIV-lea la cerea Arhiepiscopului von Reims, de a reitera abolirea Francmasoneriei. Drept răspuns, Papa afirmă că dacă episcopul înțelege prin Masonerie acea organizație care se ocupă de chestiuni mărunte și vânzarea de grade și titluri, atunci cererea este îndreptățită. Dar dacă acesta înțelege prin Masonerie, Ordinul care se ocupă de educarea intelectuală și morală a societății și lucrează spre binele și progresul umanității în general, atunci episcopul să fie foarte fericit și mulțumit dacă

va fi primit într-o Lojă masonică. Desigur, Papa Clement aparținea Ordinului Iezuit. Atitudinea Strictei Observanțe este oarecum de înțeles, având în vedere că von Hund decide să treacă la catolicism încă din 1742, fapt care este totuși necunoscut de majoritatea membrilor. Se afirmă și faptul că inclusiv Iganzio de Loyola, în secolul XVI, fondează Francmasoneria modernă, iar urmașii lui din secolul XVII o perpetuează sub forma Masoneriei Simbolice în Anglia cu scopul de a răsturna conducerea protestantă a lui Cromwell, susținând cauza pretendentului Eduard Stuart la coroana britanică.

Abordarea subiectului ajunge până acolo încât se pun în seama iezuiților simboluri și replici din ritualurile masonice: orele de lucru ale masonilor, de la miezul zilei la miezul nopții fiind de fapt o reflectare a permisiunii primite de Ordinul Iezuit de a citi liturghia atât ziua cât și noaptea; Luna, Soarele și stelele fiind simboluri pentru martirii credinței creștine; coloanele J și B fiind de fapt simboluri pentru ordinele Iezuit și Benedictin; iar maestrul Hiram fiind de fapt simbol al Bisericii Catolice răpuse de cele trei Calfe rele, adică Luther, Calvin și urmașii lor.

Conventul duce la risipirea presupuselor legături cu Ordinul Iezuit, Stricta Observanță fiind dizolvată, iar Francmasoneria rectificată având ca unic țel implementarea spiritului umanist, iar viitoarele reforme interne trebuind să se facă în acest sens.

Cercetând protocoalele ședințelor din cadrul întâlnirilor de la Wilhelmsbad, acestea se pot grupa în trei părți care se reflectă și asupra structurii conventului. Prima parte, adică până la a treia ședință, constituie partea introductivă; a doua parte, începând cu ziua a patra până pe 3 august, inclusiv pauza de 10 zile în care se vor elabora documentele, regulamentele, structura

și ritualurile; iar a treia parte începând cu 14 august, votarea celor elaborate și concluziile.

În cele ce urmează am să redau punctele importante ale fiecărei zile de lucru, pentru a înțelege mai bine mecanismul din spatele dizolvării Strictei Observanțe. Procesele verbale ale tuturor întâlnirilor din perioada conventului au fost păstrate în colecția de manuscrise Kloss (fondul Kloss IV-852, biblioteca Marelui Orient a Olandei). Documentul cu acest număr cuprinde o traducere din germană în franceză a fiecărui proces verbal întocmit la Wilhelmsbad, traducere realizată de Jean-Pierre Beyerlé în 1784.

- Ziua 1. 16 iulie: Ferdinand von Braunschweig deschide conventul efectiv prin expunerea situației grele în care se află Stricta Observanță și face o analiză a celor petrecute, care au adus Ordinul în această stare. Este primit graful Szapary din St. Poelten în Ordinul Interior ca acesta să poată participa la lucrări.
- Ziua 2. 17 iulie: Activitatea lui Carl von Soedermanland de fondare a Provinciei a IX-a și numirea sa ca Mare Maestru al Ordinului sunt declarate neconforme regulamentelor și intereselor Ordinului. Italia va fi recunoscută ca fiind a IX-a Provincie și este însărcinat Baronul von Schwartz cu fondarea Provinciei independente în Rusia.
- Ziua 3. 18 iulie: Se constată cu nu toți delegații la convent au putere egală în fața acestuia, problemă ce se va soluționa de către Johann Joachim Christoph von Bode.
- Ziua 4. 19 iulie: von Braunschweig aduce din nou în discuție legitimitatea Ordinului în calitate de urmaș al Cavalerilor Templieri. Toate documentele sunt reexaminate și se prezintă concluzia conform căreia dovezile sunt insuficiente pentru a pretinde o filiație directă. Aici se promovează din nou sistemul lui

Willermoz ca fiind un posibil înlocuitor pentru legenda templieră. Se va organiza o comisie formată din 8 Frați care va examina actele, ritualurile și învățăturile *Ordinului Cavalerilor Binefăcători ai Cetății Sfinte*. Concluzia comisiei este că cele prezentate de Willermoz prin sistemul său sunt de o foarte mică importanță și mai mult, sistemul de administrare ridică multe suspiciuni. Prin urmare, se recomandă evitarea acestui sistem pentru Stricta Observanță.

- Ziua 5. 22 iulie: Nefiind în posesia gradului necesar participării la convent, în urma scrisorii adresate de către graful Dietrichstein din Viena, graful Carl von Salem-Reifferscheid, Eubert Boedeker din Austria și graful Josef Kolowrath împreună cu Viczary din Ungaria sunt primiți în Ordinul Interior. Se aduce în discuție problema iezuită de către von Bode și von Hessen-Kessel, dar este combătură de anumiți Frați din Franța conduși de Giraud.

- Ziua 6. 23 iulie: Jean Baptist Willermoz, fiind în contact cu Soedermanland încă din 1777, aduce în discuție sistemul Suedez pe care îl consideră demn de a fi amănunțit cercetat. Doedecker și Kollowrath, ambii aparținând inițial Marii Loji Naționale a Austriei, afirmă că sunt mulțumiți de sistemul practicat în cadrul obedienței lor și fac o prezentare sumară a acestuia. Demersul este dezamăgitor, informațiile aduse, fiind superficiale, nu prezintă interes pentru cei adunați la convent.

- Ziua 7. 24 iulie: Ajunge vestea morții subite a regentului Ducele Friedrich Karl Wilhelm von Sachsen-Meinigen, cunoscut în Ordin sub pseudonimul ”Eques a Zelo Flagrante”, ceea ce face ca lucrările să fie suspendate pentru acea zi.

- Ziua 8. 25 iulie: Se ridică patru întrebări de către Willermoz: Se poate trasa o legătură clară între Ordinul Templier

și actualul sistem?; Dacă da, este oportun să se păstreze filiația, dacă nu trebuie renunțat total la ea?; Care ar fi sistemul cel mai adecvat care să poată reuni și cuprinde toate aspectele Ordinului?; Ce anume se dorește să se obțină prin cercetările asupra filiației templiere și ce importanță mai au aceste cercetări? Se va ridica și problema definirii termenului de ”binefăcător” în sistemul lui Willermoz și felul în care această virtute morală este practicată efectiv.

- Ziua 9. 26 iulie: Graful von Kollowarth prezintă sistemul Zinnendorf, practicat de Marea Lojă Națională a Austriei, grad cu grad: Ucenic; Calfă; Maestru; Ucenic și Companion Scoțian; Maestru Scoțian; Cavaler al Orientului; Cavaler al Occidentului; Mare Ofițer; Magistri Templi. Se vor aduce răspunsuri la întrebările enunțate de Willermoz anterior. Baronul Albert von Seckendorf găsește legenda templieră ridicolă, legătura iezuită posibilă, dar ambele irelevante pentru viitorul Ordinului și propune un sistem bazat doar pe primele trei grade. Comparația sistemului Zinnendorf cu cel al lui Willermoz generează o pierdere de interes totală față de primul.
- Ziua 10. 29 iulie: se alătură conventului și Marea Lojă ”Zu den drei wachsenden Schluesseln” din Regensburg, care primește o relatare rezumat foarte vagă a celor discutate până la acel moment. Reținerea față de noul participant se datorează suspiciunilor că aceștia ar fi fost trimiși de către rozacrucieni. Fratele Virieu din Franța prezintă o planșă pe tema termenului ”binefăcător” din care reiese că acesta se referă la susținerea înțelepților, săracilor și bolnavilor, promovarea Iluminismului și a industrializării, toate acestea fiind acceptate ca directive de urmat pentru fondarea noului Ordin.

- Ziua 11. 30 iulie: Lucrările acestei zile se conturează în jurul descendenței templiere a Ordinului, părerile fiind împărțite cu privire la autenticitate, dar comune în sensul abandonării acesteia. Se cere abandonul ideii templiere în favoarea unei Francmasonerii complet noi, constituită în jurul iluminismului, a filantropiei și în interesul național. Delegatul lui von Hessen-Kessel, Detringer ”Eques a Metallis” aduce din nou în discuție preluarea sistemului Zinnendorf care nu este templier, dar este creștin, militând și pentru un sistem de grade înalte creștin-teosofice și regulare. Indignarea participanților crește odată cu primirea veștii că von Soedermanland a fondat o Lojă lucrând sistemul suedez la Montpellier.
- Ziua 12. 31 iulie: Alte șase întrebări se ridică cu privire la filiația templieră: Este dovedit că Ordinul este urmașul de drept al Cavalerilor Templieri?; Are Francmasoneria vreo legătură cu Ordinul Templier?; Are rost să se păstreze un mod de lucru inspirat de tradiția templieră?; Trebuie păstrată memoria templierilor în cadrul Francmasoneriei sau aceasta trebuie ștearsă complet?; Dar dacă se renunță la o imagine exterioară, se va păstra o afinitate ideologică cu templierii?; Dacă da, legătura trebuie păstrată printr-un grad templier sau doar prin învățături istorice? Este din nou pusă la dispoziție patenta de fondare primită de Baronul von Hund.
- Ziua 13. 2 august: Participanții aduc răspunsuri celor șase întrebări, iar ca urmare a unui vot majoritar, descendența templieră este anulată. Forma inițială a Strictei Observanțe este astfel dizolvată complet.
- Ziua 14. 3 august: Conventul decide că prin adoptarea sistemului din Lyon al lui Willermoz toate problemele de origine, scopuri și învățături sunt rezolvate. Drept urmare, se hotărăște

analizarea amănunțită și prelucrarea sistemului *Cavalerilor Binefăcători ai Cetății Sfinte*. Pentru operativitatea lucrărilor sunt formate două comisii, una care va redacta regulamentele noului Ordin, iar cealaltă ritualurile gradelor. Cele două comisii primesc pentru lucru documentele redactate în cadrul tuturor conventurilor începând cu 1772, inclusiv materialele conventului de la Lyon. Pentru a lăsa suficient timp redactării noilor materiale, lucrările conventului sunt suspendate pentru 10 zile, urmând să fie reluate pe 14 august.

- Ziua 15. 14 august: von Hessen-Kassel prezintă ritualul gradului Ucenic Francmason-Cavaler, denumire care naște controverse. Motivația este dată de utilizarea acestei denumiri și în cazul Marii Loji Naționale.
- Ziua 16. 15 august: Ferdinand von Braunschweig este ales viitor Mare Maestru al noului Ordin. Graful Virieu prezintă prima variantă de regulament.
- Ziua 17. 16 august: Este citită instrucția primului grad, aceasta cuprinzând învățături morale despre iubirea de semeni, spiritualitate și întrajutorare. Astfel, ritualul și lectura primului grad sunt adoptate.
- Ziua 18. 17 august: von Braunschweig este confirmat drept Mare Maestru al Ordinului. O comisie este aleasă pentru a elabora ritualurile gradelor înalte, condusă de Willermoz.
- Ziua 19. 19 august: Discuția se duce în jurul regulamentului general, dar pentru că von Braunschweig lipsește nu se va vota nimic.
- Ziua 20. 20 august: Absența lui von Braunschweig se prelungește, astfel încât se vor dezbate probleme organizatorice.
- Ziua 21. 21 august: Se poartă discuții destul de controversate pe tema Ordinului Interior, totuși noua structură

fiind aprobată cu 11 voturi pentru și 6 împotrivă. Ordinul Interior va fi compus din două grade, cel de Novice și cel de Cavaler. Pentru a elimina orice suspiciuni, se notează în procesul verbal al întâlnirii că scopul Strictei Observanțe nu este de a restabili Ordinul Templier ci de a se pune în slujba umanității promovând valorile religioase, morale, patriotice și spirituale. Prin această decizie se renunță definitiv la sistemul original al Ordinului.

- Ziua 22. 22 august: Simbolurile vechilor ritualuri sunt păstrate și Willermoz propune un nou ritual pentru gradul al II-lea.
- Ziua 23. 23 august: Structura Lojilor, conform noului regulament, va fi organizată prin șapte funcții: Maestru Venerabil; Prim și Secund Supraveghetor; Orator; Secretar; Trezorier; Ospitalier. De asemenea, Loja poate avea ca funcții auxiliare un Maestru de Ceremonii și un Expert. Se decide ca vârsta minimă de primire în ordin să fie 21 de ani, iar pentru fiii Masonilor 20 de ani, cu mențiunea că până la vârsta de 25 de ani toți trebuie să primească aprobarea tatălui.
- Ziua 24. 24 august: Numărul total al membrilor unei Loji ioanite este de 54 de Frați, iar ofițerii trebuie aleși din rândul Maeștrilor Scoțieni. Aceștia pot purta și în gradele simbolice șorțul de culoare verde, specific gradului IV.
- Ziua 25. 25 august: Graful Szapary ridică o problemă mai veche, cea a societăților inițiatice care lucrează contrar principiilor Ordinului și care trebuie declarate periculoase. Se va prezenta ritualul gradului Maestru cu următoarele modificări: cele trei lovituri se dau pe fruntea, inima și mijlocul candidatului; cuvântul ”Jehova” nu mai are voie să apară în acest grad, el fiind specific unui grad superior; numărul lacrimilor pe Tabloul de Lojă

se fixează la 27, iar pentru Maeștrii Scoțieni la 81. Discuția continuă cu regulamentul administrativ al Ordinului Interior.

- Ziua 26. 26 august: Willermoz aduce unele modificări ritualului Maestrului și se va lectura catehismul pentru acest grad. Se votează forma finală a ritualului gradului Maestru și se stabilește denumirea Ordinului Interior și anume *Cavaleri Binefăcători*, în detrimentul dorinței Fraților din Franța care vor să păstreze și termenii *ai Cetății Sfinte* în compoziție.
- Ziua 27. 27 august: Ziua decurge cu discuții asupra structurii administrative a Ordinului și noua împărțire pe provincii: Provincia I (fosta Provincie a VII-a); Provincia a II-a (Auvergne); Provincia a III-a (Ocitaniene); Provincia a IV-a (Germania de nord); Provincia a V-a (Italia); Provincia a VII-a (Austria); Provincia a VIII-a (Olanda); Provincia a IX-a (Suedia); Provincia a X-a (Spania); Provincia a XI-a (Anglia). Frații din Austria doresc să treacă sub jurisdicția lor și Lojile din Boehmen, Ungaria, Transilvania, Polonia, Flandra și Lombardia. Pentru Ordinul Interior se stabilește portul obligatoriu al crucii templiere atârnată de o eșarfă roșie, în jurul gâtului, dar și inelul de aur folosit inițial de Stricta Observanță. Este elaborat și noul blazon al Ordinului: în centru un scut împărțit în două; în partea de sus o cruce templieră roșie pe fundal argintiu; în partea de jos un pelican cu penele roșii; de jur împrejur inscripția *M. Sigillum Ordinis Eqq. Beneficorum*. Totodată, comanderia din Metz este ridicată la rangul de Prefectură.
- Ziua 28. 28 august: Ziua debutează cu stabilirea ritualului gradului Maestru Scoțian; renunțarea la ștreangul din jurul gâtului candidatului; precum și elaborarea Tabloului de Lojă. Conventul decide să bată o monedă comemorativă pentru fondarea noului Ordin. Loja ”Friedrich zum Goldenen Loewen”

trece de la Marea Lojă Națională în rândurile noului Ordin și promite să pună la dispoziție ritualurile autentice, în varianta în care au fost prima dată elaborate și care sunt în păstrarea Clericatului.

- Ziua 29. 29 august: Regulamentul general este adus din nou în discuție și dezbătut. Ritualul pentru gradul al V-lea este aprobat cu 12 voturi pentru și 4 împotrivă. Calendarul Ordinului va începe cu anul 5700. Ferdinand von Braunschweig anunță că trebuie să părăsească lucrările conventului și lasă în locul său o comisie condusă de Carl von Hessen-Kessel. În acea după-amiază, von Hessen-Kessel propune ca medalia comemorativă să reprezinte efigia noului Mare Maestru Ferdinand von Braunschweig și titlul *Magus Magister totius Ordinis,* iar pe revers triunghiul cu numele divinității în ebraică și inscripția *Pos tenebras lux – Konvent von Wilhelmsbad 5782*. Rusia devine Provincia a VIII-a a noului Ordin, ca urmare a trecerii Olandei în Provincia a VII-a, Austria. Se votează ritualul pentru gradul al VI-lea.
- Ziua 30. 30 august: Regulamentul general este din nou dezbătut. Se decide ca Înaltele Demnități ale Ordinului să fie acordate pe viață (adică de la Mare Maestru Scoțian în sus), celelalte având o durată de 3 ani. De asemenea, sediul Ordinului este mutat de la Braunschweig în Weimar, deci în centrul regatului.
- Ziua 31. 31 august: Regalia Ordinului Interior este stabilită pornind de la mantia albă folosită în trecut de Stricta Observanță, decorată de o cruce templieră roșie, respectiv Crucea Pattee.
- Ziua 32. 1 septembrie: După discursul lui von Hessen-Kessel, Frații formează Lanțul de Uniune și conventul este declarat închis. Discursul de final este transmis tuturor Lojilor și

Atelierelor Ordinului împreună cu anunțul că Ferdinand von Braunschweig este ales Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor Binefăcători și al Francmasoneriei Rectificate.

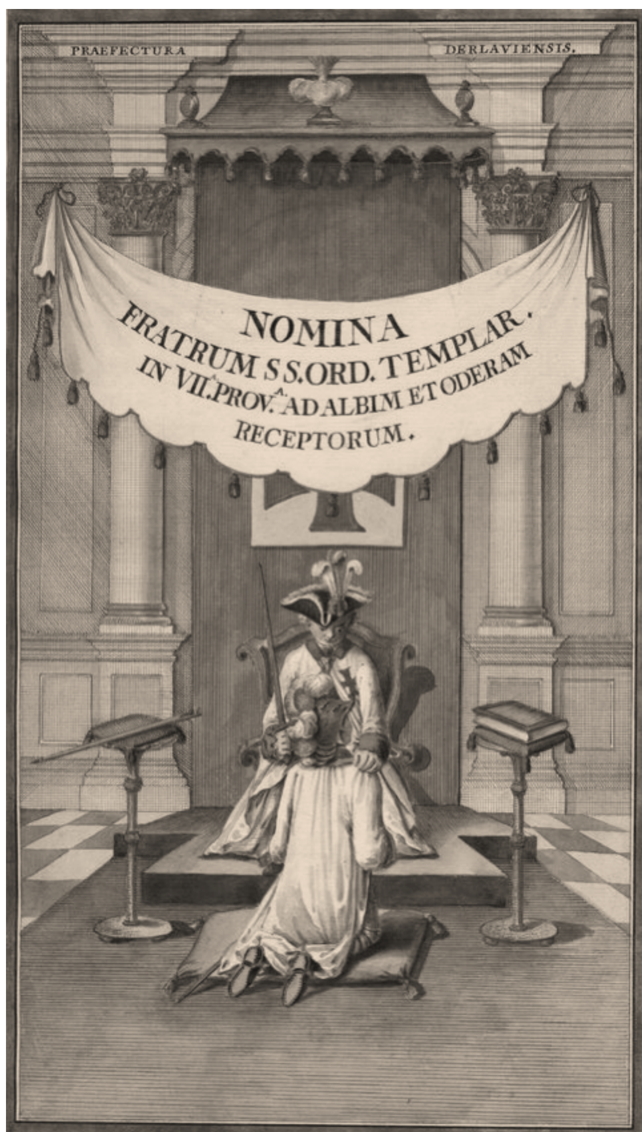
Lucrările conventului, chiar dacă au fost lungi, au generat un nou sistem masonic, care va deveni ulterior Ritul Scoțian Rectificat; au stabilit noi regulamente de funcționare; au dat naștere noii structuri a Ordinului în care Masoneria Simbolică este total independentă față de Gradele Înalte; și a dizolvat complet și iremediabil sistemul anterior. Asupra acestui nou sistem nu am să intru în detalii, tema lucrării de față fiind *Ordinul Înalt al Templului Sfânt din Jerusalem - Stricta Observanță*.

CONCLUZII ASUPRA DIZOLVĂRII STRICTEI OBSERVANȚE

Luând în calcul nemulțumirile Fraților, acumulate în timp, conventul de la Wilhelmsbad din 1782 și dizolvarea Strictei Observanțe sunt firești și, din acest punct de vedere, întemeiate. Totuși rămân câteva întrebări deschise: Care este adevărata origine a Ordinului? Care erau scopurile adevărate și dacă acestea erau întemeiate? Pe bună dreptate a fost Stricta Observanță urmașul legitim al Ordinului Cavalerilor Templieri?

Aceste răspunsuri nu pot fi oferite încă, dar trebuie eliminată din start suspiciunea asupra Baronului von Hund și a apropiaților acestuia. Nici el, nici colaboratorii săi nu au avut vreun beneficiu material de pe urma Ordinului, von Hund ajungând să își risipească toată averea pentru a implementa, dezvolta și susține Stricta Observanță. Acest lucru trebuie să dea de gândit oricărui cercetător: de ce ar alege cineva de talia și pregătirea lui von Hund, împreună cu asociații săi, să investească

atât de mult într-un sistem, dacă nu ar fi avut certitudinea că acesta este autentic și foarte real?

Lista de mai jos cuprinde Lojile active în cadrul Strictei Observanțe, la nivel mondial, de la fondarea lor până în 1782 când Ordinul a fost dizolvat și rectificat. Această listă este compilată din documentele păstrate în arhiva Marii Loji din Copenhaga și nu trebuie exclusă posibilitatea ca pe lângă acestea să mai fi existat și altele. Totuși lista este suficient de cuprinzătoare pentru cititorii care vor să își facă o imagine mai bună cu privire la dimensiunea Ordinului.

- Aachen: ”Zur Beständigkeit und Eintracht” (1752 – 1794 759);
- Altona: ”Juliane zu den drei Löwen” (1771 - 1776);
- Anklam: ”Julius zu den drei empfindsamen Herzen” (1776 – 1783);
- Annesy: Comanderie (activă în 1774);
- Ansbach: ”Alexander zu den drei Sternen” (1758, 1764 – 1765);
- Ansbach: Loja Scoțiană „Drei Sterne“ (1758 - 1777);
- Arras: ”L`Amité” (1778);
- Arras: ”Sophie Madeleine Reine de Suède” (1778);
- Aubonne: ”L`Amitié à l`Epreuve” (1778);
- Aurich: ”Zu den drei königlichen Adlern” (1779 – 1783);
- Aussig (Ungaria): ”Die unbesiegbare mit dem gewappneten Arm” (1778); Copitulul Ordinului ”Neumond” (Ordinul Interior Ungaria);
- Autun: ”La Bonne Intelligence” (1778); ”La Concorde” (1778);
- Auxerre: ”La Parfaite Amitié” (1772);

- Bad Pyrmont: ”Friedrich zu den drei Quellen” (1776 – 1789);
- Basel (Elveția): ”Freiheit und Eintracht” (1765 – 1779); ”Libertas” (1766 – 1778);
- Bayreuth: ”Zur Sonne” (1741, 1765 – 1779);
- Beaune: ”La Bienfaisance” (1777);
- Belfort: ”Les bons Amis de la Miotte” (1779);
- Berlin: ”Marea Lojă Regală” (1744, 1766 - 1779, 1783); ”Zur Eintracht” (1754, 1766 - 1783); Loja Scoțiană ”Friedrich zum goldenen Löwen” (1767 – 1783); ”Zum Flammenden Stern” (1770, 1776 – 1783); ”Zur Verschwiegenheit” (1774 – 1783); ”Zu den drei verbundenen Händen” (1775 – 1783); ”Friedrich zu den drei Seraphim” (1774 – 1783);
- Besançon: ”Parfaite Égalité” (1766); ”Sincérité” (1780);
- Besançon: ”La Constante Amitié” (1775);
- •Biberich: ”Constante Union” (1778); Loja Scoțiană ”Zur beständigen Einigkeit” (1778);
- Bordeaux: Loja Scoțiană ”l`Harmonie” (1776);
- Brandenburg: ”Constantia zur Freundschaft” (1779, 1781 – 1783);
- Braunschweig: ”Jonathan zum Pfeiler” (1764 – 1770); ”Jonathan zu den drei Säulen” (1770 - 1773); ”Zu gekrönten Säule” (1775); ”Carl zur gekrönten Säule” (1773 – 1787); Loja Scoțiană ”Zu den neun Sternen” (1770 – 1783); ”Ferdinande-Caroline” (1776); ”Zur gekrönten Säule” (fără dată); ”Charles de la Concorde” (1776 – 1783); Capitului Ordinului ”Brunopolis” (fără dată);
- Bremen: ”Zum silbernen Schlüssel” (1770, 1773 – 1793); ”Zum goldenen Schlüssel” (1773 – 1793); Capitului Ordinului

”Johannes zu den sieben Sternen” (1777); ”Johannes zum Neumond” (1776); Capitul Prefectural ”Zum Neumond” (1770);

- Breslau: ”Friedrich zum goldenen Zepter” (1776 – 1783); ”Zu den drei Totengerippen” (1741, 1766);
- Brieg: ”Zur aufgehenden Sonne” (1782);
- Brünn: ”Zu den wahren vereinigten Freunden” (1780 – 1782);
- Buchsweiler: ”La Bienfaisance” (fără dată);
- Chalons sur Marne: ”Louis de la Bienfaisance” (1778);
- Chalons sur Saône: ”Amitié” (1769); ”Vrais Amis” (1767); ”Union Parfaite” (1774);
- Chambéry: ”La parfaite Union” (1776 – 1786); ”Les trois Mortiers” (1765 – 1786);
- Charleville: ”Les Frères Discrets” (1762);
- Colmar: ”La Concorde” (1777);
- Cöslin : ”Maria zum goldenen Schwert” (1777);
- Danzig: ”Zu den drei Bleiwagen (Aux trois Niveau)” (1751, 1770 – 1775); ”Eugenia zum gekrönten Löwen” (1763 – 1777); ”Zu den drei Ähren” (1776);
- Darmstadt: ”Zur weißen Taube” (1764 – 1770);
- Den Haag (Olanda): Capitul Național al Ordinului (1779 – 1780);
- Dietz: ”Wilhelm zur aufgehenden Sonne” (1778);
- Dijon: ”La Concorde” (1771); ”Les Arts Réunis” (1772); Marea Lojă Provincială (1779); ”La Parfaite Amitié” (1767);
- Dole: ”La Secret Inviolable” (1772);
- Douay: ”La Parfaite Union” (1779);
- Dresden: ”Zu den drei Palmen” (1755 – 1766); ”Karl zu den drei Schwertern & wahren Freundschaft” (1762 – 1790); ”Zu den drei Adlern” (1738); ”Minerva” (fără dată); ”Zu den drei

goldenen Schwertern” (1739, 1762 - 1772); ”St. Jean des Voyageurs” (1766 - 1768); ”Zu den wahren Freunden” (1768 – 1772); ”Zu den drei goldenen Schwertern und wahren Freunden” (1772); Loja Scoțiană ”Carl zu den drei Schwertern” (1776);

- Dünkirchen: ”Amitié et Fraternité” (1756);
- Eisenach: ”Caroline” (1773 - 1777);
- Elbing: ”Zu den drei Kronen” (1773);
- Emden: ”Pax et Concordia” (1764 – 1783);
- Erlangen: ”Libanon zu den drei Zedern” (1757 – 1799);
- Frankfurt am Main: ”Zu den drei Disteln” (1765); ”Zu den drei Degen (Schlüsseln)” (1765 – 1783); Loja Scoțiană ”Wilhelm zu den drei Rosen” (1767 - 1779); Capitul Templier ”Kreuznach” (fără dată);
- Frankfurt an der Oder: ”Zur grünen Hoffnung” (1780 – 1783); ”Zum weißen Adler” (1763 – 1784);
- Friedberg: ”Rudolph zu den drei Schwänen” (1777);
- Gersfeld bei Fulda: ”Wilhelmine zu den drei Buchen” (1776 – 1892);
- Giessen: ”Ludwig zur Treue” (1778 – 1785); ”Ludwig zu den drei goldenen Löwen” (1778);
- Givet: ”Les Amis réunis de St. Hilaire” (1772);
- Glatz: ”Zu den drei Triangeln” (1766 – 1800);
- Groß-Glogau: ”Zum Cherub von Eden” (1764); Marea Lojă ”Zur gekrönten Himmelskugel” (1775);
- Görlitz: ”Zu den drei Flammen” (1784 – 1794); ”Zu den drei Säulen” (1765 – 1765); Loja Scoțiană ”Zur gekrönten Schlange” (1764 - 1783);
- Göttingen: ”Augusta zu den drei Flammen” (1756 833 - 1793);
- Gravelines: ”La Philadelphie” (1774 – 1787);

- Greifswald: ”Zu den drei Greifen” (1762, 1764 - 1772);
- Guben: ”Zu den drei Säulen” (1767 - 1782);
- Hadersleben: ”Josua” (1764);
- Halberstadt: ”Zu den drei Hämmern” (1746 - 1783);
- Halle: ”Zu den drei Degen” (1765 - 1779);
- Hamburg: ”Absalom zu den drei Nesseln” (1765 – 1783); ”Ferdinande Caroline” (1776 – 1783); ”Gottfried zu den sieben Sternen” (1784); ”Zur Mayenblume” (1774 – 1783); ”St. Georg zur Fichte” (fără dată); ”Wilhelmine Caroline” (1778 – 1782); Loja Scoțiană ”Carl zum entfesselten Löwen” (fără dată); Capitulul Ordinului ”Ivenak” (fără dată);
- Hanau: ”Wilhelm – Caroline” (1778);
- Hannover: ”Zum weißen Pferd” (1766 - 1786); Loja Scoțiană ”Carl zum Purpurmantel” (1765 - 1786);
- Hasenpoth (Kurland): ”Zur grünen Flagge” (fără dată);
- Heidelberg: ”Carl zum Reichsapfel” (1774);
- **Hermannstadt (Sibiu, Romania): ”St. Andreas zu den drei Seeblättern” (1767 - 1776);**
- Hilburghausen: ”Karl zum Rautenkranze” (fără dată);
- Hildesheim: ”Ferdinand zur gekrönten Säule” (1775 – 1785);
- Husum (Danemarca): ”Karl zur goldenen Hoffnung” (1776 – 1784);
- Jena: ”Zu den drei Säulen” (1764);
- Jever: ”Zum silbernen Schlüssel” (1779 – 1789);
- Joigny: ”L`Aigle de St. Jean” (1777);
- Kamin: ”Zum heiligen Johannes” (1780 – 1783);
- Kassel: ”Zum gekrönten Löwen” (1771 – 1794); Lojă Scoțiană și Capitul ”Friedrich von der Freundschaft” (1773);

- Kiel: ”Louise zur gekrönten Freundschaft” (1764, 1776 – 1791);
- Kittlitz: ”Zu den drei Säulen” (1751);
- Kopenhagen: ”Zum Nordstern (Til Nordstjernen)” (1765); ”Zorobabel” (1766); ”Phönix” (1766); ”Fredrik til det kronede haab” (1778);
- Köln: ”Maximilian zu den drei Linden” (1778 – 1784);
- Königsberg: ”Zu den drei Kronen” (1760, 1769 – 1773); Loja Scoțiană ”Andreas zum goldenen Leuchter” (1769 – 1783); Loja Scoțiană ”Friedrich zum goldenen Zepter” (fără dată);
- Korfu (Grecia): ”La Beneficenza” (1780);
- Krakau (Polonia): ”Zu den drei Helmen” (1778);
- **Kronstadt (Brașov, România): ”Zu den drei Säulen” (1778);**
- Krotoschin: ”Zur Pflichttreue” (1764 – 1783);
- Küstrin: ”Zum aufrichtigen Herzen” (fără dată);
- Langres: ”La Bienfaisance” (1779); ”Parfaite Union des Etrangers” (1764);
- Lausanne (Elveția): ”Parfaite Union des Étrangers” (1764);
- Leipzig: ”Minerva zu den drei Palmen” (1766 – 1783); Loja Scoțiană ”Carl zu den drei Palmen” (1766); Capitulul Ordinului ”Derla” (1763);
- Lemberg: ”Zu den drei weißen Adlern” (1776 – 1780); ”Zu den drei weißen Rosen” (1778);
- Lille: ”La Fidélité” (1781); ”Les Amis réunis” (1766); ”L´Heureuse Réunion” (1764); ”L´Union indissoluble” (1776);
- Limburg: ”Drei Standarten” (1776);
- Lons le Saunier: ”Parfaite Intelligence” (1776);
- Luxemburg: ”Les Sept Cids” (1776);
- Lübeck: ”Barbara” (1764 – 1779, 1780 - 1782);

- Lyon: ”La Parfaite Union” (1771); Loja Scoțiană ”La Bienfaisance” (1778 – 1828); ”Les Vrais Amis reconstituès” (1780);
- Magdeburg : ”Zur Beständigkeit” (1762 – 1784); ”Les trois Colonnes – Hebron” (1763 – 1767); ”Friedrich zur vollkommenen Einigkeit” (1763 – 1783); ”Ferdinand zur Glückseligkeit” (1783);
- Mainz: ”Zu den drei Disteln” (1765); Capitulul Ordinului ”Zu den drei Disteln” (fără dată);
- Mayence: ”Zu den drei Disteln (Rosen)” (1765 – 1767);
- Mannheim: ”L´Intime Réunion” (1774); ”Karl zur Einigkeit” (1778 – 1779);
- Marburg: ”Zum gekrönten Löwen” (1772 – 1784); Loja Scoțiană ”Sionitin zum gekrönten Löwen” (1775);
- Marienberg (Erzgebirge): ”Bergloge” (1777);
- Marienburg: ”Victoria zu den drei gekrönten Türmen” (1764, 1772 – 1799);
- Merkstett: ”Karoline zu den drei Kellen” (1778);
- Marseille: ”La Triple Union” (1772 – 1786);
- Meinigen: ”Charlotte zu den drei Nelken” (1774 – 1786); Loja Scoțiană ”Charlotte zu den drei Nelken” (fără dată);
- Memel: ”Memphis zum Obelisken” (1775 – 1783);
- Metz: ”La Candeur” (1763);
- Mietau: ”Zu den drei gekrönten Schwertern” (fără dată);
- Montpellier: ”L`Urbanité” (1781); ”L`Amitié” (1781);
- Moscova (Rusia): ”Zu den drei Standarten” (1779);
- München: ”Zur Behutsamkeit” (1775 – 1783); Loja Scoțiană și Capitului Ordinului ”Halsberg” (1775);
- Münster: ”Zu den drei Balken” (1778 – 1789);

- Nancy: ”L`Auguste Fidelité” (1774); ”St Jean de Jérusalem” (fără dată); ”Saint Louis – Philippe de la Gloire” (1779);
- Naumburg: ”Zu den drei Hämmern” (1749, 1753 – 1776);
- Neapel (Napoli, Italia): Prefectura ”dell `Aquila 1” (1774 – 1784); ”Les Zélés” (1782); ”Della Victoria” (1776);
- Neubrandenburg: ”Zum gekrönten goldenen Greif” (1774 –
- 1794); Loja Scoțiană ”Adolph zum Ritterringe” (1776);
- Neuwied: ”Caroline zu den drei Pfauen” (1753 - 1778);
- Nistitz (Schlesien): Marea Lojă ”Zur goldenen Himmelskugel” (1765 – 1782);
- Niederzachau: ”Zum glänzenden Siebengestirn” (fără dată);
- Nürnberg: ”Zur Eintracht” (1761); ”Zur Einigkeit” (1765 - 1769); ”Joseph de l`Union” (1777 – 1778);
- Nyeborg: ”Knud zum goldenen Lindwurm” (fără dată);
- Odense: ”Knuth zum goldenen Lindwurm” (1775); ”Maria zu den drei Herzen” (1791);
- Ornans: ”La Constante Amitié” (1779);
- Groß-Osten: ”Zur goldenen Himmelskugel” (1765); Loja Scoțiană ”Christian zum Firmament” (fără dată);
- Padua (Padova, Italia): ”L´Amore del Prossimo” (1778 – 1786); Capitulul ”Verona” (1775);
- Paris: ”Les Amis sincères” (1776 – 1840);
- Piemont: ”La Candeur” (Marea Lojă a Genenevei) (1774 – 1786); ”La Parfaite Harmonie” (Marea Lojă a Genevei) (1774 – 1786); ”La Constante Amitié” (Marea Lojă a Genevei) (1774 – 1786); ”La Filélité” (Marea Lojă a Genevei) (1774 – 1786);
- Piemont - Laisanne: ”La Nouvelle Union” (1774 – 1786);

- Poligny: ”L`Amitié” (1766);
- Posen: ”La Constance couronnée” (1780 – 1786); ”Zur gekrönten Beständigkeit (Standhaftigkeit)” (1780 – 1794);
- Prag (Praga, Polonia): ”Zu den drei gekrönten Schlangen” (fără dată); ”La Sincérité” (1773); ”Zu den drei Kometen” (Lojă militară a regimentului Durlach) (fără dată); Loja Scoțiană ”Zu den drei gekrönten Sternen” (1763); ”Zu den drei gekrönten Säulen” (1773 – 1791); ”Loja Scoțiană Josef zum Reichsadler” (1777); Capitulul Ordinului ”Königsgrätz” (1777); ”Drei Adler” (1773);
- Pyrmont: ”Friedrich zu den drei Quellen” (1767);
- Querfurt: ”Minerva zu den drei Lichtern” (1773);
- Reims: ”La Parfaite Amitié” (1771 – 1781); ”La Triple Union” (1778);
- Rensburg: ”Josua zum Korallenbaum” (1768, 1771 – 1781); Loja Scoțiană ”Carl zum rothen Löwen” (1774 - 1781);
- Riga (Letonia): ”Zum Schwert” (1779);
- Rostock: ”Zu den drei Sternen” (1760, 1764 - 1782); Prioratul ”Ratzeburg” (fără dată); Loja Scoțiană ”Carl zur Sonne” (1760, 1764 - 1782);
- Rüssdorf: ”Zu den drei Rosen” (1743 - 1785);
- Saarbrücken: ”Maçons de St Louis” (1780 – 1784);
- Saarburg: ”Les vrais Bourgignons” (1775 – 1782);
- Sachsenfelde: ”Zu den drei Rosen” (1743);
- Sarreguemines: ”Les Vrais Amis reconstitués” (1780);
- Salins: ”L`Union Parfaite” (1777);
- Schleswig: ”Salomo zum goldenen Löwen” (1778 – 1796); ”Karl zum stehenden Löwen” (1768 – 1771);
- Schmiedeberg: ”Zu den drei Felsen” (1763 – 1776);

- Sedan: ”La Famille Unie” (1763); ”Les Amis Réunis” (1780);
- Stargard (Pommern): ”Auguste zur goldenen Krone” (1774 - 1783);
- Stenay: ”La Paix” (1762 – 1769);
- Stettin: ”Zu den drei Zirkeln” (1760, 1762 – 1769); Loja Scoțiană ”Zum funkelnden Morgenstern” (1763);
- Straßburg: ”La Candeur” (1772 – 1782); ”Parfait Silence” (1767); Prefectura Provinciei a V-a și Capitulul Ordinului ”Ferdinand aux neuf Etoiles” (1778);
- Stuttgart: ”Zu den drei Zedern” (1774– 1784); Loja Scoțiană ”Carl zu den drei Zedern” (fără dată);
- St. Petersburg (Rusia): ”Phönix” (fără dată); ”Zur glücklichen Eintracht” (1763);
- St. Pölten (Austria): Capitului ”St. Pölten in Wien” (fără dată);
- **Temisiwar (Timișoara, România): ”Zu den drei weißen Lilien” (fără dată);**
- Thionville: ”La Fidélité” (1781); ”La double Union” (1776);
- Toul: ”Les neuf Soeurs” (1781);
- Turnus: ”La Parfaite Union” (1766);
- Tiest: ”Concordia” (1774); ”Zur wahren Eintracht und Harmonie” (1776 – 1784);
- Troyes (Franța): ”L´Union et Sincérité” (1751);
- Turin (Torino, Italia): ”La Vérité” (1776 – 1786); ”St. Jean la Mistérieuse” (1773 – 1786); Capitulul Ordinului ”Casal” (1775);
- Unwürde (Kittlitz): ”Zu den drei Säulen” (1749, 1764 – 1783); Capitulul Ordinului;
- Valenciennes: ”La Parfaite Union” (1772);
- Venedig (Veneția, Italia): ”Fedeltà” (1780 – 1786);

- Vicenza (Italia): ”I Veri Amici” (1778 – 1784);
- Vilvorde (Belgia): ”Het Gulden Vlies” (1789);
- Waraschin: ”Zur vollkommenen Eintracht” (1775);
- Warschau (Polonia): ”Zu den drei Brüdern” (1772); ”Zum tugendhaften Sarmaten” (1770); ”Katharina vom Nordstern” (1778 – 1780); Loja Scoțiană ”Karl zu den drei Helmen” (1774);
- Wassertrüdingen: ”Alexander zu den drei Sternen” (1766);
- Weimar: ”Amalie (zu den drei Rosen)” (1764 – 24.10.1782); Loja Scoțiană ”Amalia” (1771 - 1782);
- Wesel: ”Zum goldenen Schwert” (1775 – 1783);
- Wetzlar: ”Josef zu den drei Helmen” (1767 - 1783); Loja Scoțiană ”Josef zum Reichsadler” (1772 – 1782); Capitulul Ordinului și Marea Lojă Provincială ”Josef zum Reichsadler” (1772 - 1783);
- Wieliczka (Polonia): ”Zur schwarzen Schildkröte” (1775);
- Wien (Viena, Austria): ”Joseph zum goldenen Helm” (1776 – 1784); ”Zur Hoffnung” (1773 – 1784); ”L`Union parfaite” (1775 – 1784); ”Zu den drei Adlern” (1773 – 1784); ”Loja Scoțiană Albert zum goldenen Helm” (1776 – 1784); ”Zum Palmbaum” (1776 – 1784); ”Zu den drei Adlern” (1770 – 1785); Capitulul Ordinului ”St. Pölten in Wien” (1775);
- Wismar: ”Zu den drei Löwen” (1767 – 1783); Loja Scoțiană ”Gustav zum goldenen Hammer” (1767 – 1786);
- Nieder-Zaucha: ”Zum goldenen Siebengestirn” (1774 – 1779);
- Zürich (Elveția): ”Modestia cum Libertate (Zur Bescheidenheit)” (1772 – 1844);

Am păstrat denumirile originale ale Lojilor deoarece o traducere nu ar aduce nimic în plus dar denumirea autentică poate ajuta pe cei interesați să caute mai departe despre acele Ateliere în cauză.

După cum reiese din tabelul cu Lojile Strictei Ordonanțe, regăsim trei Loji și pe teritoriul țării noastre: Brașov, Sibiu și Timișoara. Mai multe despre activitatea și viața acestor Ateliere voi destăinui în capitolul dedicat Ordinului în România.

Cert este că noua abordare a Francmasoneriei, oferită prin sistemul Strictei Observanțe, a găsit susținători în mai toate colțurile Europei, fapt ce ne indică necesitatea, din acele timpuri, a unei schimbări. Acesteia a urmat mai apoi, prin sistemul adoptat la conventul din Wilhelmsbad din 1782, necesitatea unei noi schimbări. Ordinul, chiar dacă își schimbă forma, fondul nu și-l va schimba niciodată, dar acest lucru este greu de înțeles de către conservatorii care, din neputință probabil, se rezumă la formă, uitând de fond. Ordinul a fost elaborat cu scopul de a fi benefic umanității, iar umanitatea evoluând necesitățile ei și circumstanțele se schimbă, astfel încât și Ordinul trebuie să facă la fel, dacă dorește să își păstreze utilitatea.

Anterior am enumerat câteva Loji ale Ordinului care activau pe teritoriile actualei României. Foarte posibil să fi existat și altele. Este dificil de conturat un peisaj complet, o istorie cap-coadă și neștirbită, pentru că teritoriile actualului stat au fost sub diferite ocupații sau zone de influență. Pe lângă particularitățile administrative ale fiecărei regiuni, care au dus inclusiv la împrăștierea documentelor și materialelor de arhivă prin diverse instituții străine, azi există sincope în comunicare pe acest subiect. Așa că, azi avem documente legate de istoria Francmasoneriei din România în Ungaria, Austria, Franța, Rusia, Germania, Italia, Spania, chiar și Statele Unite ale Americii, fiecare dintre aceste state având o atitudine mai deschisă sau total închisă față de accesul și studiul în arhivele lor.

Având în vedere cele de mai sus, am să mă aplec doar asupra Lojilor găsite în registrul Strictei Observanțe și am să redau succint istoria și acțiunile lor în zonele în care activau.

Începând cu 1734, Francmasoneria își face apariția și pe teritoriul țării noastre, iar începând cu 1743, nobilii transilvăneni frecventează Lojile masonice din Viena, în special Loja ”Zu den drei Adlern”. În paralel, apar și Lojile militare, care funcționau exclusiv după sistemul Strictei Observanțe.

LOJA ”ST. ANDREAS ZU DEN DREI SEEBLAETTERN”

Pe 15 mai 1767, la Sibiu, 9 Frați inițiați în Imperiu vor fonda Loja ”St. Andreas zu den drei Seeblaettern”, iar funcția de Maestru Venerabil va fi ocupată de Simion Frederic von

SIGILIU LOJII DIN SIBIU

Baussnern. Aici s-a speculat foarte mult pe tema implicării guvernatorului Transilvaniei, Samuel von Brukenthal, în activitatea Lojii din Sibiu. Documentele existente nu certifică o activitate a acestuia în cadrul Ordinului. Conjunctura politică la acea vreme nici nu i-ar fi permis să își afișeze public și deschis calitatea de Francmason.

Samuel von Brukenthal a fost inițiat la Viena pe 2 martie 1743 în Loja ”Aux Trois Canons” și apare ca fondator și Maestru Venerabil al Lojii ”Aux Trois Clefs” din Halle, între 1743 și 1744.

Loja din Sibiu are o activitate restrânsă, aceasta pe lângă faptul că nu au mai fost primiți membri noi față de cei inițiali.

Abia în 1776, Loja cere o Patentă de funcționare de la Loja ”Zum Palmenbaum” din Viena, Lojă aflată sub influența Strictei Observanțe. Activitatea Lojii încetează în 1790 la presiuni venite din Imperiu. Până în acel moment, Atelierul adunase un număr de 279 de Frați, de diferite confesiuni și ocupații.

Chiar dacă în actele Ordinului, Loja figurează ca fiind activă doar până în 1776, aceasta rămâne în cadrul Strictei Observanțe până în 1782, adică până la dizolvarea sistemului.

Preocupările Lojii au fost în special de natură intelectuală și spirituală. Apărători ai valorilor iluministe, membrii Lojii se vor preocupa de educația oamenilor, de apărarea drepturilor fiecăruia și mai ales de combaterea discriminării pe criterii etnice și religioase. Poate cel mai important proiect al Fraților din Sibiu a fost înființarea unui cabinet de studiu, în care atât membrii cât și cei din afară puteau să vină și să fie instruiți în științele și istoria

naturală. De asemenea, cabinetul dispunea de o importantă bibliotecă.

Din Lojă au făcut parte personalități și oameni de decizie, cu influență, prin care misiunea Ordinului a putut fi dusă la îndeplinire. Proiectele educaționale ale Fraților din Sibiu, inspirate de principiile iluminismului, au dat roade și sunt nenumărate înscrisuri în acest sens. Amintim aici pe Ioan Piuariu Molnar, un vehement apărător al drepturilor românilor din Transilvania, sau pe Alexandru Moruzi, principe și domnitor.

Muzeul de Istorie Brukenthal deține o importantă colecție de obiecte și decoruri masonice, între care identificăm cu ușurință originea design-ului lor în prescripțiile Strictei Observanțe. De asemenea, colanele și șorțurile păstrate în colecția muzeului ne indică prezența Fraților cu grad de Cavaler Templier, toate purtând sigiliul Lojii în tuș roșu. Faptul că au fost găsite și două sigilii ale Provinciei a VII-a a Ordinului întărește presupusele legături cu Ordinul. Deloc surprinzătoare este prezența unei medalii a Ordinului Iluminaților din Bavaria în cadrul acestei colecții.

În 1790 Loja este dizolvată, dar Frații continuă să promoveze idealurile și principiile Ordinului prin intermediul diverselor cercuri literare sau de studiu, dar și al publicațiilor științifice sau literare.

LOJA ”ZU DEN DREI SÄULEN”

În registrul matricol al Ordinului, această Lojă figurează ca fiind activă în Brașov din 1778, această dată reprezentând de fapt data când Loja a trecut sub obediența Strictei Observanțe.

Totul începe în 1749, odată cu primirea în Loja din Jena, sub obediența Marii Loji Naționale ”Zu den drei Weltkugeln” din

SIGILIUL LOJII DIN BRAȘOV

Berlin a lui Martin Gottlieb Seuler von Seulen. În aceeași seară primește primele trei grade simbolice și cel de Maestru Scoțian. Pe 30 iulie 1749 acesta primește dispensa de a constitui în orașul său natal o Lojă simbolică (”Zu den drei Saeulen”) și una Scoțiană (”Zu den vier Monden”). Prea multe informații nu s-au păstrat (decât poate în arhiva Marii Loji Naționale a Germaniei), dar știm din câteva procese verbale de Lojă, că în 1777, Atelierul din Sibiu face demersurile necesare pentru a-i susține pe Frații din Brașov, probabil o refondare a Lojii simbolice în cadrul Strictei Observanțe.

Loja din Brașov va avea 36 de membri, majoritatea cadre militare în termen. Și aici se vor respecta cu strictețe dreptul la propriile credințe, toleranța față de orice om, interesul pentru progresul umanității.

Din atelier făceau parte mai mulți medici care ofereau consultații și tratamente gratuite celor aflați la nevoie.

Printre personalitățile marcante ale Lojii se numără și Constantin Ipsilanti, fiul lui Alexandru Ipsilanti, domn al Moldovei și Valahiei.

Loja din Brașov activează până prin 1784, tot după conventul de la Wilhelmsbad în care este dizolvat vechiul sistem.

”ZU DEN DREI WEISSEN LILIEN”

Despre Atelierul de la Timișoara nu se știu prea multe, dar din urmele lăsate prin diferite documente, putem concluziona că

era vorba despre o Lojă militară, în cadrul regimentului comandat de Draskovic. Acesta a activat începând cu 1779 în regimentul de grăniceri de pe lângă Timișoara.

Lojile militare aveau un regim special, mai ales în ceea ce privește organizarea și păstrarea unei arhive a Atelierului, ceea ce face aproape imposibil de descoperit dovezi directe asupra activității lor.

Cele trei Loji ajung să formeze o mare Lojă Provincială a Transilvaniei, care va rămâne fidelă Strictei Observanțe până la sfârșitul Ordinului.

Desigur au mai fost active și alte Loji în zona Transilvaniei, dar acelea erau sub alte obediențe care nu fac subiectul acestei lucrări.

RITUAL DE INIȚIERE SEC XVIII

Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem, Ritul Strictei Observanțe, a jucat un rol foarte important în dezvoltarea Francmasoneriei continentale, așa cum am putut observa în cele prezentate anterior. Fie că vorbim de o implicare socială, fie că vorbim de una politică sau doar de una strict masonică, Ordinul și-a lăsat amprenta asupra acelor aspecte.

Cea mai bună dovadă în acest sens este stăruința cu care diversele societăți sau ordine inițiatice au încercat să infiltreze Ordinul și să acapareze conducerea acestuia. Pornind de la Rosacrucieni și Iluminații Bavarezi, ajungând până la Iezuiți, toți au vrut să folosească Ordinul în scopuri proprii, structura și existența acestuia fiind funcționale și eficiente.

Până la urmă, au reușit Martiniștii lui Willermoz să acapareze Ordinul și să îi anihileze toate particularitățile până la dizolvarea totală. Spre norocul nostru, câțiva Frați, foarte buni strategi, au avut grijă să depoziteze arhivele Ordinului într-un loc sigur, astfel încât noi, azi, să putem cerceta și învăța cât mai multe din existența Strictei Observanțe.

Așa cum am mai spus, există azi cam patru curente masonice care practică Ritul Strictei Observanțe, desigur fiecare cu particularitățile și interpretările sale. Ordinul tradițional, atât din punct de vedere organizatoric cât și ritualic, este după părerea mea păstrat cu strictețe în Italia, prin *Ordo Illuminatorum Universalis – Ordinis Templariorum*.

Din punct de vedere masonic, spiritual, ritul îmbină diverse tradiții inițiatice pe care le regrupează într-un algoritm

inițiatic menit să capteze atenția și să asigure perfecționarea morală, intelectuală și spirituală a practicanților acestuia.

Frumusețea reactivării riturilor *în adormire* este dată de munca de studiu și cercetare interdisciplinară, pentru că doar așa un rit masonic poate fi înțeles corect. Analizând simbolurile, decorurile, ritualurile, învățăturile, ritul ne destăinuie spiritul său. Analizând contextul politic și economic al zonelor unde acesta a fost activ, ritul ne arată modul său de funcționare administrativă. Iar dacă ne aplecăm asupra unei analize a manifestărilor sociale ale locului și timpului, ritul ne explică scopul său și implicațiile sale în viața acelor comunități. Mie personal, Stricta Observanță Templieră îmi produce o mare plăcere din acest punct de vedere.

Cartea de față se vrea a fi un rezumat descriptiv al Ordinului, gândit să ofere suficient de multe informații pentru cei care sunt curioși, dar nu prea multe pentru cei care vor să trăiască experiența acestui rit masonic. Iar pentru cei din urmă a fost creat și cadrul necesar.

Ritul Strictei Observanțe aduce mult mister vieții masonice. Legendele fondării, intrigile din cadrul Ordinului, simbolurile și învățăturile desprinse din ritualuri, urmele existenței Ordinului în diversele comunități (așa cum la noi este cazul orașelor Sibiu, Brașov și Timișoara), toate aceste aspecte ne fac să călătorim în timp, să luăm tot ceea ce este mai bun de la înaintașii noștri și să aducem această cunoaștere în prezent. Fie că este vorba de etichetă și morală, de educație intelectuală, de progresul spiritual sau de simpla aderare la niște idealuri și valori nobile, toate până la urmă au rolul de a ne înălța pe noi și de a ne da un plus de valoare existenței.

Înainte de a încheia trebuie să fac o ultimă afirmație: a fi Francmason nu se rezumă la întâlniri lunare în care ne punem

șorțul și mănușile și stăm cu mâinile pe genunchi, după care ne retragem la Agapă și suntem mândri că suntem Masoni. A fi Mason înseamnă a studia și cerceta Francmasoneria, iar concluziile trase în urma studiului să fie aplicate în scopul binelui comunităților în care activăm și desigur, în final, umanității întregi. Evident că nu toată lumea are înclinații către studiu și muncă de cercetare și nici nu trebuie să aibă. Dar cei care au aceste plăceri, au și obligația de a împărtăși Fraților descoperirile făcute și astfel a-i ajuta să evolueze și ei pe calea masoneriei speculative. Iar cei din urmă, au obligația să utilizeze cunoașterea pusă la dispoziție de Frații lor. Doar așa Francmasoneria poate să fie o școală, care să ia oameni buni pentru a-i face și mai buni.

Mircea Bucin, Eques a Magnum Opus așa cum este cunoscut în Ordin, deține o cunoaștere deosebită în ceea ce privește Francmasoneria și aspectele ei inițiatice. Este membru activ al Lojii ”Unio” nr.1, Or:. Cluj-Napoca, M:.L:.N:.I:.R:. dar în toți acești ani a fondat mai multe Loji și a avut mai multe apartenențe la Obediențe din țară cât și de afară, unde a deținut mai multe demnități și oficii.

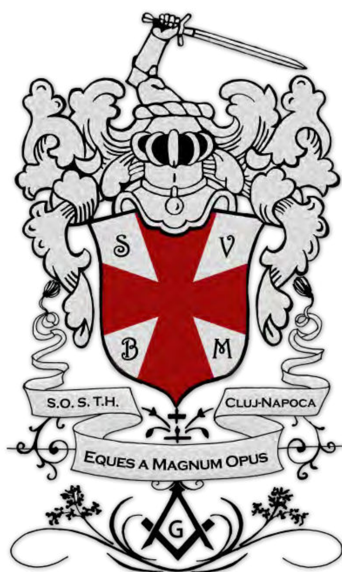
Gradul 33, el ocupă funcția de Mare Cancelar al Supremului Consiliu al Ritului Scoțian Antic și Acceptat; deține gradul 96 și este membru activ al Suveranului Sanctuar Alpha et Omega al Anticului și Primitivului Rit Memphis-Mizraim și gradul VII Eques Professus în cadrul Înaltului Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem.

Pe lângă apartenența la aceste structuri masonice, Mircea Bucin este membru al câtorva Loji și Centre de Cercetare Masonică, așa cum este și Forschungsvereinigung „Frederik“, unde a găsit materiale inedite despre Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem, pe care le-a inclus în această lucrare.

În afară de acest volum, autorul a mai publicat o serie de manuale pentru gradele Ucenic, Calfă și Maestru conform R.S.A.A.; a tradus, interpretat și publicat manuscrisul *Crata Repoa*; a pornit o serie de interviuri cu personalități naționale și internaționale al Francmasoneriei, în cadrul colecției *De ce ai cerut să fi primit în Francmasonerie?*; a editat și publicat cărți care privesc Francmasoneria, dar și subiecte ezoterice precum Alchimia, Kabbalah și Magie. De asemenea este redactor al câtorva publicații masonice, precum *Nivela*, *Firul cu Plumb* sau *Tradiția Masonică*.

Pasiunea și dorința de a pătrunde mistere Ordinului îi dau dinamismul și forța necesară ”Marii Opere” la care s-a angajat, iar din cunoașterea pe care a acumulat-o împărtășește Fraților (în anumite limite și profanilor interesați de Ordin) prin intermediul publicațiilor și conferințelor sale.

Eques a Misericordia Sancta

- Klaus C. Feddersen, ***Rituale des hohen Ordens vom heiligen Tempel zu Jerusalem, auch Strikte Observanz gennant, weltlicher Zweig nebst Ordensregel und vielen Abbildungen aus dem Jahre 1764. I bis VII. Grad***, Loja de Cercetare ”Frederik” a Marii Loji Naționale a Francmasonilor din Germania, 1999.
- ***Dresden Ritual, copie a ritualurilor gradelor I până la VI, 1774***.
- Klaus C. Feddersen, ***Wertvolle Funde, alte Ritualhandschriften***, Loja de Cercetare ”Frederik” a Marii Loji Naționale a Francmasonilor din Germania, 2002.
- Michael Ammen, Klaus Bettag, Jan A.M. Snoek, ***Wurzel der Freimaurerei Band 1***, Loja de Cercetare ”Frederik” a Marii Loji Naționale a Francmasonilor din Germania, 2016.
- Rene Le Forestier, ***Die templerische und okkultistische Freimaurerei in 18. Und 19. Jahrhundert***, Werner Kristkeitz Verlag, 1990.
- Ludwig Hammermayer, ***Der Wilhelmsbader Freimaurer-Konvent von 1782, Geheime Gesellschaften 2, Wolfenbutteler Studien zur Aufklaerung,*** Lambert Schneider Verlag, Heidelberg 1980.
- Christian M. Baumgartner, ***Die Strikte Observanz, der hohe Orden vom heiligen Tempel zu Jerusalem – Ein vergangenes templerisches und freimaurerisches System 1751 – 1782, Aufstieg und Fall***, Loja de Cercetare ”Frederik” a Marii Loji Naționale a Francmasonilor din Germania, 2007.

- ***Collectanea Volume 21, Part 1: The Rite of Strict Observance and Two High Degree Rituals of the Eighteenth Century***, Marele Colegiu al Riturilor S.U.A., 2010.
- Alain Brenheim, ***La Stricte Observance***, Acta Macionica nr.8, Bruxelles 1998.
- ***Ordre Illustre De La Stricte Observance, Manuel D' Instruction***, Editions Opera, 1997.
- Thomas Șindilariu, ***Freimaurer in Siebenbuergen 1749-1790***, Editura Aldus Brașov, 2011.
- Tudor Sălăgean, Marius Eppel, ***Masoneria în Transilvania, repere istorice, ediția a III-a***, Editura Argonaut Cluj-Napoca, 2010.
- Ludwig Lewis, ***Geschichte de Freimaurerei in Oesterreich und Ungarn***, Leipzig, 1872.

"Manualul gradului 1 în Franc-masonerie UCENIC"
de Mircea Bucin

Această carte de mici dimensiuni tratează diversele subiecte cu care Ucenicul, proaspăt inițiat, intră în contact.

Pentru un profan care dorește să se informeze în cele ce privesc Franc-masoneria, această carte explică filozofia, istoria și funcționarea Ordinului.

Pentru ambele categorii de cititori această sinteză este doar piatra de temelie, punctul de plecare în căutările ce au ca subiect Tradiția Inițiatică a Ordinului.

Anumite porțiuni au fost scrise în cifru, astfel încât să poată fi citite doar de către inițiații care cunosc taina semnelor, cu precizarea că, unde ar mai fi misterul dacă nu am include și o cheie în cifru.

ISBN: 978-606-93950-0-4
175 Pagini.

”Comentariu la Crata Repoa sau Inițierea în Vechea Societate Secretă a Preoților Egipteni”
de Mircea Bucin

Cartea de față cuprinde o radiografie din punct de vedere istoric dar mai ales simbolic al textului publicat în 1770, scris în limba germană veche, sub forma unei broșuri de 30 de pagini.

Autorul analizează pas cu pas fiecare grad al sistemului, atât din perspectivă simbolică, filozofică și istorică, cât și a riturilor și ceremoniilor practicate în diferite Ordine și Societăți Inițiatice.

Cartea mai cuprinde și o reproducere facsimil a broșurii din 1770 împreună cu o traducere exactă, astfel încât fiecare cititor să poată cerceta subiectele abordate și trăgând astfel propriile sale concluzii.

ISBN: 978-606-93950-1-1
232 Pagini

”Manualul Gradului 2 în Francmasonerie CALFĂ”
de Mircea Bucin

Manualul de față este al doilea în seria manualelor dedicate gradelor masonice, elaborate de Mircea Bucin. Acest volum tratează subiectul gradului al doilea, Calfa, în Francmasonerie.

La fel ca și în volumul precedent, dedicat gradului de Ucenic, este vorba de o abordare succintă a elementelor de istorie, filozofie, simbolism și ritual care nu face altceva decât să pună pe cel ce caută pe drumul dorințelor sale.

Fixarea punctului de pornire în studiul gradului de Calfă este foarte importantă pentru că ceea ce are de revelat acest grad, reprezintă un vast ocean de tradiții și cunoaștere.

Partea ezoterică, rezervată doar inițiaților, este și de această dată expusă sub forma unui cifru, incluzând și o cheie.

ISBN: 978-606-93950-7-3
150 Pagini

”De ce ai cerut să fii primit în Francmasonerie? Interviuri Masonice vol.1: Jacques Herman"
de Jacques Herman și Mircea Bucin

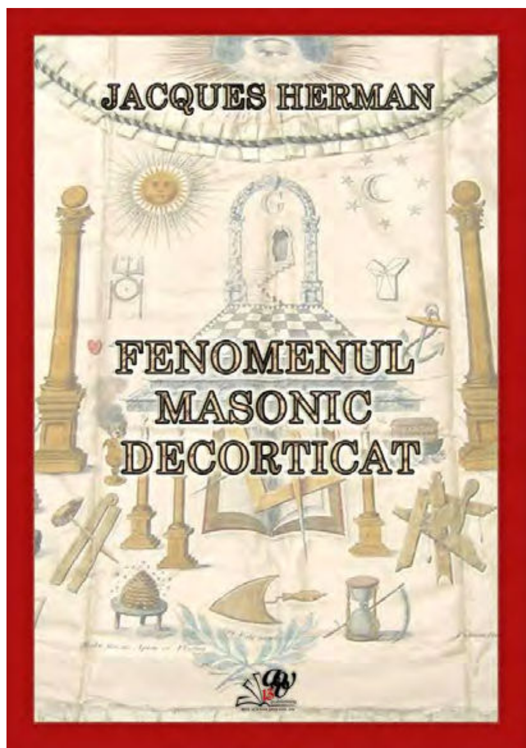
Volumul de față este primul al unei colecții de interviuri cu Francmasoni care au o vastă experiență în cadrul Ordinului, indiferent de țară sau Obediența din care fac parte. Prin întrebări bine direcționate, încercăm să aducem cât mai multe clarificări, atât celor inițiați cât și profanilor.

Primul interviu, volumul unu, este realizat cu Prea Respectabilul Frate Jacques Herman, Mare Maestru din Trecut a Marelui Orient al Elveției și prezintă aspectele Ordinului din perspectiva elvețiană dar și cea românească, Prea Ilustrul Frate Jacques Herman având o importantă activitate în cadrul anumitor Obediențe Masonice românești.

Ideea acestei serii de interviuri i-a venit autorului, Mircea Bucin, deoarece Francmasoneria din România fiind relativ tânără, are nevoie de un ”import” de experiență.

ISBN: 978-606-93950-3-5
152 Pagini

”Fenomenul Masonic Decorticat”
de Jacques Herman

În această carte, autorul, Jacques Herman (Mare Maestru din Trecut al Marelui Orient al Elveției și membru al Lojii ”Alexandru Vaida-Voevod”, la Orientul Cluj-Napoca) înlătură crusta greu penetrabilă, uneori și pentru inițiați, din jurul aspectele Francmasoneriei. Prin abordarea originii, organizării, simbolurilor, învățăturilor, legendelor, etc. ale Ordinului, Jacques Herman aduce mai multă lumină asupra lor.

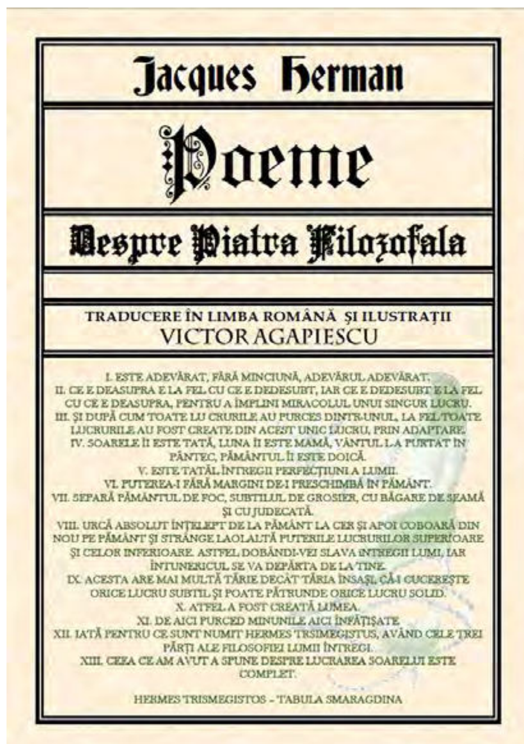
Traducerea realizată de Prea Ilustrul Frate Victor Agapiescu, este fidelă gândirii și exprimării autorului, cei doi cunoscându-se de mult timp și având o viață activă în cadrul Ordinului de peste 40 de ani.

Volumul de față fiind structurat în capitole scurte, ce tratează diversele teme la subiect, poate fi văzută din perspectiva unui ”manual” de Francmasonerie, util atât Masonilor dar și celor neinițiați.

ISBN: 978-606-93950-6-6
198 Pagini

”Poeme despre Piatra Filozofală”

de Jacques Herman, traducere și ilustrații de Victor Agapiescu

Autorul Jacques Herman, a transpus în acest mic volum suma procedeelor tradiției alchimice, astfel încât cele 10 poeme hermetice redau parcursul integral spre finalizarea Marii Opere și descoperirea Pietrei Filozofale.

Volumul apare pentru prima dată în limba franceză, în 1989, iar reeditarea acestuia vine cu o traducere realizată de Victor Agapiescu, cel care a realizat și ilustrațiile profunde ce însoțesc poeziile hermetice.

Piatra Cubică se deschide doar în fața marilor inițiați ai umanității și permite doar acestora să vadă roza, secretul pe care îl adăpostește; acesta este ”Magnum Opus” în bătrâna Tradiție Alchimică.

ISBN: 978-606-93950-5-9
56 Pagini full color

Ritul Strictei Observanțe, sau Înaltul Ordin al Templului Sfânt din Jerusalem, a fost un sistem masonic independent și inovator, care dorea să reformeze Lojile din punct de vedere ritualistic, filozofic, intelectual, economic și moral. Formarea lui este pusă în seama Baronului Karl von Hund, care se presupune că ar fi fost inițiat în acest sistem de câțiva urmași necunoscuți direcți ai Ordinului Cavalerilor Templieri, la Paris în 1743.

Identitatea acestor păstrători ai Ordinului Templier, Superiorii Necunoscuți, rămâne încă un mister neelucidat, dar implicațiile sistemului Baronului von Hund asupra Francmasoneriei cât și a societății în general, au fost majore.

Ritul a fost activ în perioada 1743 - 1782, urme ale existenței sale putând fi găsite în majoritatea țărilor Europei, inclusiv România. Organizarea riguroasă a generat o impresionantă documentare a activităților și vieții noului Ordin.

În cartea de față, autorul prezintă o analiză completă și amănunțită asupra Ordinului Strictei Observanțe, în toate aspectele sale, organizatoric, administrativ, ritualic, filozofic, spiritual și moral. Practic, această lucrare este o unealtă foarte eficientă pentru cercetătorii preocupați să cunoască mai multe despre acest rit masonic dar și despre Francmasonerie în general.

Eques a Misericordia

Este posibil ca Templierii să fi înființat Francmasoneria? ... Ce anume au în comun cele două Ordine? ... Misterioasa legătură între Ordinul Cavalerilor Templieri (abolit în 1312) și Francmasonerie reprezintă o controversă care se întinde pe o perioadă de câteva sute de ani, fără însă a materializa o concluzie. Autorul lucrări de față reușește printr-o abordare profundă a documentelor existente, să ne aducă încă un pas mai aproape de elucidarea acestui mister.

Eques a Leone Roso

ISBN 978-606-93950-8-0
9 786069 395080